

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı: 12/Temmuz 1985/1.50.-DM

YOĞUNLAŞAN SÖMÜRGECİ ZULME, KÜRDİSTAN HALKI ERNK ÖNDERLİĞİNDE DİRENİŞ EYLEMLERİ İLE CEVAP VERİYOR

Bulanık'ta 10 asker, Mardin'de ise askeri cemse tahrip edilerek, 2 assubay 20 asker öldürüldü

Gelişen ulusal kurtuluş eylemleri karşısında, giderek sömürgeci zulüm artarken, halkın mücadeleye olan inancı da pekişmektedir. Bahar Atılımı ile yoğunlaşan eylemler yaz döneminde de hızından hiç bir şey kaybetmeden devam etmektedir. Son alınan haberlerde, geniş çaplı eylemlerin gerçekleştirildiği ve sömürgeci ordu birliklerinin çok sayıda kayıp verdiği bildirilmektedir.

Faşist cuntanın tüm gizleme çabalarına rağmen, eylemler tüm halk tarafından duyulmakta ve coşkun destek görmektedir. "Son kırıntılarını da temizliyoruz" diyen sömürgecilerin iddialarına karşı gelişen direniş eylemleri bunun hiç de böyle olmadığı, tam tersine günden güne daha da büyüyerek yükseldiğini ve tüm engelleme çabalarına rağmen güç kazandığını ortaya koymaktadır. "Kışı çıkamaz bitiririz" dedikleri Ulusal Direniş Mücademiz yaz döneminde yükselen eylemlerle daha da güçlenmektedir.

Gelişen eylemler karşısında özel savaş taktiklerini yoğunlaştırarak karşı durmak isteyen sömürgeciler, bir yandan sürgünleri yoğunlaştırırken, diğer

Devamı Syf: 23'te

PKK-ERNK Davalarının ilki Sonuçlandırıldı

● 10 İdam 1 Müebbet

● Pişmanlık Yasası Tutmadı

15 Ağustos eylemlerinden sonra tutuklanan çok sayıda yurtsever köylümüzün "yargılandığı" Eruh ve Şemdinli olayları davası kısa sürede sonuçlandırılarak karara bağlandı. Aralarında HRK'li savaş esirlerinin de bulunduğu 10 HRK savaşçısı ve yurtsever, idam cezasına, 1 savaşçı da müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır. Aynı davada 2 kişi 24 yıl ağır hapis cezasına, 22 kişi 13-24 yıl arası ağır hapis ve 16 kişi de 6 yıl ağır hapis cezasına çarptırılırken, 16 yurtsever için görevsizlik kararı verilmiş, 29 yurtsever de beraat ettirilmiştir. İdama çarptırılan devrimciler şunlardır: Sabri Ok, Muhittin Dolaşır, Sadrettin Aydınlık, Şahin Bilici, Hamit Sevik, Enver Özer, Musa Turhan, Derviş Öğer, Bedrettin Çaylak ve Ali Gün. Resul Baliç ise ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Toplam 98 devrimci ve yurtseverin "yargılandığı" bu dava, sömürgeci faşist Türk devletinin mücadelemize yönelik oyun ve entrikalarının boşa

Devamı Syf: 23'te

HUNERKOM III. OLAĞAN KONGRESİ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kültürel cephesinde savaşım yürütmek, ulusal kültürü toparlamak, geliştirmek ve UKM hizmetine sunmak amacıyla üç yıldan beri faaliyet sürdüren HUNERKOM'un III. Olağan Kongresi başarıyla sonuçlandırıldı. 29-30 Haziran günlerinde gerçekleştirilen Kongre oldukça yüklü olan gündemini seviyeli bir biçimde ele alarak ayrıntılı ve güçlü kararlara dönüştürmeyi başardı.

ERNK'nin ilanı ardından içine girilen 1985 Bahar Atılımı dönemi ulusal bağımsızlık savaşımında önemli bir dönüm noktası oldu. Savaşın daha da yükseldiği ve sömürgeci barbarlara, devrimci intikam yoluyla gereken cevapların verildiği günler yaşanıyor. İşte böylesi bir dönemde gerçekleşen HUNERKOM III. Kongresi kuruluşunun en temel amaçları yanısıra ERNK'nin gerektirdiği birlik olgusunu yurtsever sanatçılar arasında gerçekleştirmenin bilinciyle hareket etti.

60 delege ve 20 civarında konuk delegenin hazır bulunduğu Kongre saygı duruşu ardından ERNK Avrupa Temsilciliği adına yapılan konuşmayla açıldı. Bu konuşmada ulusal direniş mücadelemizin geçmişine kısaca değinilirken daha çok bu mücadeleye yönelen düşman saldırıları teşhir edildi. Günümüz koşullarında da çeşitli biçimlerde ve daha yaygın olarak sürdürülen bu çabalara karşı daha kararlı ve örgütlü durmanın gerekliliğine işaret edildi.

15 Ağustos atılımının halk savaşımızın başlangıcı ve düşmanla savaşmaya kararlı olduğumuzun bir bildirgesi olduğu belirtilen konuşmada, ERNK'nin ilanı ve kuruluşu, bu adımı daha bir anlamına kavuşturmak, topyekün direnişi en uygun örgüt ve eylem durumuna getirmek doğrultusundaki bir dönüm noktası olarak değerlendirildi. Kültürel alandaki mücadelede önemli yeri olan HUNERKOM'un mevcut görevlerini en güçlü tarzda yerine getirmesi için önemli bir destek sunulduğu belirtildi.

Açılışın ardından raporların okunmasına geçildi. Merkez Yönetim Kurulu raporu iki bölümde ele alınarak tartışıldı.

Geçen çalışma döneminde ortaya çıkan yetersizlikler, hata ve eksiklikler açıkça ortaya konularak gidermenin yolları da belirtildi. Oya sunulan Rapor oybirliğiyle kabul edildi. Bölgelerden ve şubelerden gelen delegelerin kendi çalışmalarına ilişkin raporları da bu arada ele alınarak tartışıldı.

Komisyonların hazırladığı karar tasarılarının ilki Ulusal Önderimiz Abdullah Öcalan'ın ERNK görevlerine ilişkin olarak yaptığı çağrıyı yerine getirme ve Önderliğe bağlılık mesajının iletilmesine ilişkindi. Daha sonra temel çalışma alanlarına ilişkin 10 karar tasarısı sunuldu. Tüm tasarılar (bazıları alkışlarla) oybirliğiyle kabul edildi.

Sonuçta, organların seçimi yapıldı ardından seçilen delegelerin and içmesiyle Kongre sonuçlandırıldı.

HUNERKOM III. Kongresi'ne birçok dost güç, temsilci ve mesajlarla katkıda bulundular, dayanışma gösterdiler.

ERNK Avrupa Temsilciliği, Serxwebûn, I-KDP Almanya Temsilciliği, Gazetemiz Berxwedan, SVP, Feyka-Kurdistan, Kurdistan Komite, KSSE temsilcileri ve daha birçok dost kişiler konuk olarak bizzat bulundular.

Kongrede ERNK Av. Temsilciliği adına yapılan konuşmanın yanısıra, SVP Temsilcisi, I-KDP Temsilcisi ve M. Cankurd birer konuşma yaptılar. Adı geçen örgüt ve kişiler ayrıca yazılı mesajlarını sundular.

Bunların dışında çok sayıda örgüt ve kişiden dayanışma mesajları alındı.

Sömürgeci Faşist Cuntanın "Özel Savaş"ına Bir de "Polis Yasası" Eklendi

Türk faşist cuntasının sivil görünümlü Özal hükümetinin tasarı olarak hazırladığı ve meclisin onayına sunduğu "polis yasası" olarak bilinen ve polise tam yetki ve selahiyet veren yasa mecliste oy çoğunluğuyla kabul edildikten sonra faşist çetebaşı Evren tarafından da onaylanarak yürürlüğe konuldu. Aslında yönetimin yetkili ağızlarının da ifade ettiği gibi, bu güne kadar resmileşmeyen polis yetkilerinin resmileştirilmesi anlamına gelen bu yasa, pratikte fazla birşeyi değiştirmeyecektir. Halk ile polis arasında büyük uçurumların olduğu Türkiye gibi geri ve istikrarsız ülkelerde bu tür kanunlar, faşizmin resmi devlet aygıtlarınca uygulatılması ve sözümona "millet meclisine" onaylattırılması anlamına gelmektedir. Devlet yönetiminde söz sahibi olan ordu gücüne ek olarak aktifleştirilen ve halkın üzerine saldırmaya hazır bir güç olan polis teşkilatının böylesine pervasız yetkilerle donatılması hiç bir normal burjuva devlet aygıtında görülmemiştir. Burjuva çevrelerinin bile yoğun tepkisine yolaçan ve tedirginleştiren bu yasa, tüm insan hak ve özgürlüklerinin istenilen her yerde çiğnenilmesi anlamına gelmektedir.

Kürdistan'da ise tamamen sömürgeci baskıların yoğunlaştırılması anlamına gelen bu yasa, halkımıza karşı uygulanan "özel savaş" stratejisine ek olarak uygulanacaktır. Kırsal kesimde faşist ordu birliklerinin sürdürdüğü "özel savaş"ı kent merkezlerinde de yetiştirilmiş polis kadrosuyla yapmak isteyen sömürgeciler, bugüne kadar halkımıza kan kusturan faşist polis teşkilatlarını bu yasayla bir kez daha ödüllendirerek daha katmerli baskı yapmalarını sağlamak istemektedirler. Rastgele her yere girebilme, istediği kişiyi yakalayıp sorguya çekebilme ve rahatça işkence yapabilme yetkilerine kavuşan polis teşkilatları ülkemizin her alanında yoksul halka karşı olmadık baskı ve işkenceleri uygulamaktadırlar. Gelişen mücadelemizin hızla kitleselleşmesinin önüne geçmek ve halk ile öncüyü birbirinden ayırmak için çılgınca saldırılar tertipleyen ve "savaşı Kürdistanlılaştırma" amacına uygun olarak çeşitli oyun ve entrikalar çeviren sömürgeciler, özellikle de sivil milis çeteleri oluşturmada polisin aktif desteğiyle hareket etmekte, 'özel savaş"ın tüm kurallarını işletmektedirler. Kent merkezlerinde en çok korktukları öğrenci ve aydın-gençliğe karşı polisi yetkinleştiren ve Cephe'mizin temel güçlerinden olan esnaf ve küçük üreticiye karşı bir takım önlemlerle birlikte polis yasasını da çıkaran faşist Türk devleti tam anlamıyla faşist kuralları işleterek ülkemizdeki varlık sürelerini uzatmak istemektedirler.

Ancak, gelişen mücadele selimiz, hiçbir engeli dinlemeyeceği gibi, onları önüne katarak sürükleyecek ve tarihin çöp sepetine fırlatacaktır. Ne "özel savaş" taktikleri, ne "pişmanlık yasası" ve ne de "polis selahiyet ve yetkilerini arttıran yasa" halkımızın intikamı ve soylu kini karşısında tutunamayacak ve diğer sömürgeci uygulamaların ardısıra boşa çıkarılacaktır.

İsviçre (Bern) de 1000'i Aşkın Yurtsever Kürdistanlı ERNK'yi Tanıtma ve Destekleme Yürüyüşünde Biraraya Geldi

29 Haziran 1985 günü yapılan yürüyüş eylemi, ERNK'nin tanıtılması ve desteklenmesi amacıyla 21 Mart 1985'ten buyana sürdürülen faaliyetlerin bir parçası olarak hazırlanmış ve yurtsever Kürdistanlıların aktif katılımıyla tamamlanan hazırlıkların ardından oldukça coşkulu ve politik bir ortamda gerçekleştirilmiştir. Çeşitli çevrelerin engelleme çabalarına ve anti-propagandalarına rağmen, yürüyüşe katılmakta büyük istek gösteren bu alandaki Kürdistanlılar eylem günü sabahın erken saatlerinde alanı doldurmuş ve kendiliğinden aldıkları güvenlik önlemleriyle oldukça disiplinli bir ortamı egemen kılmışlardır.

Bern'de Emekçiler "Yaşasın ERNK "sloganıyla yürüdüler.

Gerek kortejin düzenlenmesinde, gerekse de yürüyüş düzen ve disiplininde örnek tavırlar gösteren yurtseverler, attıkları sloganlarda da direniş mücadelesine olan inanç ve bağlılıklarını görkemli bir şekilde dile getirmişlerdir. Siyasi konuşmayı büyük ilgiyle dinleyen ve gür sloganlarla destekleyen kitle, düzenli sıralanışıyla da alanı sarı, yeşil ve kırmızıyla donatmış, miting alanında örnek bir dayanışma sergilenmiştir. Türkiye ve dünya halklarının kardeşliğini isteyen pankartların da taşındığı yürüyüş eylemine katılan bazı konukların konuşmaları da coşkuyla karşılanmıştır.

İsviçreli bir profesör, İsmet Şerif Vanlı, I-KDP temsilcisi ve Kürdistanlı İşçiler Birliği sözcüsü yaptıkları kısa konuşmalarda ERNK'nin desteklenip güçlendirilmesini isteyerek Kürt halkının haklı mücadelesi ve öncü gücünü selamlamışlardır.

Konuşmalardan sonra tüm kitlenin birlikte Cephe andını içmesi ve kültür programının sergilenmesinin ardından da halay çekmesiyle eylem sonuçlandırılmıştır.

SSCB Prezidyum Başkanlığına Andrey A. Gromiko Seçildi

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Prezidyumunun 11. Plenumunun 3. Oturumunda, SBKP-MK Genel Sekreteri Mihail Gorbaçev'in önerisi üzerine SSCB Prezidyum Başkanlığına Andrey Andreyeviç Gromiko seçildi. A.A. Gromiko, 1917 Ekim Devriminden bu yana SSCB Devlet Başkanlığına seçilen 11. kişidir.

1909 yılında Beyaz Rusya'nın bir yoksul köylü ailesinde dünyaya gelen A.A Gromiko 1932 yılında ekonomi üzerine yüksek öğrenimini tamamladıktan sonra kendi alanında birçok bilimsel araştırmada bulunmuştur.

A.A Gromiko 1931 yılında SBKP üyeliğine kabul ediliyor. SBKP XIX Kongresinde Merkez Komitesi aday üyeliğine; XX, XXII, XXVI Kongrelerinde ise SBKP-MK üyeliğine, 1973 Nisanında ise SBKP-MK Politbüro üyeliğine seçilmiştir.

1939 yılından itibaren diplomasi faaliyetinde bulunan A. Gromiko ülkesini ABD, Küba, İngiltere ve daha başka ülkelerde temsil etmiş, Şubat 1957'den itibaren ise SSCB-Dış İşleri Bakanı, 1983 yılından bu yana ise Başbakanlık 1. yardımcılığı ve Dış İşleri Bakanlığı görevini sürdürmekteydi.

A. Gromiko'nun SSCB Devlet Başkanlığına seçilmesiyle Dış İşleri Bakanlığına Gürcistan KP-MK Birinci Sekreteri Eduard Şevardnace seçilmiştir.

Gece Eylemine Çağrı

Kürdistan halkının Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri HRK'nin ilan edilmesinin 1. yıldönümü münasebetiyle düzenlenen "15 Ağustos'la Dayanışma Gecesi"nde tüm Kürdistanlı yurtsever ve demokratları güçlü bir dayanışma göstermeye çağırıyoruz.

Sömürgeci barbar düşmana karşı halkımızın direnme isteminin bir sembolü olan HRK, her Kürt yurtseverinin destekleyip güçlendirmesi gereken bir güçtür. Ona sahip çıkalım, bayrağını her alanda en yükseklerde dalgalandıralım!

Gece Tertip Komitesi

Tarih: 10.8.1985
Saat 16⁰⁰da
Yer: König-Henrichplatz
Mercator Halle
Duisburg

HUNERKOM'la Dayanışma Gecesine Katılalım

Halkımızın öz kültür ve ulusal değerlerinin korunup geliştirilmesi ve Bağımsızlık Mücadelemize kültürel cepheden destek sunulması için Avrupa alanında faaliyet sürdüren HUNERKOM, düzenlediği gecede tüm Kürdistanlı demokrat-yurtsever sanatçıları dayanışmaya çağırır. Bu dayanışma gecesine Kürdistanlı yurtsever emekçiler aktif olarak katılmalı, HUNERKOM'a destek vermelidirler.

HUNERKOM

Yer ve Tarih
17.8.1985
Saat 16⁰⁰ da
Stadthalle-Mülheim
5 KÖLN 80

Sömürgecilerin Sason ve Kozluk Yörelerindeki Baskı ve Yıldırma Taktikleri Boşa Çıkarılacaktır!

Sömürgecilerin provakasyon uygulamaları tarih boyunca çeşitli biçimlerde halkımız üzerinde uygulandığı gibi, günümüzde de tekrar edilmekte ve halkımız kendi öz kurtuluş örgütüne kavuşamadan yeniden gericiliğin çarklarına çekilmek istenmektedir.

Tarihsel olarak ülkemizde direnişin geliştiği her dönemde sömürgecilerin devreye soktukları önlemler bugün de işlerliğe kavuşturulmak ve gelişen bağımsızlık mücadelemiz işlemez hale getirilmek istenmekte, bu amaçla birçok yöntem geliştirilmektedir. Özellikle de 15 Ağustos sonrasında çabalarını yoğunlaştıran sömürgeci faşist Türk devleti, bu direnişi daha bebekken boğmak, gelişmesine olanak tanımadan provake etmek istemekte; bu amaçla ordularını seferber ettiği gibi, bizzat halkımızı kapsayan önlemler de almaktadır.

Bu önlemlerin başında, eskiden beri uygulanan Kürdü Kürde kırdırtma yöntemi gelmektedir. Bunun temel amacı da milis teşkilatını oluşturmak, halkı ihbarcılığa zorlamak, devrimcilere karşı çeşitli biçimlerde kullanmak, sürekli korku ve panik havasını egemen kılmaktır. Üzerinde en fazla durulan nokta ise, örgüt düzeyinde milisleştirmeyi sağlamak, kırsal kesimden başlayarak tüm Kürdistan'a bu örgütler temelinde teslimiyetçiliği dayatmaktır. Sömürgeciler, gelecekte mücadelemizin daha da boyutlanacağını kestirdiklerinden bu yöntemlerle denetimi ellerinde tutmak, ülkemiz toprakları üzerinde tek egemen güç olma özelliklerini yitirmemek için, köylülerin nöbet tutmalarını, hiç bir yabancıyı köye sokmamalarını ve köye yabancı geldiğinde de gidip karakola bildirmelerini zorunlu kılmaktadırlar. Bu plan dahilinde yönelimlerini biraz daha boyutlandıran sömürgeciler, giderek halkı operasyonlara, dağlarda ve mağaralarda devrimcileri yakalama ve aramalara da katılmaya zorlamaya başlamışlardır.

Halkta bu doğrultuda gerekli desteği bulamayan ve onların HRK savaşçılarıyla bağlarını koparamayan sömürgeci kolluk kuvvetleri, oldukça sert yöntemlere başvurarak, tüm köylüleri işkenceye alarak tehditler savurmakta ve *"evinizde ve köyünüzde bir tek Apocunun barındığını öğrenirsek evinizi ve köyünüzü yakarız"* diyerek göz korkutmak ve panik yaratmak istemektedirler. Karakolların çevresinde mayın döşeyerek tedbir geliştiren kolluk kuvvetleri, halka *"köyünüzde nöbet tutun, gelen Apocu'lara ekmek vermeyin, onlara sahip çıkmayın, onları yakalarsak siz de kurtulursunuz, biz de. Ayrıca bunlar Kürt değil, Ermeni'dirler. Onlara kanmayın Rusya'dan destek alarak bizi birbirimize kırdırmak istiyorlar"* diyerek yalan propaganda ve nöbet tutturan karakol komutanları, çok geçmeden bu nöbetlerin devrimcileri korumak için tutulduğunu öğrenerek kudurmaktadırlar. Yine operasyonlarda hiç bir ize rastlamayan bir birliğin komutanı, *"kime soruyorsak, devrimcileri hiç görmedik, buralara gelmediler diyor. Halbuki bu alanda barındıklarını biliyoruz. Sanki tümü şartlandırılmış, tembihlenmiş gibi"* diyerek halkımızın kararlılığı ve mücadeleye

"Kahraman mehmetçik" korku içinde.

olan inancı karşısında duyduğu şaşkınlığı açıkça dile getirmektedir.

demogojilerini de ayyuka çıkarmaktadırlar. Halkımız ise bu propaganda ve zorlamalar karşısında oldukça kararlı davranarak, sömürgecilerin hiçbir isteğini yerine getirmeyeceğini söyleyerek bu durumu şöyle dile getirmektedir: *"Varımızı yoğumuzu elimizden zorla alan, bizi toplumsal çöküntü içine iten, bize sayısız hakaret eden devlet ve mevcut yönetimdir. Biz onların hiç bir tehdit ve saldırılarından korkmuyoruz. Zaten bize yapacaklarını yapmış, bundan sonra kaybedecek bir şeyimiz kalmamıştır. Asıl onlar bizden korkmalıdır. Onlara milislik yapmayacağız ve hiç bir oyunlarına gelmeyeceğiz. Devlet ne yaparsa yapsın biz devrimcilere sonuna kadar sahip çıkacağız".*

Sömürgecileri çılgına çeviren bu gerçek, onların daha değişik baskı yöntemleri geliştirmesine neden olmakta, halktan isteklerine karşılık bulamayınca da işkence ve hakaretlerle pasifize etmeye çalışmaktadırlar. Devrimcileri yakalamak için köylülere

Geçmişten beri sömürgecilerin egemenliğine karşı kararlıca direnen ve teslim olmayı reddeden Sason ve Kozluk halkı, PKK önderliğindeki HRK güçlerinin Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirdikleri direniş eylemlerine kendi bölgelerinde en güçlü desteği vererek bu alanı da direnişin kalesi durumuna getirmişlerdir. Bundan sonraki mücadele süreci içerisinde de direniş saflarında yerini alacak olan yöre halkı, sömürgecilere hakettikleri darbeyi vuracaktır.

***Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!**

***Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!**

H.M.
Sason.

FIRAT ÜZERİNDE BARAJLAR

Sömürgeci Türk devletinin ülkemiz üzerinde uyguladığı siyasi ve askeri zor uygulamalarına ek olarak, ekonomik alanda da gerçekleştirdiği talan, onun sömürgeci karakterini tamamlamaktadır. Ekonomik talan politikasının bir gereği olarak son dönem içerisinde ülkemizdeki akarsular üzerinde inşa edilen barajlar da halkımıza oldukça pahalıya malolmaktadır. Ülkemizdeki yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin talanının yanısıra ucuz işgücünün de (ancak işgücü de artık satanlara pahalıya mal olmaktadır. Çünkü en tortu bir işe bile 150 000 TL. vererek girilebilmektedir) haramice sömürülmesi, en sıradan insanın bile rahatlıkla görebileceği açıklıktadır. Bu talan, hiç bir planlamaya dayanmamakta, "ne koparırsam kardır" mantığıyla yapılmaktadır.

Bu hususta TC'nin Kürdistan'da inşa ettiği barajlar politikası ayrı bir öneme sahiptir. Son yıllarda Fırat üzerinde inşasına girişilen bu dev barajlar açık ki kalıcı projelerdir ve sömürgeciliğin uzun vadeli varlığına işaret olmaktadır. Kuzey-Batı Kürdistan'ın batısı ile doğusu arasında suni bir deniz oluşturacak olan bu projeler, binlerce köy ve yüzbinlerce dekar alanın sular altında kalmasına neden olacaklardır. En yukarıda Keban, biraz aşağısında Karakaya va onun da aşağısında Atatürk barajı olarak inşa edilmeye başlanan bu barajlar topraklarını yitiren yüzbinlerce insanımızın aç ve perişan kalarak metropol kentlerine akın etmelerine neden olacaktır. Bu durum ise, sömürü ve baskının bir başka yönü, halkımıza verdiklerinin karşılığının ödenmesi anlamına gelmektedir.

Açıkça görüleceği ve çeşitli kereler şu veya bu sömürgeci yetkilinin de imâ ettiği gibi TC, "nasıl olsa birgün elimden çıkacak" düşüncesiyle Kürdistan'da kalıcı yatırımlara yönelmemekte, var olan sanayii daha çok devlet eliyle talana yönelik bir ekonomiyi örgütlemektedir. Son dönemlerde devletin, özel teşebbüsü "Doğu ve Güneydoğu'da" yatırımlara teşvik etmesine rağmen hiç kimsenin böyle bir teşebbüse yönelmemesi ise, rahatça anlaşılacağı gibi, yukardaki düşüncenin bir ürünü durumundadır. Bu durumu, Türk burjuvazisine ve devletine akıl hocalığı yapan Milliyet gazetesi yazarı Çetin Altan, bir makalesinde şöyle izah etmiştir: *"Türk burjuvazisi sonradan görme, mirasyedi bir burjuvazi ve devlet eliyle saksıda yetiştirilmiş bir burjuvazidir. Bu kadar dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen teşvik yasalarına rağmen, Güney ve Doğu Anadolu'daki yatırımlara yönelmemesi, Türk burjuvazisinin korkaklığı ve çıtkırıldımlığıdır, geçmişteki o meşhur "Doğu" ayaklanmasından duyduğu korkuyu atamamasındandır."* Yine, burjuvaziye dişe diş bir mücadeleyi öneren Ç. Altan, *"Amerikan burjuvazisi gelişirken, Kızılderililere ve doğaya karşı dişe diş bir savaş içinde gelişti (!), bizimkilerin ise bunca teşvik ve devletin korunması altında(!) dahi yatırımlara yönelememesi akıl almaz bir durumdur. Üstelik bu yatırımlar Güney ve Doğu Anadolu'daki vatandaşı da memnun eder, devlete bağlar"* demekte ve soruna böylesi bir anlayışla yaklaşmaktadır. Fakat Türk burjuvazisi bu yatırımlara yönelmemekle gerçekten de ileriyi görmekte ve bu çok bilmiş bayın zannettiği kadar geri bir burjuvazi olmadığını göstermektedir. Kürdistan'da isyanlar ve katliamlar ardından gelen sesizlik döneminin yeni patlamalara gebe olduğunu görmektedir.

Durum böyle olduğuna göre haklı olarak aklımıza şu soru takılmaktadır: Peki TC neden bu dev projelere yönelmektedir? Ülkesinde akarsu ve hidroelektrik santralleri olmayan ülkeler bile elektrik sorununu çeşitli biçimlerde çözerken bir yığın olanağa sahip olan TC, neden yüzbinlerce dekar verimli toprağın ve binlerce köyün ortadan kaldırılması pahasına bu projelere yöneliyor? Baraj için elverişli başka sular olmasına rağmen neden özellikle de Fırat üzerinde bu projeler devreye sokuluyor?

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kürdistan'ın doğusu ile batısı arasında suni bir deniz oluşturacak böyle bir projeyle ülkemizi coğrafik olarak bölmeye ve hızla gelişen mücadelemizin önünde bir engel oluşturmaya çalışan sömürgeciler, Türkiye'ye sınır olan batı kesiminin doğudaki gelişmelerden etkilenmesi ve güçlü bir birliğin sağlanmasını engellemeyi amaçlamaktadırlar. Ekonomik olarak halkımızı yoksulluk içerisine iterek insanlarımızı zorunlu göçe tabi tutan sömürgeciler, bir de böylesi bir engeli gelişen mücadele önünde dikmek istemektedirler.

Oysa ki gelişen mücadelemiz, doğusu ve batısı ile tüm ülkeyi sarmakta, hiç bir engeli tanımayacak kadar güçlü birlik öğelerini içinde barındırmaktadır. Diğer dünya ülkelerindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri de göstermiştir ki, emperyalizmin ve sömürgeciliğin hiç bir kurnazlık ve sinsi planları, onları bilinen sonlarından kurtaramamıştır. Ne aşılmaz elektrik telleri, ne de mayın tarlaları gelişen ulusal kurtuluşçu sele dayanmıştır. Onun için TC'nin görünen ve görünmeyen niyet ve hedefleri de KUKM'nin seli karşısında dağılıp yok olmaya mahkumdur.

Öte yandan bu projelerle büyük bir enerji potansiyeli Türk burjuvazisinin fabrika çarklarına çekilmekte, ülkemiz, sömürgeci Türk devletinin enerji sorununu da halleden bir kaynak olarak görülmektedir. Bu barajların yapılmasıyla evsiz ve yersiz kalan yüzbinlerce insanımız işsizler ordusuna katılarak, oldukça cüzi bir ücretle çalışan ucuz işgücü de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

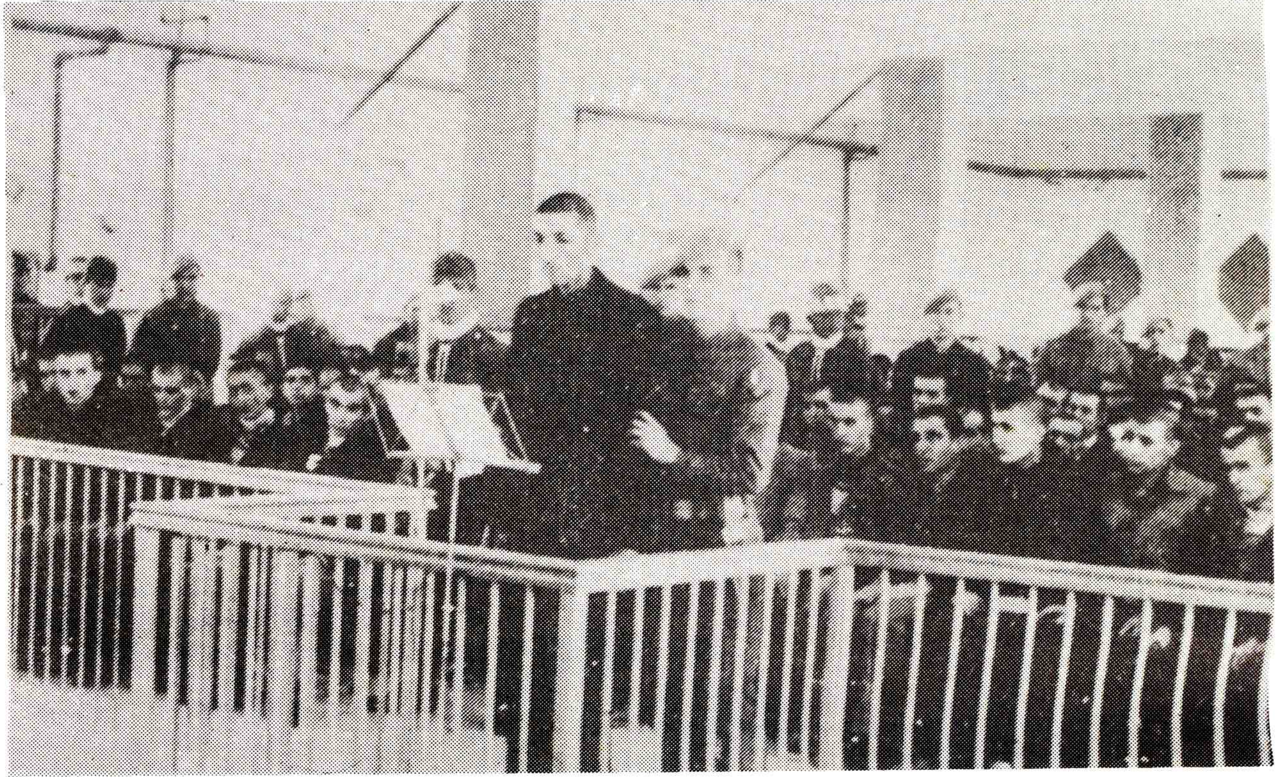
Bu yöntemlerle, toprakları, tüm malları yok pahasına elinden alınan bir ailenin çocuğu olarak, bu insanların sömürgecilere duyduğu öfkeyi ve kini buraya aktarmak oldukça güç. Ancak, Türk sömürgecileri şunu iyi bilsinler ki bu insanları isterse metropol kentlerine çekip eritmek, onları iğrenç planlarla ayyaş, boş gezen lümpenler ordusu durumuna getirmek istesin; bu insanlar, topraklarının, ve tüm varlıklarının ellerinden alınması ve günlük yaşantılarının işkenceye dönmesinin hesabını soracak, sömürgecilere duydukları soylu kin ve öfkeyi her koşulda ifade etmesini bilecek, Türk sömürgecileri yüzyıllardır halkımız üzerinde uyguladıkları baskı ve zulmün hesabını vermekten kaçamayacaklardır.

Sömürgeci faşistlerin yedek işsizler ordusu olarak tasarladıkları insanlarımız, gerek Türkiye, gerekse Kürdistan için büyük bir halk ordusu oluşturacaktır. Bugün Kürdistan'ın doruklarında bomba gibi düşmanın başında patlayan HRK'nin birer savaşçısı olmaya aday olan bu insanlar, örgütlü bir mücadeleye atılarak düşmana karşı savaşa başladığında, o zaman Türk sömürgecilerinin yaşadığı son günleri saymaya başlaması gerekecektir.

***Sömürgeci Zulüm Çarklarını Parçalayacağız!**
***Yaşasın Kürdistan Halkının Askeri Gücü HRK!**

C.B

DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİN ANISINA GERÇEK BAĞLILIK HER YÖNDEN GÜÇLÜ MİLİTANLAR DÜZEYİNE ULAŞMAKLA MÜMKÜNDÜR

«Benim için artık yılların, ağır hapislerin, hatta idamların önemi yoktur. Halkımın ve ülkemin yüce davasına bağlılığım, Parti ilkelerine olan inanç ve bağlılığım önemlidir. Ve herşeyden öncesi PKK'nin onur ve prestiji önemlidir»
M. H. DURMUŞ

«Ama biz ikna ettik, ikna etmeye çalıştık. Üç saatte ikna ediyorsak üç saatte, üçyüz saatte ikna edilmesi gerekiyorsa bir insanın, üçyüz saat uğraştık...»
K. PİR

«Gerek tutuklanmadan evvel, gerekse tutuklandıktan sonra Partiye karşı olan görevlerimi layıkıyla yerine getiremediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarıma borçlu yazınız»
M. H. DURMUŞ

Halkımızın direniş tarihinde önemli bir dönüm noktasını oluşturan Diyarbakır zindan direnişleri ve özellikle de 14 Temmuz tarihi ölüm orucu direnişi, attığımız her adımda bize yol göstermeye güç ve onur vermeye devam ediyor. Mücadelemizin en fazla zorluklarla karşılaştığı ve ciddi tehlikeler atlattığı bir dönemde direnişi omuzlayan zindanlardaki PKK'li savaş esirleri, halkımızın büyük önderleri Mazlum, Kemal ve Hayrilerin bizzat katılmakla önderlik ettikleri zindan direnişlerinin yaratılması elbetteki sıradan olaylar düzeyinde ele alınamaz. O direniş, faşist Türk sömürgecilerinin Türkiye ve Kürdistan sol hareketlerine darbe vurup, bu güçleri önemli oranda çökerttiği ve etkisizleştirdiği ve yine PKK'nin hazırlık sürecine girdiği ve gücünün bel kemiğini yurtdışına çıkardığı bir dönemde, düşmanın oyun ve imha planlarını, boşa çıkaran bir direniş olması itibarıyla kapsamlı olarak kavranmalı, devrimci ve yurtseverlere ne gibi görevler yükümlediği bilince çıkarılmalıdır.

Mücadelemizin yeni boyutlarda gelişmeye başladığı ve düşmana ciddi darbeler vurup, onu gerilettiği günümüz koşullarında da etkisinden hiçbir şey yitirmeden itici bir güç olmaya devam eden zindan direnişleri, devrimci, demokrat ve yurtseverlere halka ve davaya karşı sorumluluk hissetme görevini yüklemekte ve hertürlü tasfiyeci, mücadele kaçkını anlayışa karşı tavır almalarını görev olarak dayatmaktadır. *"Parça parça da olsak, ideolojimizden vazgeçmeyeceğiz"* diyerek davaya bağlılığın ve militan devrimciliğin en güçlü örneğini yaratan direnişçiler, bizlere diğer dünya devrimcilerine ve halklarına nasip olmayan, oldukça değerli bir miras bıraktılar. Bu mirasa sahip çıkmak, onu en güçlü tarzda yaşatmak ve anılarına bağlı kalmak ise, sözle ve yazılar yazmak ile mümkün olmayacaktır. Herşeyden önce, devrimci militanlar ve yurtseverler, pratik-örgütsel faaliyetlerini yetkinleştirerek, yeni dönem mücadelesinin dayattığı görevler -bulunulan alan neresi olursa olsun- layıkıyla yerine getirerek anıya bağlılığı gösterebilirler. Düşmanın mücadelemizi cezaevlerinde teslim alma ve ihaneti geliştirerek tüm kazanımları boşa çıkarma çabalarına göğüslerini siper ederek karşı duran **14 Temmuz Direnişçileri** ve girilen **ölüm orucu** eylemi sıradan bir direniş değil; imha edilmek istenen halkımızın önderliğinin kurtarılması, soylu dev-

rimci görevlere daha sıkı sarılınması için, bir çağrı bir çekim merkezi durumundadır. Bunun için diyoruz ki; kutsal bağımsızlık savaşımızın tarihi bir dönüm noktasını oluşturan ve nihai hedeflerimize ulaşmada yol göstericilik yapan 14 Temmuz ve diğer direniş eylemleriyle, direniş şehitlerinin anısı en güçlü bir tarzda temsil edilip yaşatılmalı, düşmanın hertürlü saldırı ve imha hareketi mahkum edilmelidir.

Bunu başarmak için PKK, gereken yol göstericiliği yapmakta, atılacak her adım için planlar ortaya koymaktadır. Daha şimdiden güçlü atakların yapıldığı ve Kürdistan halkının mücadeleye güçlü katılımının sağlandığı bu ortamda, hala ilkellik ve amatörlüklere düşmek, görev ve sorumluluklardan kaçınmak, basit işlerle yetinip büyümemek, bağışlanacak durumlar değildir. Gerekçesi ne olursa olsun, kendisine ilerici-devrimciyim diyen, halka ve ülkeye karşı sorumluluk hissettiğini iddia eden herkes, artık ciddi, sorumluluklar üstlenmek, halkımızın tek umudu ve kurtuluş örgütü olan PKK'yi her koşul altında güçlendirip korumak göreviyle yükümlüdür.

Düşmanımız hızla gelişen savaşımız karşısında düştüğü acizliğinden sıyrılmak ve beklemediği bu gelişmeleri boşa çıkarmak için geceli-gündüzlü uğraşmaktadır. Adeta ülkemizi yeni baştan işgal etmiş, her köye çok sayıda kolluk kuvveti yerleştirmiş ve halkımıza zorla vermek istediği silahlarla da sivil milis çeteleri oluşturmak için uğraşmaktadır. HRK güçlerinin askeri saldırıları ve ERNK'nin halkımızın birliği ve bütünleşmesi temelinde yarattığı gelişmeler düşmanın bu uygulamalarına ciddi darbeler indirmişse de, bu henüz yeterli değildir. Güçlü cephe örgütlerinin yaratılması ve halkımızın topyekûn savaşa kaldırılması görevleriyle karşı karşıyayız. Donanımsız ve gereken güçten yoksun da olsak bu görevi başarmak, örgütsüzlük ve kendine yabancılaşma olgularını mahkum etmek zorundayız.

Düşmanın dayattığı ve her insanımıza aşılamaya çalıştığı çarpık kişilik reddedilerek, soylu amaçlar peşinde koşan hiçbir ihanet ve teslimiyet türüne pirim vermeyen, halkın öz değerlerine saygı duyarak öncünün belirlediği hedefe koşan; en önemlisi de mücadelemizde bizlere anılarıyla yol gösteren şehitlerimizin bıraktığı davayı omuzlayarak sürdüren güçlü-sarsılmaz militanlar haline gelmeli, halkımızın istem ve özlemlerine cevap verebilecek, ona yol gösterebilecek güçlü siyasal önderler olmalıyız. Gelinen noktada, yürünecek yol her dürüst ve yurtsever insan için netçe belirlenmiştir. Düşmanın istemi de açıktır. Ya teslim olunarak düşmana uşaklık edilecek, inkarcı konumuna düşülecek, ya da Kürdistan halkının biricik önderi PKK'nin gösterdiği şerefli direniş yolu seçilerek tarihi başaşağı gidiş tersine çevrilecektir. Halkımız ikincisini seçmiş ve direniyor. Gerek ülkede dağların doruklarında ve kentlerde; gerekse ışgücünü pazarlamak için geldiği Avrupa ve diğer ülkelerde soylu istemini açıkça dile getiren Kürdistanlılar, kendilerine önderlik eden devrimci militanlardan çok şey beklemektedirler. Hele bir de ERNK gibi tarihte ilk kez kavuştukları güçlü bir mücadele ve birlik örgütünün kurulması halkımızın coşku ve mücadele azmini birkat daha arttırmıştır. Bu mücadele istemini iyi değerlendirmek ve güçlü mevziler kazanmak devrimci militanların elindedir. Yeterki öncüye layık kadrolar haline gelebilsin, yeterki direnişi örgütlemede ilkelliği ve amatörlüğü aşarak siyasal olgunlaşmayı sağlayabilsinler. Bunları başardıklarında hiçbir saldırı ve teslim alma çabası etkili olamayacak, yaşanan alanın özellikleri nasıl olursa olsun militan direnişçilik yaratılacaktır.

Geçmiş mücadele deneyimlerinden dersler çıkararak görevler üzerine giden kadrolar, PKK gerçekliğini en güçlü tarzda bilince çıkarmak ve bu gerçeklik temelinde hedeflere yönelmek durumundadırlar. Her renkten düşmanın en çok saldırdığı mücadele, önderliğin rolü ve önemi kavrandığında, görevlerin üzerine gitmek ve korkunç acılar pahasına yaratılan PKK önderliğini her alanda doğru temsil etmek kadroların baş görevi olacaktır. Düşmanın en çok saldırdığı ve sonuç almaya çalıştığı alanlardan birisi olan Avrupa'da bulunan devrimci militanlar ve yurtsever kitleler, bu saldırılara karşı önderliği ve mücadelemizin değerlerini korumakla kalmamalı, bu alanı da maddi-manevi her yönüyle mücadelemizin hizmetine koşmalıdırlar. Bunu başarmak için, herşeyden önce siyasal derinleşme ve olgunlaşma sağlanarak edilgen ve yüzeysel çalışma tarzı terkedilmeli, işi görünüşte kurtarma anlayışları mahkum edilmelidir. Alanın özelliklerinden derinliğine istifade ederek, alabileceğimiz herşeyi fazlasıyla almalı, hiçbir ılımlı yaklaşım ve işi oluruna bırakma anlayışına pirim vermemeliyiz. Öncü gücün neler pahasına bu seviyeye geldiği bilinmektedir. Sorunlara yaklaşımda objektiflikten uzaklaşmazsak, göreceğizki; mücadelemiz önündeki hertürlü engel (aile ve kabile ilişkilerinden, küçük-burjuva sınıf ilişkilerine kadar) ancak soylu bir direniş anlayışıyla boşa çıkarılabilir. Bir çoğumuzun hala aşamadığı ve kişilik olarak ulusal-devrimci olgunluğa ulaşamadığı açık bir gerçektir. Onun için de herşeyden önce içimizdeki yabancılık ve hamlıklara karşı savaşmalı, kendimizle kıyasıya bir hesaplaşma içerisine girmeliyiz. Gerçek PKK ruhunu tanımak ve ona ulaşmak için bu hesaplaşma şarttır. Çünkü, PKK'nin bağrında yaşam olanağı bulamayan proletarya dışı anlayış ve davranışlar bazen kişiyi çok olumsuz uçlara da götürebilmektedir. Bu tür basitliklere düşmemek, en güçlü militan kişiliği şahsımızda yaratmak için devrimci görevlerimize sıkı sıkı sarılmalı, militan direnişçiliği yaşamımıza hakim kılmalıyız. Pasif, edilgen, iki kişiyi biraraya getirmekten aciz bir çalışma tarzı kesinlikle reddedilmelidir.

Sonuçta şunu diyebiliriz; Gerek 14 Temmuz zindan direnişlerinin, gerekse de direniş tarihimiz boyunca gerçekleştirilen eşsiz direnmelerin sürekli kılınması, düşmanımızın topraklarımız üzerinde attığı her adımda ağır darbelerle karşılanması ve tüm Kürdistanlıların –ülkede ve yurtdışında bulunanlar– yekvücut olarak düşmanın karşısına dikilmesi zafere ulaşmak için mutlaka gerçekleştirilmelidir. Zafere ulaşmak, ülkemizi bağımsızlığa götürmek ve özgür bir toplum yaratmak için gereken kefaret mutlaka ödenmeli, düşmanın yaşadığı her an ona zehir edilmelidir.

Ve yine, 14 Temmuz'un her yıldönümü mücadelemizin daha da gelişip güçlendirildiği, atakların yapıldığı güçlenme ve gelişme dönemleri olarak değerlendirilmelidir. Anıya gerçek bağlılık ancak böyle mümkün olacaktır.

YAŞASIN PKK'NİN YARATTIĞI DEVRİMCİ MİLİTAN KİŞİLİK!
KAHROLSUN TESLİMİYETÇİ VE PASİFİST ANLAYIŞLAR!

Bir Berxwedan Okuyucusu

Dersim'de İkinci Bir 38 Yaratılacak Demogojisi PKK Önderliğinde Halkımız Tarafından Boşa Çıkarılacaktır.

Kürdistan'a birkaç yıllık ayrılıktan sonra yaptığım izinde sömürgecilerin Dersim ve yöresindeki oyunlarını, yöre halkına yönelik baskı ve tehditlerini Berxwedan aracılığıyla ilerici kamuoyuna duyurmayı borç bildim. Bilindiği gibi Kürdistan'da düşmanın üzerinde özel olarak durduğu alanlardan biri de Dersim'dir. Dersim'in geçmiş tarihine kısaca baktığımızda, bu alan sürekli sömürgecilerin en ağır baskı biçimini yaşamış ve yine sömürgeciler yörenin özelliklerini de dikkate alarak, Dersim üzerinde çeşitli oyunlar oynamaya çalışmışlardır. 1938'de Dersimlinin karşısına acımasız çıkmış, 80'lik dedelerden, anasının karnındaki çocuğa kadar kurşuna dizmiş, idam etmiş, sürgüne göndermiştir. Bunun yanında, kendisine gönüllü uşaklık etmiş, yol göstermiş ve ekmek vermiş, kısacası, yörede düşmanın askeri otoritesini sağlamada düşmana yardım etmiş hainleri bile affetmemiştir.

1940'lara gelindiğinde yörede askeri ilhakını tamamlayan sömürgeciler, Dersim ve yöresinde yoğun asimilasyon propagandası geliştirmişlerdir. Eski direnişçi Dersim yerine, bir daha direnmeyen, sömürgecilere gönüllü olarak uşaklık eden, kendi ulusal varlığına sahip çıkmayan bir Dersim yaratmak, düşmanın başlıca hedefleri arasındaydı. Sömürgeciler; bu alçakça emellerine varmak için geçmişte de günümüzdeki gibi Kürdistan halkından ve yeni yetişen nesillerden duydukları korkuyu gizleyememişlerdir. Bunu bir örnekle açıklayacak olursak; 1938 isyanında bir mağarayı basan sömürgeci askerlerin, mağarada bir kadının yeni doğmuş çocuğunu emzirmekte olduğunu görünce **"bu çocuk yarın büyüyünce, atalarının intikamını alır"** diyerek, anesiyle birlikte kurşuna dizmeleri düşmanın yeni yetişen nesillerden ne kadar korktuğunun açık ifadesidir. Yine kendi durumumuza baktığımızda gençlik çağına gelmemize rağmen, 1938'deki insanlık dışı katliamı anlatan ninelerimizin, dedelerimizin söyledikleri karşısında; bu insanlar niçin katliamdan geçirildi, niçin bu insanlar bu kadar zulme layık görüldü sorusunu aklımıza getirmememiz veya getirsek de bu soruya net bir cevap verememememiz, sömürgecilerin 40'lardan sonra bu alanda türkleştirmede ve kendi ulusal varlığına yabancılaştırmada ne derecede başarı sağladıklarının açık ifadesidir.

Geçmiş tarihe ve gelişmelere kısaca değindikten sonra, yaptığım senelik izinimde gördüklerimi ve yöre halkından duyduklarımı aktarmaya çalışacağım. İzinimin ilk durağı olan Ankara'ya gittim. Oto garajlarında kümelenmiş birkaç kişiden oluşan iki grubun toplandığını gördüm; ellerinde gazete olan bu gruplar "Güneydoğu" daki gelişmelerle ilgili yazıyı okuyup tartışıyorlardı. Yine bindiğim otobüste yolcuların çoğunluğunu Kürdistanlılar oluşturuyordu. Yolda otobüs muavini, Apocu'ların bir yerde daha karakol bastıklarını anlatıyordu. Ve ekliyordu; *"Sömürgecilerin yaptığı halkın canına işlemiş, bu böyle gitmez, bundan sonra ortalık daha kızışacak."* Onun böyle demesi, Kürdistanlıların gelişen mücadeleyi ne derece dikkatlice izlediğinin ifadesidir. Yolculuğumun ikinci durağı olan Elazığ'a, oradan da Dersim'e geçtim. İlk etapta, şöyle bir insanları süzdüm. Gerçekten de çok şey değişmişti. 70'li yıllarda bölgede birçok güç çalışma yapmış, Türkiye devrimi adına yörede faaliyet yürüten bu sosyal-şoven güçler bu alanda devrime sempati duyan güçlü bir halk potansiyeli olmasına rağmen bu sempatiye gereken önderliği yapamamışlar, bu potansiyeli kendi sosyal-şoven amaçları doğrultusunda harekete geçirmişlerdi. Bir de buna sömürgeci ordunun korkunç ve acımasız baskı ve işkencesi eklenince yörede korku, panik ve güvensizliğin ortaya çıkacağı açıktı. Öyle ki devrim adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçler halkı örgütleyecekleri ve birliğini sağlayacakları yerde ve yine aşiret ve mezhep çelişkilerini yok edip ulusal bütünlüğü sağlamaları gerekirken devrimcilik adına yörede bu saydıklarımızın tam tersini yapmışlardır. Halkı, aşiretçilik temelinde örgütlemeye çalışmışlardır. Geçmişte başka birisine kini olan insanlar, bu kinlerini içinde yer aldıkları örgütler vasıtasıyla sürdürmeye çalışmışlardır. Bunun çokca örneklerini verebiliriz. Ve hatta bunlar içinde bazıları, sadece bir Dersimli örgütüne dönüştüler. 78'li yıllarda yörede Kürdistanlı Devrimciler ulusal kurtuluşçu ideolojiyi, yurtsever halk kitlelerine götürmeleri üzerine sömürgeci güçlerle sosyal-şoven güçlerin alçakça saldırılarına maruz kalmışlar ve hatta bazı Kürdistanlı Devrimciler, sosyal-şoven güçler tarafından alçakça katledilmişlerdir. O dönemde pek çoğumuz devrim ve devrimciliğin ne olduğunu

Yeni bir 38 yaratma planları, tüm operasyonlara rağmen tutmayacaktır.

tam olarak bilmememize rağmen pek çok şeye tanık olduk. Bu güçler, *"Kürdistan sömürge bir ülkedir"* diyen Kürdistan Devrimcilerine, *"Kürdistan diye bir ülke yoktur"* diyerek saldırma utanmazlığını göstermişlerdir. Bununla da kalmayıp sözde karşı oldukları yönetime tek kurşun sıkmayıp, Kürdistan devrimi adına yola çıkan, halkın bağımsızlığı için savaşan, bu nedenle faşist yönetim tarafından aranır duruma gelen, ama bir türlü yakalanamayan onlarca Kürdistan Devrimcisi, bu sosyal-şoven güçlerin kurşunlarına hedef olmuşlardır. Tıpkı bugün Güney Kürdistan'da katledilen onlarca önder kadro gibi.

12 Eylül 1980'de sömürgeci-faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle birlikte, bu güçler soluğu Avrupa'da ve Türkiye'nin çeşitli illerinde almışlardır. Mustafa Kemal zamanında halkımızın yaşadığı acı günler, halkımıza faşist cunta döneminde daha fazlası ile ve acımasız yaşatılmıştır. Düşman en ufak bir acıma hissi duymadan halkımızın canına, malına, namusuna el uzatmış, halkımızı bu dünyada yaşadığına pişman ettirmek istemiştir. 1930'lu yıllarda Hitler faşizmi tarafından dünya halklarına yapılan alçakça uygulamalar, 1980'lerde Kenan Evren faşizmi tarafından Kürdistan halkına uygulanmıştır. Peki böylesine barbar bir düşmana karşı, bırakalım devrimci olmayı, sıradan bir yurtsever veya dürüst bir insan olarak, acımasız olmamız gerekmiyor mu? Ve yine direnişten başka bir yolu halk kitlelerine göstermek alçaklık olmuyor mu? Sıradan Kürdistanlı olarak devrim adına yola çıktıklarını iddia eden bu güçlere soruyoruz: 12 Eylül faşist yönetimi neredeyse 5. yılını doldurmak üzereyken, bu güçler bu süre içerisinde ayda bir gazete çıkarmak veya bir bildiri dağıtmanın ötesinde (o da yurtdışında) ne yapabildiler? Nerede hangi direnişi gösterdiler? Bundan sonra da mı ayda bir gazete çıkarmakla veya bir bildiri dağıtmakla kendilerinin de direndiklerini iddia edecekler? Konuşma imkanı bulduğum 80'lik bir dede, devrimin ancak silahlı direnişle ve çok güçlü çalışmalarla olacağını söylüyordu. Bu düşünce devrimden yana olan her iyi niyetli insanın düşüncesidir. Yoksa bir bildiri çıkarmakla devrim yapacaklarını söyleyenler, ham hayalcilikten ve aynı zamanda devrimle alay etmekten başka bir şeyle uğraşmıyorlardır. Yine bu ihtiyar dede, devrimin yüzbinlerce insanın canına mal olacağını söylüyordu. Devrim adına yola çıkan güçlerin birliğinden bahsediyordu. Mademki onlar da devrimciyse, niye savaşmıyorlar, niye kaçtılar, niye halkı yalnız bıraktılar diye soruyordu. Geçmiş 1938 isyanında edindiği tecrübelere dayanarak konuşan ihtiyar, bunların nasıl bir konum içerisine girdiklerini açıkça belirtiyordu.

Ayrıca yörede geçmişten beri faaliyet yürüten "Partizan"cıların yapmış oldukları propagandayı yazmamak, içine girmiş oldukları sefil konumlarını görmemek elden değil. Bugün yöre halkının içerisinde bulunduğu durumun net olmaması, yani ne yapacağına tam olarak karar vermemesi, rotasını şaşıran bir gemiye benzemesinde, bu Hareketin büyük payı vardır. Bu Hareket, geçmişten beri güvensizliği işlemiş, yörede ajandır diyerek cezalandırdığı kişilerden bazılarının, ajan olduğuna dair halkı inandıramamıştır. Bu da yörede halkın devrimcilere olan güvenini sarsmıştır. Bu Hareket yörede yaptığı propagandalarında; *"Apocular Güneydeki güçlerini buraya getirmişler, burada da karakol basacaklar, eğer karakolları basarlarsa devlet sizi katleder, ikinci bir 1938 yaratır"* diyerek, devletin halka yaptığı propagandaya destek olmuştur.

Yine bir akşam, TV'de seyrettiğim "olayların içinden" adlı programda sömürgeciler, Apocular'ın Karageçit köyünde 4 çocuk 5 kadın katlettiklerini söylüyorlardı. PKK'li olduğunu söyleyen, Tilki soy isimli ve yine Ömer adlı bir kişi ve ismini hatırlayamadığım başka biri, bu özel programda Eruh-Şemdinli eylemlerinde kendilerinin de yer aldıklarını, grupların sorumlusu olduklarını, 9 kadın ve çocuğun kaltedildiği Karageçit katliamını Apocular'ın düzenlediğini söyleyerek, PKK'ye yüklemeye çalışıyorlardı. Sömürgeciler bu olayı Apocular'a maletmedeki amacı, halkın kendilerine karşı yükselen kinlerini önlemek ve PKK'yi halkın düşmanıymış gibi halka tanıtmaktı. Ancak bu katliamı Apocular'ın yaptığına kendileri dahi inanmıyordu. Yine bir taraftan her gün onlarca kişiyi televizyonda gösterip "bölücü şakileri" yakaladıklarını, öldürdüklerini, bitirdiklerini söyleyen sömürgeciler, bu propagandalarla söylediklerini bizzat kendi ağızlarıyla yalanlıyordu. İçişleri Bakanı, alınan tüm önlemlere rağmen, "Güneydoğu" da eylemlerin devam ettiğini, bunun aynı zamanda bir nevi savaş, gerilla savaşı olduğunu bizzat kendisi itiraf ediyordu. Oysa günde veya iki-üç günde bir onlarca militan yakalansaydı, Kürdistan'da devrimci mücadele yürüten kimse kalmayacaktı. Peki "Partizan" Hareketinin de Karageçit baskınını *"Apocular yaptılar, kadınları, çocukları öldürdüler"* demesinin anlamı nedir? Sömürgecilerle aynı propagandayı yapmıyorlar mı? Yine bizzat kendilerinin yaptıkları propagandada *"burada da karakolları basacaklar"* demeleri bir nevi sömürgecileri haberdar etme anlamına gelmiyor mu? Ve yine *"karakol basılırsa, size daha çok baskı yaparlar"* demekle, düşmanın baskılarını onaylamıyorlar mı? Halkın devrimcilere olan güvenini sarsmıyorlar mı?

Bu alanda son günlerde büyük çaplı askeri operasyonlar başlatılmıştı. Özel olarak yetiştirilmiş dağ komandoları günlerce yayan dağlarda yürüyerek, muhtemelen bazı gelişmelere karşı , Dersim'i bir işgal alanına çevirmişlerdi. Belli noktalarda pusular kurarak, ormanların içerisinde yere uzanarak devrimcilere darbe vurmanın planlarını yapıyorlardı. Yine her gittikleri köyde halka hitaben yaptıkları konuşmalarda, devletin güçlü olduğunu, eğer devrimciler, onların deyimiyle "eşkiyalar" kendilerine yönelik eylem geliştirirlerse hiç çekinmeden halka açıkça, *"sizi katliamdan geçiririz"* diyorlardı. Yine Atilla isminde bir yüzbaşı, her gittiği yerde halkı en ağır işkencelerden geçirerek, *"1938'i yaşamayanlara yeniden 1938'i yaşatacağım"* diyordu. İzin süresi içerisinde bulunduğum köye de gelen askerlerle yaptığım kısa konuşmada kendi acizliklerini dile getiriyorlardı. Bana nereden geldiğimi soran askerlere Avrupa'dan geldiğimi söyleyince, *"ne işin var burada, çık git oraya, bak görüyorsun, 4 günden beri dağlardayız. Avrupa'da para öde, askerlik yapma"* demeleri kendilerinin devrimciler karşısında içinde bulundukları acizlik ve yorgunluklarını açığa çıkarıyordu. Yolda yürürken bile artık toplu değil, 100'er 200'er metre aralıklarla yürüyorlardı. Yine her köyde birkaç kılavuz alarak birini en öne diğerini en arkaya bırakıyorlardı. Köy karakollarında onlarca özel köpek yetiştirerek, karakolların çevresinde kuş uçurtmuyorlardı. Yine karakolların çevresinde siperler kazarak geceli gündüzlü nöbet tutuyorlardı. Geceleri karakol çevresinde en ufak bir hışıltı duydular mı, "teröristler geldi" diyerek hemen yaylım ateşine tutuyorlardı. Oysa terörist diye yaylım ateşine tuttukları şey de, çoğu zaman yabani hayvanlar idi. Bu olaylar halkın sömürgecilerle alay etmesine yol açıyor ve askerlerin devrimcilerden ne kadar korktuklarını acıkça belirtiyordu. Son Mayıs ve Haziran aylarında yaptıkları operas-

yonlarda rastgele halkı toplayıp, en ağır işkencelerden geçiriyorlardı. Halka ve tutukladıkları insanlara, yöreye Apocular'ın geldiğini şu, şu isimli Apocuların burada barınıp barınmadıklarını soruyorlardı.

Deşt yöresinde, okulların boşaltılarak askeri tugayın dışarıdan getirilip buraya yerleştirilmesi, operasyonların bu alan üzerinde daha da yoğunlaşacağına işaretti. Bu operasyonlar sırasında birkaç gün tutuklanıp serbest bırakılan bir köylü, içerde korkunç işkencelerin yapıldığını, işkence çığlıklarından kimsenin uyuyamadığını, 15 yaşındaki çocuktan 80 yaşındaki ihtiyarlara kadar herkesin tutuklandığını, tutukladığı insanlara cadde ortasında, mermileri namlulara sürerek *"gebertin ulan bu orospu çocuklarını"* diyerek tekme tokatla girişerek tehdit ettiklerini anlatmaktaydı. Operasyonların bütün hızıyla devam ettiği bir ortamda devrimciler tarafından Çiçekli nahiyesindeki karakola baskın düzenlendiği, eylemde askerlerdeki ölü sayısı hakkında çeşitli söylentiler olmasına rağmen, 3 Adet MG-3 ve 20'nin üzerinde çeşitli çap ve markada silahın cephaneyle birlikte eylemciler tarafından dağa kaçırıldığı ve eylemi yapanların Apocular olduğu söyleniyordu.

Operasyonlar, karakolun basıldığı alan üzerinde yoğunlaştırılırken, o esnada telsiz ile askeri sorumlunun, Ovacık'ta merkez karakolunun da basıldığı haberini aldığı söyleniyordu. Köylülerin yanında bulunan subayın telsizinden çıkan bu sesleri köylüler duyuyor ve askeri güç Ovacık yöresine kaydırılıyor. Tüm bu eylemlerden sonra, TRT'de eylemlerle ilgili olarak herhangi bir açıklama yapılmadı. Eylemlerin geliştiği bu dönemde, Hozat'ın yakınındaki bir köyde, bir askerin cenazesi Hozat'a getirilirken halk tarafından görülmüş, bunun üzerine sömürgeciler askerin silahını temizlerken vurulduğunu söylemişler, yöre halkı ise askerlerin arasında çıkan çatışmada bu askerin öldüğünü söylemekteydi. İnsan, bu insanlık dışı şeyleri kendi gözleriyle görünce, kendi kendisine soruyor: Kürdistan halkı tarihinin en zor dönemini yaşarken, bu zor dönemde devrimcilik adına hareket eden, en sıradan kişisinden örgütüne kadar, tüm güçlerin bu gidişe artık dur demeleri gerekmiyor mu?

Bugün Kürdistan'ın dağlarında günlerce çarpışan, aç-susuz kalan, kar-kış soğuk demeden canlarını bu kutsal davaya adayan partizanları karalamak, devrim kaçkınlarına halkın nefretinden başka bir şey kazandırmayacaktır. Eğer pek çoğumuz tarih karşısında oynamamız gereken rolü oynayamıyorsak, herşeyini Kürdistan'a adamış, en zor şartlar altında mücadeleyi geliştiren güçleri karalamaya kimsenin hakkı yoktur. Her şeyine el uzatan düşmana karşı birşey yapamıyorlarsa, böylesine barbar düşmana karşı direnen güçlere de saygılı olmak zorundadırlar. Ama yine belirteyim ki, yüzyıllardan beri halkımızı kendi egemenliği altında tutan, halkımıza karşı en ufak bir acıma hissi duymayan, hiçbir şeyden haberleri olmayan masum çocuklarımızı bile kurşuna dizen insanlık onur ve haysiyetini ayaklar altına alan böylesine barbar bir düşmana karşı direnmekten başka bir yol yoktur.

Selam Olsun Dağda Savaşan Partizana!
Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!

İzinden dönen bir yurtsever işçi

«Allah Şahidiniz Olsun ki Çocuklar Dahi Korkmuyorlar Artık...»

Soru: ***Bildiğiniz gibi 15 Ağustos'la beraber Kürdistan'da yeni bir dönem başladı. Bunun halkta yarattığı değişiklikler var mıdır?***

Cevap: 15 Ağustos'tan önce de halk bu aydın günlerin geleceğine inanıyordu. Ama böylesi güçlü bir başlangıcı da beklemiyordu. Bunun için 15 Ağustos'tan sonra şunu söylemek mümkündür. Artık halkımızın tümü, kadın-erkek, çoluk-çocuk herkes eylemleri ve partizanları konuşuyor, onlarla övünüyor. Tüm bunlar da sömürgecilerin ağır baskı koşullarında gelişiyor. Hergün askeri helikopterler köylerin üzerinde uçuyor, onlarca Reo dolusu komando baskın düzenliyor. Tüm bunlara rağmen insanlarımız davadan vazgeçmiyor, geleceğe umutla bakıyor. Allah şahidiniz olsun ki, çocuklar dahi korkmuyorlar artık. Eskiden değil çocuklar, babalarımız bir-iki asker gördü mü saklanacak yer arıyorlardı, oysa benim gördüğüm çocuklar bile askerlerle dalga geçiyordu. Doğrusu bu iş benim tuhafıma gitti. Konuştuğum yaşlılar da geçmişin korkusunu üzerlerinden atmışlar ve *"o eski günler artık geride kaldı"* demektedirler. Bu nasıl oldu diye sorduğum bir köylü vatandaş: *"Oğlum, 5 kişinin 500 askere karşı cenginin olduğu yerde korku mu kalır"* cevabını verdi

Soru: ***Ülkede olduğunuz esnada bulunduğunuz alan olan Bozova'da devrimci güçlerle sömürgeci güçler arasında çatışma çıkmıştı. Olay hakkında edindiğiniz bilgiler nelerdir? Olay nasıl gelişti?***

Cevap: İzinde edindiğim bilgilere göre bu devrimci arkadaşlar uzun bir süreden beri Birecik-Bozova hattında faaliyet yürütmekteydiler. Öyle ki bir hafta içinde 14 köyde propaganda faaliyeti yürütmüşlerdir. Bu olay şöyle gelişiyor: Devrimci arkadaşlar Bozova'dan bir taksiyle Bırcık köyünden Kanlıhavşar köyüne doğru gidiyorlar. Daha Kanlıhavşar'a varmadan askerlerin pususuyla karşılaşıyorlar. Askerlerin kimlik sorması üzerine arabayı kullanan barajdaki mühendis kendi kimliğini gösterir ve 5 arkadaşın da işçi olduğunu söyler. Fakat jandarma kimlikte ısrar edince jandarma vuruluyor. Diğer bir jandarma da taksiye ateş ediyor. Taksinin tekerleri patlıyor ve bir arkadaşta bacağından yaralanıyor. Buna rağmen devrimci arkadaşlar arabayla belli bir müddet gidiyorlar. Daha sonra arabadan inerek 40 km. yol yürüyorlar ve Hartavların Cibin'e geliyorlar. Sömürgeciler Antep, Diyarbakır ve Siverek'ten getirdikleri takviye birlikleriyle operasyona girişiyorlar. Yanlarına aldıkları Mustafa Şerê isimli işbirlikçiyle İkiz köyünde iz süren Meço Eli Şexo (vuruldu) ve amcasının oğlu Eliyê Usê'yi zorla götürürler. Eliyê Usê, *"ben oruçluyum, yürüyemiyorum"* diyerek yarı yolda kendisini yere atıyor, fakat Meço iz sürmeye devam ediyor. 4 devrimci arkadaş kıraç olan bu alanda arpa tarlasına gizleniyor, yaralıyı da yakındaki bir tepeye bırakıyorlar. Yiğitlerimiz düşmanın geldiğini görünce ilk olarak Panzeri kullanan polisi ve hemen ardından da iz süren Meço'yu alnından vuruyorlar. Bir çok asker silahını bırakıp kendisini yere atıyor. İki devrimci panzeri ele geçirmeye çalışırken vuruluyor. Diğer arkadaşlar da yaralanıyorlar. Buna tahammül edemeyen, önce yaralanmış olan devrimci (Faik) tepede Ulusal Bayrağı açarak düşmana ateş açıyor, bir kaç askeri yaralayıp şehit düşüyor. En son yaralı vaziyette kalan Sabri arkadaş yaralı olan Hıdır'ı yerden kaldırıyor göğüs göğüse bir vaziyetteyken, el bombasının

Devamı Syf: 22'de

Bilinçlilik, Yiğitlik ve Sorumluluk!...

İhsan AKSOY

Toplumun en bilinçli, en inançlı, en sorumlu ve korkusuz insanı her zaman ezilen, baskı ve zulüm gören sınıf ve tabakaların ve köle halkların eşitlik-özgürlük savaşımının içinde, en önünde yerini alır. Dünyanın her yerinde ve tarihin her döneminde özgürlük ve eşitlik bayrağı özverili, bilinçli, sorumlu ve yiğit insanların omuzlarının üzerinde daha yukarlarda dalgalanmıştır.

Bilinçli, sorumlu ve korkusuz insanlar geçici rahatlıkların, ünlerin, varlıkların esiri değildir ve olamazlar. Onlar kendi varlıklarını insanlığın özgür ve eşit geleceği içinde görür ve ona ulaşmak için savaşım verirler. Onlar, "özgür" insanlardır. Özgürdürler, çünkü, "tarihsel sorumluluğun bilincine varmışlar." Özgürdürler, çünkü gelişkin bilinçleri onlara inançları uğruna en çetin savaşımların önüne çıkacak kadar güç ve coşku vermiştir. Özgürdürler, çünkü, kendi toplumlarına ve insanlığın ilerici kesimine karşı bilinçli ve korkusuz bir insanın sorumluluğunu taşımaktadırlar.

Öyleyse özgür olmak sadece gerçekleri bilmek değildir. Yığınla insan vardır ki bir çok toplumsal gerçeğin bilincindedir. İnsanlığın yürüyüşünün ileriye, aydınlığa, eşit ve kardeşçe bir geleceğe doğru olduğunu çok iyi bilirler. Toplumsal gelişimin yasalarını öğrenirler. Toplumsal sorunların tarihsel gelişim süreçlerini kavrar ve güncel sorunları izlerler. Ama, yüreksizlikleri, korkaklıkları ve fırsatçılıkları onları suskunluğa, hatta çoğu kez kurulu düzenin birer dişlisi olmaya sürükler. Devrimci hareketin kabarma gösterdiği dönemlerde ortada görünür, devrimci hareketin darbelendiği, ya da gerilediği dönemde yine köşelerine çekilir ve bazan da gerici yönetimlerin baskıları karşısında en bayağı özeleştiriler, gammazlık yaparlar. İki kişilikli, riyakar insan olmanın bulanıklığı içinde bir ömür tüketip giderler. Ya da bilinçli olupta korkaklıkları yüzünden hiç bir dönemde, "sesli düşünemezler" ve bunun için de kimse bana karışmasın da, ben de onlara karışmayayım gibi korkak bir düşünceyle köşelerinde yan gelip otururlar. Bunlar da suskunluklarının mükafatı olarak makam, mevki, dünyalık sahibi olurlar.

Bilinçli ve yiğit insanlar inançları uğruna her zaman en değerli varlıklarını vermeye hazırdırlar. Onlar, kendi yaşamlarını kitlelerin yaşamıyla özdeşleştirmiş, mutluluklarını onlarınkiyle pekiştirmişlerdir. Kişisel mutluluk aramak, başeğmek karşılığında rahat etmek onların işi değildir ve olamaz. En verimli, en üretken ve en güzel yaşlarında en çetin savaşımların içinde, en önündedirler. Yaşamı sevmedikleri, ya da dünyanın ne denli yaşamaya değer olduğunu bilmedikleri için değil. Aksine bunun en iyisini bildiklerindendirki tümüyle aydın, eşit ve özgür bir gelecek için canlarını en inanılmaz bir gözüpeklikle ortaya koyarlar. Bu yolda düşen her can, verilen her son soluk, özgür ve eşit yarınlara atılan birer adım olur. Bu bilinçli korkusuz ve kararlı insanlar, "az, ama doyunca yaşarlar." Kendilerini kendi halklarına ve insanlığın ilerici kesiminin aydın geleceğine adayan insanlık onurunun doruğunda bir düzeye yükseltirler. Bunu, "bilerek ve isteyerek" yaparlar... Onun için de ahlaki değerleri en yüksek, bilinç düzeyi en gelişkin ve yaşama sevinçleri en engin insanlardır. Geçici rahatlıklar için susup başeğen, ya da kurulu düzene teslim olup uşaklık yapan insanların bireysel yaşama zevkleri, rahatlık tutkuları, ün ve servet edinme hırsları gözönüne getirildiğinde "geleceği avuçlarında tutan", ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların ve köle halkların savaşımıyla yaşamını birleştiren insanların yüce kişiliklerine değer biçmek son derece güç olur.

Elbette salt bilinçli ve yürekli olmakta yetmiyor. Öylesi yiğit insanlar vardır ki, olayların, toplumsal gelişimin yasalarının, yurt ve dünya sorunlarının bilincinde olduğu halde, kişisel ve politik hırsları, dizginlenemez ihtirasları yüzünden en olmadık hatalar, yanlışlıklar ve devrimci harekete ters düşen işler yapar. Böylesi bir insanı hangi bilinç düzeyinde olursa olsun, devrimci savaşımı dolayısıyla ne denli çilelere katlanmışsa katlansın ve ne denli korkusuz olursa olsun benimsemek, ona hoş görü ile yaklaşmak olası değildir. Bilinç, yiğitlik ve sorumluluk birlikte devrimci bir kişiliğe anlam kazandırırlar. Onlardan birinin eksikliği bu kişiliği değişik bir biçime sokar.

Devrimci harekete bir insan, kendi halkına, üretici güçlere ve insanlığın aydın ve eşit ve özgür geleceğine olan inancı ve bağlılığı için katılır. O zaman en başta kendi yoksul, ezgi ve baskı altındaki halkına, onun geleceğini avuçlarında tutan üretici güçlerine ve halkının savaşımı da onun bir parçası olduğu insanlığın aydın geleceğine karşı derin ve sarsılmaz bir inanç ve bağlılık göstermek durumundadır. Onun çıkarlarını zedeleyecek, bu savaşımı zaafa uğratacak her türlü davranıştan kaçınmak zorundadır. Bilimin yolunda yürümek, halkının özgürlük savaşımının bir eri olmak, "aptalca bir gözü peklikle değil, devrimci bir kahramanlık" için her türlü özveriye hazır bulunmak ve özgürlük ve eşitlik savaşımının başarısı için de sorumlu olmak gerekir. Örneğin, her zaman ve koşulların dayatmasıyla sağlığımızın bozulması olanaklıdır. Ama bizim için her şeyden önce olabildiği kadarıyla sağlıklı yaşamanın koşullarını yaratmaktır. Çünkü sağlıklı olacağız ki, halkımızın özgürlük savaşımında daha iyi hizmet edebilelim. Bunun gibi devrimci kavganın ön saflarında elbette her zaman canımızı vermemiz olanaklı ve bir çok zaman da gereklidir. Ama kavganın ön saflarında da mümkün olduğu kadar yaşamalıyız ki daha fazla hizmet edebilelim. Öyleyse bir insanın böylesi bir sorumluluğu kendisine karşı duyması hiç kuşkusuz halkının üretici güçlerine, ülkesine ve dünyanın özgürlükçü güçlerine karşı duymuş olmasıyla özdeştir. Çünkü yaşamını onların geleceğiyle birleştirmiştir. Sorumluluk duygusu bir devrimcinin tüm yaşamında en başta egemen olması gereken bir öğe durumunda olmak gerekir. Diyelim ki bir devrimcinin kendisini her hangi bir biçimde feda etmesi devrimci savaşımın gelişmesi, ya da mesafe alması için gereklidir. Eğer devrimci insan, bu sorumluluğu halkına ve ülkesine karşı duyuyorsa duraksamadan bunu yerine getirir. Feda olmak fiziksel olarak yok olmak anlamına da değildir. Ya da devrimci sorumluluk her zaman feda olmayı değil, diyelim ki özveri göstermeyi gerektirebilir. Örneğin, bir grup içinde, bir devrimci hareket içinde, daha yetkin ve yetenekli öğelere, savaşımda olanak verilmesi için değişik nedenlerle belli yerlere gelmiş unsurlar yerlerini bunlara bırakmak durumunda

Devamı Syf: 21'de

Bir Yurtsever Kürt Aydının Dilinden:

Dr. İ. Şerif Vanlı

KÜRT ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNİN GÖREVLERİ SİYASİ VE ASKERİ STRATEJİSİNİN DÜŞÜNCESİ

Demokrat Kürt aydını İ. Şerif Vanlı'nın gazetemizin önerisi üzerine hazırladığı ve 10. sayımızdan itibaren yayınladığımız bu yazı yazıldıktan sonra ERNK kurulduğu için, yazıda cephemize ilişkin görüşleri yer almamaktadır.

İ. Şerif Vanlı, Cepheye yönelik düşüncelerini kısaca şöyle ifade etmektedir: 1- Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, bağımsızlık ve özgürlükten yana olan, tüm yurtsever ve ilerici parti ve örgütleri bir araya getirmelidir. 2- Cephe, çeşitli modern mücadele biçimlerini ortaya çıkarmalıdır.

Ayrıca bu düşüncelerini yayınladığı son kitabında da dile getirmektedir.

Berxwedan Redeksiyonu

Geçen Sayıdan Devam

F) Kürt Ulusal Kurtuluşu İçin Bir Gelecek, Strateji:

Bazı kürtler, halkımızın dostu olmadığından yakınırlar. Bu doğru değildir. Kürtlerin şimdiden dünyada çok dostu var ve ulusal kurtuluş hareketi olarak, sorunu doğru dayatırsa daha da çok dostu olur. Dünya kamuoyunda Kürt sorunu tanınıyor ve ona sempatileri vardır, fakat politik arenada bugünkü durumuyla Kürt hareketi, bölünmüşlüğünden, amaçlarının anlaşılamadığından ve dalgalanmalarından dolayı ciddiye alınmıyor. Dostlarının olmadığından yakınmalarından evvel, Kürtler kendi saflarından iyi gitmeyene bir çare bulmalılar, bağırsak kavgalarına son vermeliler, Ulusal Kurtuluş amacıyla bir eylem birliği gerçekleştirmeliler. Daha önce de belirttiğimiz, Chris Kutschera'nın yazdığı gibi, *"yalnızca tüm güçlerini toplayarak, eylemlerini birleştirerek, tek bir hareketin içinde toplanmadan önce, bu anda kabul ettikleri sınıfları düşüncelerinden attıkları zamandır ki Kürtler Uluslarını kabul ettirme şansına kavuşabilirler."*

1) Ulusal Kurtuluş Örgütü:

Başlangıçta, Kürt hareketi, ulusal kurtuluşun birleşik siyasi bir örgütünü kurmalıdır. Bunu başarmanın iki biçimi mevcuttur. Birincisi, tüm siyasi parti ve örgütleri, askeri bir "siyasi platformu" kabullenecek ve yurtseverlik ve deneyimlerinden dolayı tanınmış kişileri, ulusal kurtuluşu gerçekleştirmek için, ortak bir organ içinde birlikte mücadele etmeyi zorunlu kılan kural çerçevesinde bir Ulusal Kurtuluş Cephesi kurmak. Cepheye, üye parti ve örgütler iç otonomilerini, kendi ideolojilerini, duyarlılık, fedakarlıklarını korumalıdır, fakat hepsi ortak mücadele ve amaçlarının zorunlu kıldığı kararlara uyacaklardır. Bu, FKÖ tarafından kabul edilen metodun aynısıdır. Bu, bir Filistin devletini kurmayı amaçlayan, değişik otonom örgütlerin mücadelesini bağrında taşıyan bir cephedir.

İkinci metod; kurtuluşa kavuşmak için, mevcut olan tüm yurtsever parti, örgüt ve başlangıçta bağımsız olan kişileri bağrında eritecek bir Ulusal Kurtuluş Örgütü kurmaktır. Gerçekte otonom örgütleri bağrında toplayan bir cephe olmayan, daha çok tek ve iyice kaynaşmış bir örgüt olan –bağımsızlıktan bu yana Cezayir'de yönetici parti durumuna geldi– Cezayirlilerin 1954'de kurmuş oldukları, Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) böyleydi. "Cezayirlilerin çözümü, bana göre "Filistinlilerin" çözümünden daha iyidir. Çünkü tek ve iyice pekiştirilmiş bir örgüt iç kargaşalıkların güvenliği açısından, bir cepheye üye partilerin yapacaklarından daha tutarlı olur. Buna rağmen, Kürdistan şartlarında değişik partilerin bir örgüt içerisinde eritilmesinin ortak bir cepheden geçmeden önce kabul edilebilmesi çok zordur.

Cephe veya tek örgüt, kurtuluş örgütü gerekli tüm alanlarda çalışmaları için de kendi bağrında, uzmanlaşmış organlar kuracaktır. Bunlar; siyasi, askeri, dış ilişkiler, maliye, tanıtma vs'dir.

Hiç kuşku yok ki, Kürdistan'daki kurtuluş örgütünde gerici Kürt veya sömürgecilerle işbirliği içinde olan hainlerin veya uzun aşamalı bir mücadeleye katılabilecek bir gücü olmayanların yeri yoktur.

2) Amaçlar:

Amaçlar, açık ve önceden açıklanmalı. Amaçlara ulaşılıncaya kadar hertürlü pazarlıktan uzak kalınmalı, bu amaçlar hiç değişmemelidir.

Mücadele, uluslararası kuruluşların denetimindeki bir referandum aracılığıyla Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkının özgür kullanılışını amaçlamalıdır. Bu amaca ulaşmak için, işgalcilerin güçlerini Kürdistan'dan çekmeleri, kendi kaderini belirleme hakkının kabulünü açıkça ilan etmeleri ve referandum sonuçlarını kabul etmeleri gerekiyor.

Referandum, Kürt halkına haklarını ve toprakları üzerinde egemenliği geri vermeyi, bir Kürt ulusal devletinin kurulmasını amaçlamanın ifadesidir.

Şayet bu amaç Kürdistan'ın bir parçasında gerçekleşmiş ise, Kürt devletinin son biçimi; bu halkın vatanı, Kürdistan'ın, ülke alanının belirlenmesi için nüfusun istemleri gözönüne alınarak birleştirilmesi olacaktır. Kürt halkının en büyük çıkarı uzun aşamada olsa dahi, Kürdistan'daki devlet sınırlarının ortadan kaldırılmasıdır.

Kürt halkına haklarının ve toprakları üzerinde egemenliğinin geri verilmesi, ekonomik, toplumsal ve kültürel ilerleyişini sağlayacak, halk tarafından ve halk için demokratik haklara, insan haklarına ve Kürdistan'da yaşayan azınlık haklarına saygılı bir demokratik Kürt devletinin kurulması anlamına gelir.

Kürt devleti, eşitlik ve ortak anlayış temelinde, komşu halkların devletleriyle, gerektiğinde konfederal veya federal olmak üzere, herkesin ve bireyin çıkarları doğrultusunda Türk, Kürt, Arap, Fars ve Azeri halklarının ilerleyişini, barışını, işbirliğini ve kardeşliğini korur.

3) Kürt Hareketinin Tarafsızlığının Zorunluluğu Üzerine:

Değişik ideolojik partilerin birleşimi olsa dahi, Kürt Kurtuluş Hareketi, siyasi bir partinin yönetimi gibi hareket edemez, amaçlarına ulaşmadan önce dahi kendisini Kürt halkının kaderinin sorumlusuymuş gibi taşımalıdır.

Uluslararası planda tarafsız bir politika kabul etmesi halkın çıkarınadır ve ulusal kurtuluş hareketinin bağlantısı için zorunludur. Faşist ve ırkçı hükümetler hariç, hareket tüm dünya halklarının dostluğunu aramalıdır.

Tarafsızlık, Kuzey-Kürdistan'da bulunan ABD askeri üsleri olmak üzere yabancıların askeri üstlerinin kaldırılmasını gerektirir. Kürt Kurtuluş Hareketi veya gelecek Kürdistan hükümeti, o halde federal Washington hükümetiyle dostluk ve barış düşüncesi temelinde üslerin kaldırılmasını konuşmalıdır.

Aynı dostluk ve barış düşüncesiyle, Kürt Hareketi, gelecekteki hükümeti, özellikle Ermenistan, Gürcistan ve Azerbeycan Sovyet Cumhuriyetleriyle iyi komşuluk ilişkileri aramalıdır.

Kürt halkının istemi ise, gelecekteki hükümeti, Ermeni halkına karşı dostluğundan dolayı, Eriwan hükümetine bazı sınır değişikliğini (Sovyet) Ermenistan'ı çıkarına fazla nüfusun göçüne sebep olmadan sunabilir. Öte taraftan ve aynı şartlar temelinde Diaspora'daki Ermenileri, isterlerse, Kürdistan'da yaşamaya çağırabilir.

Tarafsızlık tecrit olma anlamına gelmez. Kürt hareketi tüm diğer ulusal kurtuluş hareketleriyle ve sömürgecilik, ırkçılık veya faşizm altında, ezilen halklarla dayanışma ilişkileri kurmalıdır. Arap Filistin halkının meselesi, kendi kaderini belirleme hakkına ve bölgedeki tüm halklar arasındaki barış ve dostluğuna bağlı olarak çözümü arzulamalıdır.

Dış ilişkiler alanında, hiçbir ilişki Kürt Ulusal Hareketinin bağımlılığını amaç edinmemelidir.

G) Siyasi-Askeri Strateji ve Mücadele Araçları:

Kürt Hareketi, hemen hemen tamamen modern devrimci strateji metodlarını bilmiyor. Strateji, genel planların yaratılması ve uygun aşamada ulusal kapasiteyi maksimum bir şekilde hareketlendirme üzerine ve önceden hazırlanması anlamına gelir. Siyasi, ekonomik, askeri ve yarı-askeri araçları, hedeflenen amaçlara ulaşmak için içeride olduğu gibi dışarıda da kullanmak gerekir. Strateji irticalığı dıştalar; halkın hareketlenmesini, enerjisinin yönlendirilmesini, olanakların çeşitlendirilmesini ve intizamını, ulusal, bölgesel ve uluslararası ortamın davadan yana gelişmesini sağlamak için bir sabit baskı gerektirir.

Taktik, bütün bir planın içinde olsun veya olmasın bir eylemi genel uygulama sanatıdır.

Tarihin şafağından beri, Kürt halkı yalnız savunma taktiğini biliyor: Bir taraftan ülkenin dağlık alanına uygun taktik-

ler, diğer taraftan feodal, aşiretsel, ve yarı-aşiretsel toplumsal yapıya uygun dağlık bir alanda dışarıda gelen bir saldırıya karşı yerel savunma yapmak. Yüzyıllar boyu Kürt halkının savunma taktikleri, uygulaması, onda henüz bugün de bulunan, savunmacı bir zihniyet yaratmıştır: "Evimizde kalırız ve ne zaman saldırıya uğrarsak kendimizi dağınık şekilde, tüm imkanlarımızla yapabileceğimiz kadar savunuruz. Taktiği stratejik saldırı aşamasına getirecek yetenekte değiliz henüz".

Kürdistan'da peşmergeler tarafından uygulanan partizan savaşı, bazı ilerleyişleri gösteriyor. Fakat daha çok savunma biçimindedir ve "dedeler savaşını" hatırlatıyor. Geçmişte, saldırının gücü yaklaşık aynı olduğundan, savunma savaşı yeterliydi ve Kürtler çoğu zaman zaferle çıkıyordu. Kürtleri ezen devletlerin ellerinde sayıca çok ve sanayileşmiş büyük bazı güçlerin sattığı veya borç verdiği modern ve çok güçlü silahların olduğu günümüzde, partizan savaşı, dağların savaşının bile tek eylem biçimi olarak alınması yetersizdir. Askeri planda güç dengesi her geçen gün Kürt halkını ezen güçlerin yararına gelişmektedir. Halkımızın kıyaslama yapılırsa, yalnız askeri planda bir ulusal kurtuluş savaşını başarıyla gerçekleştirmesi için askeri ve maddi alanda az olanakları vardır. Dahası Kürt halkı yüzyıllık savunma zihniyetinin tutuklusudur. Peşmergeler bir bölgeyi kurtarabilirler ve belli bir dönem ellerinde tutabilirler. Buna rağmen, en azından aynı anda ve yeni olanakların yaratılması durumunda, nüfus için düşünülebilecek fena sonuçlarla ihtimalen alanı terkeder. Kurtarılmış alan önce bir "kuşatılmış kaleye" benzer, daha sonra sürgünün ilk belirtisi olan "geto"ya dönüşür. Ne yazık ki, Kürtlerin eski ve modern tarihinde örnekler çoktur.

O halde altmış yıldan fazladır tekrarlanan isyanların yenilgisinin doğruladığı gibi Kürt Hareketi başarısızlığa mı mahkum olacak? Bu kaygı verici soruya verilecek cevap olumsuzdur, fakat bu, Kürtler arasında bazı alışkanlıkların değiştirilmesini ve hatta zihniyet değişikliğini gerektirir. Birliksizliğin kurbanları Kürtler, aynı zamanda bir bakıma iyimserliklerinin ve cesaretlerinin kurbanıdırlar. Elverişsiz olan bugünkü güçler dengesi, ezene daha elverişli, özellikle askeri alanda mücadeleyi hemen bırakmayı reddetmeleri halinde Kürtler lehine değişecektir. Kürtler tarafından hiç kullanılmayan, aynı derecede cesaret isteyen, fakat daha çok teknik ve örgütlülük gerektiren değişik başka imkanlar da vardır. Üzerinde hiç mücadele etmedikleri, uzaktan Kürtlere daha yararlı, yalnız askeri alanda olmayan değişik başka mücadele alanları vardır.

Başarması için Kürt Hareketi, kendisi için –Kürt ve komşu halklar için– çok biçimli, eksiksiz ve düzenli araçları kullanarak global ve saldırgan bir stratejiyi kabul etmeyi görev bilmelidir.

Bu şartlar birbirlerine içten bağlı, birbirlerine karşı doğal ilişkilidirler. Öyleki, temel amaç olan ulusal kurtuluşa kavuşmak için global bir strateji çok biçimli, eksiksiz ve düzenli araçları hayata geçirmeyi gerektirir.

Çok biçimli araçlar, ulusal ve uluslararası, askeri ve yarı-askeri fakat düzenli bir şekilde yani imkanlara göre sıralama, özellikle istenen etki aracılığıyla mücadeleyi siyasi, psikolojik, ekonomik ve tanıtıcı alana çekmeyi gerektirir. Önemlilik sırası, değişik araçların birinin birinden sonra kullanılmasını zorunlu kılmaz. Fakat bazı öncelikler zorunludur. Birşey kesindir: XX. yüzyılda bir ulusal kurtuluş savaşı klasik anlamıyla yalnız savaş alanında her geçen gün az kazanılır, ve Kürt halkı için bu büyük bir şanstır. Buna rağmen askeri araçlar kesin önemliliğini koruyorlar; ne zaman ve nasıl kullanılmasını bilmek gerekir.

Araçlar eksiksiz olmalı, yani isteneni yaratabilen ve hedeflenene erişmek için tam, ne eksik ne fazla, boşa harcamasız, insan ve eşyalara gereksiz risklere girmemek gerekir. Risk zorunludur, fakat hesaplı yapılmalıdır.

Bir ulusal kurtuluş hareketinin stratejisi saldırgan olmalıdır. Tanımı gereği bir devrim adaletsiz, baskıcı ve zalim bir rejimi devirmeyi amaçladığı andan itibaren savunmacı olamaz. O halde Kürt halkı kendisini tüm savunmacı zihniyetten arındırmalıdır. Kürdistan dışında yapılacak bazı eylem araçları saldırı düşüncesi temelinde olduğu zaman sözkonusu olmalıdır. Bir kurtuluş mücadelesinde, ezici düşman savunmaya zorlanmalıdır. Bu açıkta silahlı güçlerle saldırmak anlamına gelmez. Psikolojik, siyasi, yarı-askeri, tanıtıcı ve dayatıcı önlemlerle askeri planda da saldırıcı olarak düşman savunmaya zorlanabilir. Saldırgan bir düşünceye sahip olmak siyasi bir eğitim sorunudur.

İşte aşağıda ulusal kurtuluş mücadelesi için kesin olmayıp gösterici, kısaca gösterilmiş mücadele araçları:

G-1) Ulusal Siyasi Araçlar:

Kürt halkı tarafından kendi kaderini özgürce belirleme hakkı üzerine (F-1 ve F-2 paragraflarında açıklandığı gibi) kurulu bir "Kürdistan Ulusal Demokratik Kurtuluş Cephesi"nin kurulması ve amaçlarının açıklanması, Kürt hareketinin birinci derecede görevi ve başlangıç için kaçınılmaz bir noktadır.

Bu adımın atılması, kendi niteliği gereği olarak, birinci derecede saldırıcı bir siyasi sanattır. Bunu gerçekleştirmek, Kürt Kurtuluş Hareketi yolunun yarısını katetmiştir demektir. Baskıcı –sürekli olma koşuluyla– psikolojik planda büyük bir darbe vurur ve o andan itibaren siyasi olarak savunmaya zorlar. Böylelikle hareket, davaya taraftar uluslararası kamuoyu yaratmak için zorunlu olanı hazırlar.

G-2) Yarı-Askeri Araçlar:

Ülkesi askeri olarak baskıcı güçlerce işgal edilen, egemenlik altına alınan bir halk için en az masraflı yöntem, fakat ezici için en şaşırtıcı ve en acılı olan, ilk etapta onun toprağı üzerinde savaş eylemleri yapmaktır. Kürtler için bu savaş eylemleri baskıcı devletin toprakları üzerinde, Kürdistan dışında gerçekleştirmek anlamına gelir. Eylem suçsuz kişileri ve mallarına zarar vermeyecek şekilde olmalıdır. Baskıcı devlet için askeri, ekonomik veya siyasi olarak önemli, aynı zamanda egemen ideolojisinin gücünün sembolü ve zalimliğinin aletlerini hedef almalıdır. Zorunlu tedbirlerle birlikte, eylem devletin dışarıdaki mal ve mülküne de yönelmelidir.

Şehirler dışında eylemlerde gerçekleştirebileceklerinden, yukarıda anlatılan eyleme benzemeyen, genellikle "şehir gerillası" denilen olgudur bu. Şehir gerillası açıkçası Kürt şehirlerinde bir ihanetçiyi ve bir işbirlikçiyi ya da ikinci derecede ve gelip giden eylemler dışında yapılmalıdır.

Bu tür eylemler, değişik hareketler tarafından –malesef bazıları tarafından hatalı olarak– çok etkili bir şekilde uygulandı ve uygulanıyor. "Savunma zihniyeti" veya teknik yetersizliğinden dolayı Kürtler, şimdiye kadar karşı çıkıyordu veya uygulayacak güçte değildi. Buna rağmen, şayet baskıcıyı moralsizleştirmek, uluslararası çevrede sözsahibi olmak istiyor ve Kürdistan nüfusuna zarar vermek istemiyorsa bunu uygulamaya başlamalıdır. İyi eğitilmiş, küçük otonom eylem birliklerine ayrılmış, eylem bölgesinde yardım alabilecek yüztane insan yeterlidir.

Bu tür eylem, düşman üzerinde ve dünya kamuoyunda yüksek insan kaybına sebep olacak, Kürdistan'daki büyük bir savaştan daha etkili olur. Dahası, eğer dünya kamuoyunun dikkatleri önceden hareketin üzerine düşman toprağı üzerinde "yarı-askeri" tipten herkesin gözü önünde yapılan eylemlerle çekilmemişse, Kürdistan'daki savaş dışarda duyulmama riskiyle karşılaşır. Ancak yankısı, çoğu sefer birkaç hafta, veya ay sonra artık kamuoyunun dikkatlerini çekemeyeceği zaman, denetim geçirilmiş veya yatıştırılmış bir şekilde olan Kürdistan'ın herhangi bir parçasında günümüzde yapılan mücadelenin durumu gibi. Ve Kürt halkı acı çeker ve kanını dökerken, yönetici ve zalim burjuvazi evinde (memleketinde) eğlenmeye devam eder. Halk acı çektiği zaman onlar eğlenmemeliler. Mücadeleyi onun evine taşırarak, düşman özellikle psikolojik alanda şaşkına uğratılmalı ve ondaki gurur ve yenilmezlik duygusu kırılmalıdır.

G-3) Kürt Olmayan İşçi Sınıfının Katılımı:

Kürdistan Ulusal Kurtuluşu, Kürt halkının işidir. Faşizmin diktatörlüğüne karşı savaşmak aynı zamanda işçi sınıfının işidir de. Kürt işçi sınıfı, Kürdistan Kurtuluş Hareketi içerisinde mücadele edecektir. Ortak çıkarlarından dolayı (yukarıdaki "D" paragrafı) Kürt işçi sınıfının işçi sınıfından olduklarını söyleyen Kürt olmayan örgütleri topraklarında Kürt Hareketleriyle aynı anda kendileri için yarı-askeri tipten eylemler yapmasına ikna etmesi en büyük tercihimizdir. Karar verme aşamalarında böyle bir ittifak

unutulamaz.

Böyle bir ittifak stratejiktir. Ne pahasına olursa olsun Kürt Hareketinin hiçbir örgütsel ve ideolojik bağlılığına sebep olmamalıdır. Bunun kendisinden başka sorumlusu olmayacak ve tümden özgür olacaktır. Özellikle Kürdistan devletinin kendi kaderini belirleme hakkı temelinde kurulması hiçbir suretle tartışma konusu edilmemeli. Elbette bir sefer ulusal kurtuluş gerçekleştimi, Kürt Hareketi ve ihtimali ittifakları geleceği beraber düşünebilirler.

G-4) Askeri Araçlar:

Özellikle mücadelenin başında, yönetici diktatörlüğün yenilmez duygusunu kırmak ve davaya yavaş yavaş taraftar bir kamuoyu yaratmak için baskıcıların toprakları üzerinde "yarı-askeri" araçların kullanılması zorunludur. Bu araçlar, mücadelenin tüm aşamalarında diğerleriyle aynı anda hayata geçirilmeli.

Buna karşın "yarı-askeri" araçlara dünya kamuoyu taraftarsa bile tek başına ulusal kurtuluşu gerçekleştiremezler.

Yalnızca diğer araçlarla birleştirildiğinde, askeri araçlar ülke zemininde kullanılarak kurtuluş gerçekleşebilir. İşgal ve sömürge edilmiş bir ülkeyi kurtarmanın yalnızca bir biçimi vardır: Askeri zorla ve moralmen uluslararası baskıyla işgalciyi ülkeyi terketmeye zorlamak.

Kürdistan'da askeri araçların hayata geçirilmesi kademeli ve gitgide yayılır olmalıdır. Bu, elbette imkan sorunudur, fakat olanaklar çerçevesinde baskıdan korunması gereken nüfusun güvenliği açısından önemlidir. Genellikle gerilla veya partizan savaşıyla dağların makilerinde başlanılır. İşgalcilerin gücünü dağıtmak için eylemleri ulusal toprakların birçok bölgesinde aynı anda gerçekleştirmek gerekir.

Zorunlu önlemler olarak kademeli şekilde geliştirilen partizan savaşı (peşmerge) halka tekrar onur ve cesaret verir. Tekrar canlanma ve konsolide olma umuduyla, her zaman mücadeleye katılmak isteyen erkek ve kadınlar vardır. Kürt kadını savaşır veya mücadeleye yararlı olur. Kurtuluş cephesinin yönetimi, örnek alınması gereken üyelerinin davranışlarının halkın duygularını incitmemeye veya morallerini yüksek tutmak için saldırgan bir ideolojiyi benimsemeli ve halkın yurtseverliğini vatanın hizmetine koşmalıdır.

Aynı anda birçok cephede ve çok biçimli ve düzenli araçlarla geliştirilen kurtuluş mücadelesi, halkın enerjisini, yaratıcı gücünü, iç imgelemeyi on katına çıkarır ve dışarıda dayanışmaya yol açar. Hareket önünde yeni ufuklar açılacaktır.

İkinci bir nokta hareket dağlık alanlarda kurtarılmış bölgeler kurabilir. Coğrafik, topoğrafik, stratejik, politik ve lojistik yapıları gözönüne alınarak, ulusal alan üzerine iyice dağılmış birkaç tane kurtarılmış bölge bulunmalıdır. Kurtarılmış tek bir bölge, büyük de olsa, affedilmeyecek büyük bir stratejik hatadır. Tecrit olma ve ekonomik bir kuşatmayla boğulma riskiyle karşılaşabilir ve işgalci güçlerinin önemli bir kesiminin oraya yoğunlaşmasını sağlayabilir.

Üçüncü bir husus, işgalci güçlerin güçlerini bir yere yoğunlaştırmasını önlemek için en azından iki büyük bölgeyi elde tutmak amacıyla iki veya üç kurtarılmış bölge birleştirilebilir.

Son bir nokta, uzun sürede imkanlar var ise, değişik derecede önemli şehirler, gereksinmelerini sağlamak, hava saldırılarına ve kara saldırılarına karşı korunmak (ki, bu cephe savaşını destekleme kapasitesini gerektirir) şartıyla kurtarılabilinir. Bu kapasiteye sahip olunsa dahi diğer alanlarda partizan -gerilla- savaşını devam ettirmek gerekir. Ulusal toprakların büyük bir kesimi kurtarıldığında, gerillayı düşman topraklarına taşırmak gerekir.

Bir sefer mücadele başladı mı hiçbir zaman düşmanla "ateşkes" yapılmamalıdır. Hedeflenen amaçlara ulaşılıncaya kadar insan gücü dahilinde, savaş aralıksız ve şiddetle ilerleyerek devam etmelidir. Ne zaman düşman dize gelirse, kendi kaderini tayin hakkını ve uluslararası referandumu kabul ederse o zaman onunla görüşülür.

G-5) Uluslararası Araçlar:

Bir ulusal kurtuluş savaşı yalnızca içeride kazanılmaz. Aynı zamanda dışarda uluslararası davalarda, Birleşmiş Milletlerde, insancıl, adli veya kültürel örgütlerde, diğer ülkelerin insanlarıyla, dostluk ilişkileri geliştirilmekle demokratik parti ve çevrelerle ve basın-yayın (yazılı basın, radyo yayınları ve televizyon) aracılığıyla dünya kamuoyunun dikkatini çekmekle savaş kazanılır.

Sabır ve direniş içinde, kısa veya uzun bir zaman içinde ve dışta birleştirilmiş çabayla kurmalıdır. Dış organ, şayet hareket ülkede iyice kök salmamışsa, hep ileriye doğru gitmiyorsa, ve amaçları açıkça ulusal kurtuluşu amaçlamıyorsa, uluslararası çevrede hiçbir ağırlığa ve krediye sahip olamaz.

İki şartla dostça olan her dış yardımı kabul etmek, hareket için şayi ve moral olur: Tüm bağımsızlığını korumalı ve yardım kesildiğinde ne onun, ne halk için zarar vermeyecek şekilde bu yardımı reddedebilmeli. Bir halkı zulümden, sömürüden ve baskıdan kurtarmak moral ve demokratik bir intihadır.

Mücadelenin politik bir aracı sonuç olarak ulusal demokratik kurtuluş cephesi aracılığıyla bir "Geçici Kürt Hükümeti" kurmak olabilir. Bu adım, yalnızca hareket Kürdistan'ın büyük bir parçasını kurtardığında atılabilir. Sözü edilen hükümet bu bölgeleri uzun bir süre koruyabilmeli ve böyle bir hükümetin kurulması uluslararası demokratik kamuoyunun bir parçası tarafından olumlu karşılanmalıdır.

H) Halk, Şimdi Ve Yakın Gelecekte Ne Yapmalı?

Benim kendi değerlendirme ve kendi düşüncemi ifade ettiğim yazı, gelecek için sunulan bir plandır: Kürtlerin çoğunluğu bundan yana da olsa, durum gözönüne alındığında bu plan şimdilik tüm ülkede uygulanamaz.

İran'da en güçlü ve önemli olan Kürt partisi, İran Kürdistan Demokrat Partisi (PDKİ) ve KOMALA'dır. Demokratik bir İran çerçevesinde İran Kürdistanı otonomisi için yıllardan beri silah elde savaşmaktadırlar. PDKİ ve KOMALA arasında ne yazık ki önemli ideolojik farklılıklar ve çatışmalı bir durum vardır.

Irak'ta, en önemli olan iki Kürt partisi (öncelik-eskilik sırasına göre) Kürdistan Demokrat Partisi (PDK) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB), başka partiler gibi demokratik bir Irak çerçevesinde Irak Kürdistanı otonomisi için yıllardan beri silah elde (KYB'nin bir yıllık ara vermesine rağmen) savaşmaktadırlar. Ne yazık ki burada da PDKİ ve PDK arasında olduğu gibi PDK (ve CUD cephesi taraftarları) ve KYB arasında çatışmalı bir durum vardır.

İster İran, ve isterse Irak'ta olsun, elbette bu partiler tarafından yapılan tercihlere, değişik düşüncelerde olsa dahi saygı duymak gerekir. Bu durumda tam başarı ve aralarındaki kardeş savaşının durmasını umarak, iç otonomi ve demokrasi için mücadelelerinin sonuçlarını beklemekten başka hiçbirşey yapılamaz.

Şam hükümeti, Bağdat hükümetine karşı bazı Irak Kürt otonomist partilerine kolaylıklar tanımaktadır. Suriye Kürtleri, kültürel ve dil alanında tüm haklardan mahrum olduklarından ve aralarında 100 000'ninin Suriye vatandaşlığı ve toprakları ellerinden alındığından dolayı, bir ulusal sorunu teşkil etmektedirler. Buna rağmen haritaya bakıldığında Kuzey Suriye'deki Kürtler tarafından oluşan ikamet alanlarının, Türkiye Kürdistan'ının devamından başka birşey olmadığı görülecektir. Gerçekten emperyalizm tarafından çizilen Suriye-Türkiye devlet sınırları, üç Kürt bölgesini veya güney tarafta Suriye'ye bırakmış ve buna göre iki bölgeyi veya oyuğu Türk toprakları denilen kuzeyde bırakmıştır. Mandacı güç Fransa 1938 de yine eski Alexendrette (Hatay) sancağı ile Horan oyuğunu Kemalist Türkiye'sine bırakmıştır. Bu sancak Suriye'ye geri verilmeli, en azından bir kısmı- çünkü (Suriye'deki Kürt dağının devamı) Türkler ve Kürtlerin ikamet alanıdır.

Türkiye Kürdistan'ı kurtulduğunda hükümetinin, Şam hükümetiyle sınırda bazı değişiklikleri her iki ülke halkının çıkarları ve dostluğu temelinde yapması tercihimizdir. En azından Şam, o ana kadar, Suriye Kürtlerine kendi dillerini, basın ve okullarda kullanma haklarını vermelidir.

Kollarımızda adeletsizlik ve hak etmemiş ve Türk halk kitlesinin namusuna elatan bir san olan "Atatürk" ("Türklerin babası") diye adlandırılan bir diktatörlük döneminden beri ağır faşizm altında ezilmiş bir Türkiye kalıyor. "Atatürk ilkeleri" adına silahlı kuvvetleri ne yazık ki ABD askeri yardımı ile askeri darbeyi gerçekleştirdi. Ordunun direkt olarak yönetimde olmadığı dönemler, Kürt halkı ve emekçileri üzerinde Atatürk döneminden beri değişmeyen faşist ve baskıcı politika uygu-

lanmak amacıyla sivil rejimi –ki askeri vahşiliği altındadır– kontrol etmektedir. Bazı batılı güçler, Türkiye'ye verdikleri maddi desteklerle dolaylı olarak bu politikayı desteklemektedirler.

Ne Kürt halkı ve ne de Türk emekçileri böyle bir rejimden hiç bir şey umut edemezler. Bu sebeplerden dolayıdır ki tüm Türkiye Kürdistan'ı partileri –ne yazık ki güç olarak çok farklı on tanedirler– ideolojik farklılıklarla beraber, Ulusal Kurtuluş ve bir Kürt devletinin kurulması için çalışmalıdırlar. Gelenekçi TKP ile iyi ilişkilerini korumaya çalışan PSKT (Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi) hemen hemen TKP gibi, Kürt olmayan sol'un klasik şemasını önermektedir: Türkiye'de demokrasi için birleşik bir Kürt-Türk cephesi gerçekleştirerek Kürt sorununu sonradan çözmek-silah elde savaşarak bu öneme kavuşan İran ve Irak Kürdistan'ı otonomist partilerinden farklı olarak PSKT zora başvurmadığı gibi onu mahkum etmektedir. Özellikle Türkiye şartlarına uymayan bu ütopik şemadan ne düşünülmesi gerektiğini biliyoruz.

Malesef Türk sol örgüt ve partilerde olduğu gibi Kürt partilerinin çoğunluğu 1980 darbesi altında ezildiler. Türkiye tarafında TKP ve Kürt tarafında TKSP olmak üzere üyelerinin bir kısmı gibi yönetimleri Avrupa'ya sığınmak için Türkiye'yi terketmek zorunda kaldılar. Bu bir eleştiri değil, fakat daha çok bilinmesi gereken ve sessizlik içinde bırakılmaması gereken bir gerçektir. Türk örgütleri arasında, içerde hala militanlığını koruyan örgüt olarak DEV-YOL gösterilebilinir.

Darbeden önce bile bazı Kürt partileri çalışmalarını Ankara veya İstanbul, bazen Diyarbakır ve nadiren diğer Kürt şehirleri dışına çıkmayan sol entellektüel ve yurtsever grupçuklar olmaktan kendilerini kurtaramadılar. Halbuki Ankara, Kürdis,-tan değil, Diyarbakır da tüm ülke değildir. Halka karşı görevlerini ve ulusal uyanış içindeki rollerini, hepsinin oynadığı gerçektir. Bu rol önemliydi ve artık Kürt tarihini oluşturmaktadır. Bugün şartlar artık değişmiştir. Avrupa'ya iltica etmek zorunda kalan partiler –umarız geçicidir– Kürtçe ve Türkçe gazeteler yayınlayarak değişik çalışmalar yapmaktadırlar. Bu çalışma zorunludur ve bir ihtiyaca cevap vermektedir. Diaspora için bu önemlidir. Fakat etkinliği zorunlu olarak sınırlıdır. Kürdistan'da etkinliği olmadığı gibi dışarda yanlısı azdır. Üstelik çok dağınık, herkes kendi hesabına ve bazen anlaşmazlık ve bozgunculuk içindedirler. Ülkede gücü ve üsleri olmayan, dışarda ilticacı durumunda olan bir örgütün (amacı ne kadar doğru olursa olsun) uluslararası planda saygınlığı olamaz. Uzun aşamada olamayacağı gibi kısa dönemlerde çalışmaları Faşizme büyük bir zarar getirmez. Yüz sefer Faşizmi kağıt üzerinde "öldürmek" olanaklıdır. Pratik dışında başka olanaklarla faşizme karşı savaşıldığı zaman fazla bir zarar verilemeyeceği açıktır.

Türkiye Kürt partileri arasında dışarıya göç etmeyen güç olarak çok farklı iki parti vardır: En eski fakat çok güçsüz PDKT (Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi ile en önemlisi, sürekli gelişen PKK (Kürdistan İşçi Partisi)'dir.

Özellikle 1983 yılının başından beri ülkede gerçekleştirdiği eylemler sayesinde PKK, şüphesiz çok mesafe aldı ve Türkiye Kürdistan'ının en önemli partisi durumuna geldi. İster Kürdistan'a dağılım açısından, ister dışardaki çalışmalar açısından olsun şimdiden PDKI, PDK, KYB ile birlikte dört "büyük" Kürt partilerinden biridir. Bu sonuç çok doğaldır: Türkiye Kürt partileri arasında PKK, her zaman Kürdistan şehir ve kırlarına en iyi bir şekilde yerleşti. Öte yandan başka grupların da istediği gibi, halk savaşı yoluyla Kürdistan'ın sömürgecilikten kurtulması ve bir Kürt devletinin kurulmasını, Ortadoğu çapında proletarya devriminin olası veya buna paralel olan bu kurtuluşu gerçekleştirmesi zor ve hipotetik ideolojik bir şarta bağlı olmaksızın programında açıkça göstermektedir. Sonuç olarak ülkeye yerleşimi sayesinde PKK Programını yalnız sözle değil, eylemle gerçekleştirmek için çabalamaktadır.

PKK, bu günkü siyasi çizgisini belirlemeden önce ideolojik bazı dalgalanmalar görüldü. Bu doğal ve büyüme bunalımının bir yansımasıdır. Doğru yol deneyimle bulunur.

Bazı Kürt dostlar, PKK'nin içine MİT'in (Türk istihbaratı) "sızdığını" söylemektedirler. Bu suçlama bu günkü gerçeklik tarafından yalanlandığı gibi, doğru olmayan temelsiz iddialardır. PKK'nin politik sebeplerden dolayı birçok Kürdü fiziki olarak yokettiği doğrudur. Bazı durumlarda acınacak şeyler oldu –özel durumları bilmiyorum– fakat bazılarında hayır, (Faşizmin işbirlikçilerini cezalandırmada olduğu gibi) darbe esnasında deneyimsizlikten dolayı PKK'nin birçok üyesi dikkatsız davrandı. Darbeden bu yana tutuklanan ve işkenceye alınan binlerce politik Kürt yurtseverinin çoğunluğu PKK üyesi veya sempatizanı olduğu bir gerçektir. Bu durumda gizli polisin PKK içine "sızdığı" kastını yaratmak doğru değildir. İşkenceye ve ölüme istekli gidilmez. Bunda o anda bile Kürdistan'da var lan en aktif gücün PKK'nin kendisi olduğu ve deneyimsizlikten dolayı üyelerinin diğer partilerinki kadar dikkat etmediği olgusu yatar.

Zaten PKK, 1981'deki I. Konferansından bu yana, bazı dalgalanma ve hatalarının olduğunu kabul ederek, kendi özeleştirisini vermiştir. Yapıcı olduğu taktirde diğerlerinin eleştirisini de kabullenıyor. Kürt halkının köleliğine son vermek için diğer parti ve örgütlere el uzatıyor.

Bazen ölümle sonuçlanan işkencelere rağmen Türk cezaevlerinde ve sıkıyönetim mahkemeleri önünde PKK'li tutuklular, en çok kesin kararlı ve moralle direnenler arasındaydılar. En iyisi talihsiz arkadaşlarına örnek oldular. İlk olarak Diyarbakır askeri cezaevinde 2 Eylül 1983'te ve daha sonra 3 Ocak 1984'te tekrar açlık grevine başlayanlar, PKK'li politik tutuklulardır. Her seferinde tüm arkadaşlarının, hepsinin Kürt olduğu, Diyarbakır'da tutuklu ve mahkum olan yaklaşık 2000 kişiyi kendileriyle beraber götürdüler, ve bu eylemler Ankara ve diğer başka askeri cezaevlerine örnek oldu. Böylelikle 16 Kürt militanı vatan sevgisi için şehit olarak işkencecileri şerefleriyle küçük düşürdüler. Bu fedakarlık gereksiz değildi, daha da öte herkesin Kürt halkına ve direnişçi karekterine saygı göstermesine, tüm ülkelerde ve basında dayanışmaların oluşmasını sağladı. Bunu, PKK'nin kararlılığına borçluyuz. (Bu açlık grevi üzerine özelikle aşağıdaki gazetelere bakınız: Li Figaro (3.10.1983); L'HEBDO, Paris (15.3.84); L' HUMANİTE (19.4.84 ve 8.5.84); LİBERATİON (15.9.83 ve 27.10.83); LE MATİN DE PARİS (21.10.1983 ve 19.4.84); LE MONDE (7.10.83-9.5.84 ve 11.5.84); THE NATİONAL TİMES (Australia) (12.8.83); LE PROGRES (20.9.83) vs...

1982'deki II. Kongresinde PKK'nin Türkiye Kürdistan'ında Ulusal Kurtuluşu için, 1983 ile beraber gerilla mücadelesine başlama kararı aldığı bilinmektedir. Bu amaçla askeri ve siyasi bir yığın karar aldı. Askeri planda üye ve sempatizanlarından ülkede partizan birlikleri oluşturmak amacıyla toplanmalarını istedi. Siyasi planda kabul edilmeyen Türk sol'unun desteğini almaya çalıştı. Askeri cunta rejiminin çok güçlü olduğunu, kurtuluş mücadelesi zamanının daha gelmediğini, silahlı mücadelenin Kürdistan'da katliamlara sebep olacağı ve Kürt halkı ve emekçilerinin çıkarlarına karşı olduğunu açıklayarak TKP ve TİP buna karşı çıktılar. PKK, özellikle diğer Türkiye Kürdistan'ı parti ve örgütlerinin katılımını sağlayarak bir "cephe" veya Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni oluşturmaya çalıştı. PSKT ve dışarda bulunan Marksist-Leninist örgüt olan PPKK (Türkiye Kürdistan Öncü İşçi Partisi) Türk sol'uyla hemen hemen aynı nedenleri göstererek PKK ile bir cepheye katılmayı kabul etmediler. Diğer Kürt örgütleri bekleyiş içinde kalmayı tercih ettiler.

Bu durumdan dolayı silahlı mücadelede bir yıl gecikme oldu. 15 Ağustos 1984'ten itibaren, devrimci halk ordusu niteliğinde olup PKK tarafından oluşturulan ve tüm yurtseverlere açık olan HRK (Hêzen Rizgarîya Kürdistan) silahlı birlikleri, aynı anda Kürdistan'ın dağlık bir çok bölgesinde bir partizan savaşına başladı. Özellikle (Eruh, Şemdinli) Siirt, Mardin, Bitlis, Diyarbakır, Bingöl, Dersim, Adıyaman, Malatya ve ülkenin uzak batısı bölge ve yörelerinde mücadeleye tanık olundu. (29.8.84, 12.10.84 ve 19.10.84 tarihli LE MONDE gazetesine bak.) 2 Ekim 1984'te general Evren, halka "güven" vermek ve bölücü asilerin ezildiğini açıklamak amacıyla Şemdinli'de olduğu esnada, güvenliğini korumakla görevli koruyucuları saldırıya uğrayarak ve Yüksekova yolu üzerinde kırıldılar. (5.10.84 ve 12.10.84 tarihli Le Monde gazetesine bak.) Askeri darbenin bir dayatması olan rejim, HRK birliklerini yoketmek amacıyla değişik siyasi ve baskıcı kararları aldı. Bunlar;

1) Kürt bölgelerinin sistematik bir şekilde ordu ve Türkiye merkezinde özel olarak (Bolu'dan) getirilen güçlerle temizlenmesi. *Devamı Syf: 21'de*

HEDEF BAĞIMSIZ ÖZGÜR ve DEMOKRATİK BİR KÜRDİSTAN

21 Mart 1985'de ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin birçok yönlü gelişmeyi de birlikte ortaya çıkardı. Böylece 1981'de program düzeyinde açıklanan Cephe'nin bizzat pratik olarak da kurulmasına adım atılmıştır. Bu gelişme birçok çevreyi de etkilemiş, önemli sonuçları beraberinde yaratmıştır.

Bağımsızlığa giden tek yol, ERNK bayrağı altında birleşmektir.

ERNK'nin ilanına yol açan koşullar değişik yazılarda açıklanmıştı. Yine programı ve bunu ortaya çıkaran ortam da belirtilmişti. Artık bundan sonra varolan ana sorunun, bunun kavranması ve bizzat pratikte uygulanması olduğu açıktır. Programın kamuoyuna sunulmasının üzerinden yaklaşık 4 yıllık bir zaman geçti. Birçok yönüyle çeşitli yazılarda açıklanarak kitlelere sunulan bu programın özellikle de günümüzde geniş izahının yapılması, Cephe'nin yaygın olarak kitlelere taşınılması açısından önem kazanmıştır. Hemen belirtelim, biz bununla yeniden bir program tartışmasına kesinlikle girme niyetinde değiliz. Bugün kan temelinde, bir yığın acı ve işkence pahasına yaratılmış, bir program mevcuttur. Bu programı atlayarak, yeni bir program arayışına girme diye bir amacımız da yoktur. Yapmak istediğimiz, mevcut programın daha iyi kavranmasına katkıda bulunmaktır. Bu da kitlelerin kendi öz örgütlerinin amaç ve hedeflerini, yani programlarını daha iyi tanımalarının gerekliliğinden doğmaktadır.

Cephe'nin programı ne kadar kavranırsa, uygulanmasında da o derece başarılı olunur. Ama bu kavranmamış ve gerekleri nelerdir öğrenilmemiş ise uygulanması da sağlanamaz. O halde, uzun bir dönemdir açıklanmış bulunan programın kavranılması önem taşımaktadır. Cephe'nin örgütlülüğünü geliştirmesi de buna bağlıdır. Tabii ki bu hiçte sıradan bir kavrayış olmamalıdır. Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanına götüren koşullar ve bunun yol açtığı gelişmelerin önemi bilinmektedir. Cephe'nin sadece bir ilan olayı olmadığı, giderek bunun örgütlülüğünü geliştirerek bizzat pratikte bir güç haline geleceği ve bugün atılan adımlarla da bunun sağlanmaya çalışıldığı açıktır. Kitlelerin programını da güçlü kavrayarak Cephe etrafında toplanmaya başlaması, kuşkusuz Kürdistan'daki gelişmelerden ayrı görülemez. Ulusal kurtuluş savaşı boyutlandıkça bunun bir ürünü olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kök salması ve bu temelde dallanıp budaklanması da kaçınılmazdır. Bu konuda hiçte hayalci değiliz. Daha ilanının yeni gerçekleştiği bir aşamada böylesine büyük bir coşku ve eylemlilikle karşılanan Cephe'nin bu adımları atması da kaçınılmazdır. Ama bu adımların sadece belli bir kesimce atılması beklenmemelidir. Bir bütün olarak kitlesel temelde gelişmesi gerekmektedir. Halkın çoğunluğunu kapsamayan bir adımın Cephe haline gelmeyeceğini de hemen belirtelim. Yine yurtsever duygular taşıyan bir kişinin cephenin dışında kalması diye bir olay da sözkonusu değildir.

Cephe ulusal birliğin yaratılması ve bu birliğin düşmana karşı ayağa kaldırılmasının ifadesiyse; bunu sağlayacak olan da programıdır. Programın halkın temel çıkarlarını gözetmesi gerektiği de açıktır. Bugün Kürdistan halkının çıkarı nerede yatmaktadır: Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'ın yaratılmasında. Böylesi bir hedefe nasıl ulaşılacaktır? Hangi savaş ve mücadele yöntemleriyle varılacaktır? Tüm bu noktaların açıklığa kavuşturulmasının da bir zorunluluk olduğu açıktır.

Kürdistan açısından bunlara baktığımızda tüm bu sorunların aydınlatıldığını gördüğümüz gibi, bizzat bugün pratik olarak da kanıtlanmaktadır. O halde hala bu soruların etrafında dönüp dolaşmanın hiçbir yarar getirmeyeceği ve mücadeleyi sürekli geride tutmak anlamına geleceği açıktır. Bugün böylesi bir konumu yaşamak isteyen birçok gücün varlığına tanık olmaktayız. Ama yurtseverliğin ve sorumlu devrimciliğin tavrı bu olamaz. Kürdistan açısından bugün sorun Cephe'nin nasıl kurulacağı, savaş ve mücadele yöntemlerinin tespiti değildir. Tersine kuruluşu gerçekleşen Cephe'nin mücadele içerisinde daha da güçlendirilmesidir. Kürdistanlı her birey açısından olduğu gibi, sorumlu devrimcilerin de görevi budur. Amaç Bağımsız, Özgür ve Demokratik bir Kürdistan'ın yaratılmasıysa; o halde buna hizmet eden adımların atılması gerektiği de son derece açıktır. Bu nedenle görev, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin örgütlendirilmesi ve en geniş kesimlere kadar ulaştırılmasıdır. Peki, bu nasıl sağlanacaktır? Herşeyden önce Cephe'nin programının özümsenmesi ve bu temelde giderek pratikte gerçekleştirilmesi ile mümkündür. Eğer kurtuluşumuza giden yol bu ise, bizlerin de bu yolda yürümek zorunda olduğumuz açıktır. Tabi bu da hiçbir kişisel kaygı taşınmadan yerine getirilmek durumundadır. Cephe, sömürgeciliğe karşı halkımızın bir savaş kararıysa ve bu savaşın giderek her düzeyde yaygınlaştırılmasıysa, her insanın da bunun gereklerine göre kendisini geliştirip, güçlendirmesinin zorunluluğu da açıktır.

Bu konuda gerekli olan birçok özellikten bahsedilebilinir. Kuşkusuz bunlar sağlandığı oranda sonucun alınması mümkündür. Aksi takdirde beklenmeyen sonuçların ortaya çıkması da kaçınılmazdır. Savaşın boyutlanması karşısında, bu özellikler giderek daha fazla dayatıcılığını gösterecektir. Fedakarlığın, inancın daha da geliştirilmesi sağlanırken adeta iğne ile kuyu kazarcasına birçok adımı da atmak

gerekecektir. Yoksa yıllardır ülkemize bir kabus gibi çökmüş olan sömürgeciliğin yıkılması gerçekleştirilemez. Bu noktada her yurtsevere yoğun görevler düşmektedir. Ulusal kurtuluş bilincinin en derin alanlara kadar nüfuz edilmesi ve bu temelde ulusal kurtuluşçu düşüncenin etkinliğinin geliştirilmesi önem arzetmektedir. Bu konulara daha sonra da bu vesileyle yazacağımız çeşitli yazılarda değineceğiz. Fakat kısa da olsa, meselenin öneminden dolayı değindik.

1981 PKK I. Konferansının ardından Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşu doğrultusunda programsal düzeyde adım atılırken, Kürdistan adına hareket ettiklerini söyleyen diğer güçlere de çağrıda bulunulmuş ve bu konuda düşünceleri sorulmuştur. Ama hiç birinden çıt çıkmadığı gibi, bugüne kadar da tek cevap alınmış değildir. Kürdistan adına hareket ettiğini söyleyeceksin, ama bir halkın kaderini çok yakından ilgilendiren ve denilebilirki, onun geleceğini belirleyen kararlar karşısında suskun kalacaksın. Bundan daha utanmaz bir tutum sergilenemez. Bugün Kürdüm diyen her ferdin bile, bu adımlar karşısında derin sorumluluk duyarak, ulusal kurtuluş uğrunda bir şeyler yapmaya çalıştığı bir ortamda, adeta hiçbir şey olmamışcasına, herşey normalmış gibi davranmak, açık ki, kabul edilir bir tutum değildir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı yeni bir olay değildir. Program düzeyinde 1981'lerden beri var olan bir çalışmanın ilanından başka bir şey değildir. Birçok güç bu gelişme karşısında adeta şaşkına dönerek sanki çok yeni bir olgu ortaya çıkarılmış gibi değerlendirmelere girdiler. "PKK tek başına kimseye danışmadan bu adımı attı" vb. denilerek, KUKC adımı karalanmaya çalışıldı. Bu güçlere sormak gerekir. 5 yıla yakın bir süredir neredeydiniz? 15 Ağustos 1984'de HRK'nin ilanı ve gelişen eylemler karşısında ne yaptınız? Yoksa ulusal kurtuluş savaşının zorunlu bir sonucu olarak gelişmelerin Ulusal Kurtuluş Cephesi ile taçlandırılacağını bilmiyor muydunuz? Vietnam'da, Angola'da vd. yerlerde böyle olmamış mıydı? Politikayla biraz yakından ilgisi olan herkes bunun doğal bir sonuç olduğunu kabul edecektir.

Daha program açıklandığı dönemde hepsi bir ağızdan adeta ezberletilmişcesine "zamanı değil, erkendir, PKK'siz bir cephe kuralım" diyerek ısrarla Cephe ve birlik çalışmalarından kaçtılar. Bugün de en açık biçimiyle ortaya çıktığı gibi bu kaçış özünde devrimden uzaklaşmaydı. Ne denirse densin, ortaya çıkan durum bundan başka birşey değildir. Peki, bu güçler ulusal kurtuluşun en can alıcı sorunlarına yaklaşmıyorlar diye herşeyden vaz mı geçilecekti? Dökülen bu kadar şehit kanına, çekilen bu kadar acıya ve yine görülen bu kadar katliama rağmen, herşey olduğu yerde mi bırakılacaktı? Açık ki bu hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyecek bir durumdur. O halde yapılması gereken neydi? Verilen söze de bağlılığın bir gereği olarak Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve bir bütün olarak mücadelenin geliştirilmesi doğrultusunda adımların atılmasıydı. Nitekim PKK'nin yaptığı da bundan başka birşey değildir. Bir yandan sorunların teorik düzeyde aydınlanmasını sağlarken diğer yandan da bunun pratik adımlarını atarak, gerçekleştirilmesine yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırmaktaydı. Bu çalışmalar 21 Mart 1985'de ERNK'nin ilanı ile birlikte doruğuna ulaştırıldı.

Silahlı direniş yükseldikçe, savaşa katılım daha da artmaktadır.

Cephenin ilanı karşısında da bu güçlerin tavırlarında herhangi bir değişiklik ortaya çıkmadı. Bu derece yoğun gelişmeler karşısında bunların sessizliğe gömülmeleri hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyecek bir tutumdur. Sömürgeci-faşist düşmana karşı birbiri ardına güçlü darbeler indiren adımlar atılıyor, ama bu güçlerde tek bir kıpırdanma yok. Bunlar nasıl yorumlanmalı, nasıl izah edilmelidir? Aslında yorumu ve izahı açık olan tavırlardı. Ama hala bu küçük-burjuva reformist güçler Kürdistan adına hareket ettikleri iddiasında bulunuyorlarsa, bu anlaşılmaz tavırlarından vazgeçmelidirler. Biricik doğru ve dürüst tavır da budur.

Bugün, ERNK'nin ilanı ve programın kitlelere açıklanması ardından ortaya çıkan yoğun coşkunun, daha da üzerinde bir coşkuyla kitleler, ulusal kurtuluş savaşının yanında yer alıyorlar. Bu da göstermektedir ki, ERNK giderek artan bir oranda kitle temeline oturarak güçlenecektir. Bunlar uzak veya hayal olan şeyler de değildir. Bahar Atılımı ve yaz dönemi yaşanan gelişmeler sonucunda bunların giderek daha etkin bir şekilde gerçeklik kazanacağı açıktır.

Bu vesileyle bundan böyle Cephe üzerine bir dizi yazı yayınlamayı programımıza almış durumdayız. Böylece gerek programının kavranması konusunda olsun ve gerekse örgütlülüğün geliştirilmesi konusunda olsun üzerimize düşen görevlere bir ölçüde de olsa cevap vermiş olacağız. Yine buna bağlı olarak çeşitli güçlerin, çevrelerin ve kişilerin de yaklaşımlarını değerlendiren yazılar sunacağız.

Ama yine başta da belirttiğimiz gibi temel alacağımız, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin programı ve mücadele anlayışıdır. Bu, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine katkıda bulunmak isteyen her yurtsever, demokratın da Cephe'ye katılmasını dışlamamaktadır. O halde her yurtsever, demokratım diyen kişi de Cephe'ye katılmanın varolan koşullarını daha da geliştirip, gerekli adımları atmalıdır. Ancak bu temelde ulusal kurtuluşumuzun biricik yolu olan, ERNK önderliğinde gelişecek olan Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşı zaferle taçlandırılabilinir. Bu da en sıradan ve en gelişmiş devrim görevlerinin gerçekleştirilmesi ile mümkündür.

***Yaşasın ERNK!**

Yiğit PKK Militanı Cemal ARAT'ın Ocak 1984'de Ölüm Orucunda Şehit Düşüşünü Anlatan Bir Öykü...

DİRENİŞİN GÜCÜ

CABBAR

Tüm hastahane koğuşları gibi, bu koğuşta da keskin ve ağır ilaç kokusunun yarattığı bunaltıcı bir hava vardı. Nöbetçi askerin şu anda bulunduğu koğuşta ağır bir sessizlik hüküm sürerken, koğuşun değişik özelliği hemen farkediliyordu. Koğuşun diğerlerinden farklı bir yanı vardı. Çünkü, burada yatanlar 1983 Aralık ayı başlarından itibaren Diyarbakır zindanlarında direnişe geçen ve Ölüm Orucuna giren hastalardı. Hemen hepsi bir deri, bir kemik kalmış, yataktan kalkamaz duruma gelmiş, bir kısmı da komaya girmişlerdi. Bu direnişçiler iki ayrı odaya konulmuşlardı. Aradaki kapı ise açık tutuluyordu. Çünkü sömürgeci yüzbaşının bu kapıyı kapatmak istemesi üzerine büyük bir tepki gösteren devrimcilerden çekindiklerinden kapatamıyorlardı.

Bu koğuşlarda günler genellikle hareketli geçiyordu. Ama, o an her nedense bir sessizlik vardı. Bu tutuklular geleli, burada nöbet tutan asker, gün boyunca çok yoruluyordu. Doktorlarından, yüksek rütbeli subaylarına ve tutuklu yakınlarına kadar sayısız insanın gelip gitmesi nöbetçilerin biraz olsun dinlenmesine mani oluyordu. Ama askerin en çok yıpranıp, yorulmasına da tutuklu hastaların durumu neden oluyordu. Onların her hareketini, konuşmalarını izliyor, elinde olmadan derin düşüncelere dalıyordu.

Yüzbaşı, bunlar ilk getirildiğinde *"Oğlum, bunlar vatan ve millet düşmanı Apocular'dır, gözünüzü dört açın, herşeyi yapabilirler"* diye sıkı sıkı tembih etmişti, ama günlerdir burada yatmalarına rağmen, bu bir deri, bir kemik kalan insanlardan hiçbir kötü davranış görmemişti nokta. İlk günlerde biraz korkup uzak durmuştu. Ama zaman ilerledikçe onlara yakınlaşmaya başlamıştı. Onların da tıpkı kendisi gibi anaları, babaları, kardeşleri, eş ve çocukları vardı. Yanlarına gelip gidiyorlardı. Yoksul ve zulüm görmüş insanlar oldukları her hallerinden belli oluyordu... Bunları kafasından geçirirken, birden aklına anası ve ailesi geldi.

"Ah bir teskere alsam, memlekete varsam" diye iç geçirdi. Ama birden durdu, bu isteği ve özlemi boşunaydı. Çünkü anası son gönderdiği mektupta *"oğlum zor durumdayız, kardeşin işsiz, ne yapacağımızı bilemiyoruz. Belimiz kırıldı, umudumuz senin dönmene kaldı"* diyordu. Kendisi teskere aldığında ne olacaktı sanki, o da işsiz kalıp perişan olmayacak mıydı? Aniden sinirlendi ve cebinden çıkardığı sigaradan bir tane yakıp bir-iki nefes çekti. Ama birden aklına Ölüm Orucundakilerin yanında sigara içilmeyeceği geldi. Suçluluk duygusu içinde sağ tarafında yatan tutukluya baktı. Onun da kendisine baktığını görünce kızardı, başını eğdi. Ama tutuklu onun düşündüklerini anlamış olacak ki, hafiften gülümsedi. Bunun anlamı "boşver içebilirsin" demekti. Tutuklunun yüzüne iyice baktığında, onun bugün biraz daha solduğunu, gözlerindeki parıltının giderek kaybolmaya başladığını farketti. Tutuklunun kendisini anlamasına sevinerek, yeniden düşüncelere daldı. O aşağılık, namussuz yüzbaşının bu insanlar için söyledikleri aklına geldi. Hiçte onun söylediği gibi "tehlikeli" insanlar değillerdi. Sağında yatan tutuklunun anası sık sık geliyordu. Tutuklu annesine cezaevindeki işkenceleri anlatıyordu. *"Biz bu direnişe insanca yaşayabilmek için geçtik"* diyordu. Halkın ve tüm insanlığın yoksulluktan, baskıdan kurtulması için çalıştıklarını, tek suçlarının bu olduğunu, bugün de aynı sebepten işkence gördüklerini, birçok arkadaşının öldürüldüğünü anlatıyor, anası da dinliyor, gözyaşlarını silerek başını sallıyordu. Tutuklu, *"bize davanızdan vazgeçin ihanet edin, namussuz olun diyorlar. Oysa biz vazgeçecek hiçbir şey yapmadık ki"* diyerek, direnişte kararlı olduğunu belirtiyordu. Yaşlı kadın gördüğü şeylere alışmış olacak ki, artık ağlamıyor, sessizce dinliyordu. Sessizliği de oğluna hak verdiğini gösteriyordu. Asker, bir sinema şeridi gibi gözünün önünden geçen bu olayları düşünürken, bir inilti sesiyle irkildi. İnilti, durumu giderek ağırlaşan sağdan üçüncü ranzada yatan tutukludan geliyordu. Yanındaki yoldaşı zorlukla doğrulup nöbetçi arkadaşına seslendi. Nöbetçi arkadaşı geldi, inleyen yoldaşının gözlerini elleriyle açıp baktı ve *"kendini kaybediyor"* dedi. Durumu biraz daha iyi olan tutuklular yoldaşlarının başına toplandılar. Ayakta zor duruyorlardı. Komaya giren yoldaşlarına seslenerek: *"yoldaş"* diyorlardı, *"kendine gel, kendini toplamalısın, halkımız için, insanlık için, faşist sömürgeciliğe inat yaşamalısın"* diyorlardı. Biri sözü bırakıyor, diğeri alıyordu. Kaç gündür bu sahnelere alışmıştı. İçinden, *"bunlar büyücü müdür nedir, komaya girenleri konuşarak ayıltıyorlar"* diye düşünürken, birinin konuşmalarıyla yeniden tutuklulara döndü. Konuşan şöyle diyordu: *"Her an işkence altında bulunan binlerce insanımızı düşün, dağlarda aç-susuz direnen ve bizim için de kurşun sıkan yoldaşları düşün, daha yaşamalısın! Dağlarda şehirlere akacağımız günleri görmek için yaşamalısın".* Bu sözler üzerine, komadaki devrimcinin gözlerini açarak gülümsediğini hayretler içinde seyretti. Belki de gözleri yanındakileri görmüyor ama aklı ya silah elde dağlarda, ya da bir köyde kurulan bir cemaatle konuşan yoldasındadır diye düşündü.

İnsanı ürperten ve dünyaya bakış açısını tümden değiştiren bu sahne karşısında duygulanan askerin gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Kendisi gibi olan, kendi cinsinden insanlar gözünün önünde ölüyorlardı. Bir insan olarak bu durum karşısında vicdan azabı çekiyor, elinden birşey gelmediğinden kahroluyordu. Memlekette kendi akrabalarından da devrimciler vardı. Onları birkaç kez dinlemişti. Şimdi ise bu insanların kendileri için, halk için çalıştıklarını ve bu eziyetleri bu dava uğruna çektiklerini daha iyi kavrıyordu. Fakat onlar için hiçbir şey yapamıyordu. Askerdi, eli kolu bağlıydı. İçinde isyan duyguları kabarıyordu. Bir ara, gelen tutuklu yakınlarına küfreden, itip kakan yeşil gözlü, kır saçlı yüzbaşıyı vurup kaçayım diye düşündü, ama aklına anası, kardeşleri ve çocukları gelince vazgeçti. Bu, kurtuluş olamazdı.

Bu düşüncelerle dalıp gitmiş, ne kadar sürenin geçtiğini bile farketmemişti. Düşünceler dünyasını allak bullak ediyordu. Sol köşedeki ranzada yatan tutuklunun Kürtçe ağır ağır bir türkü tutturmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı ve tutuklulara göz gezdirmeye başladı. Türkünün sözlerini anlamıyordu, ama ağıta benzemesi ve koğuştakileri etkilemesi onu da çekiyordu. Türkü bittikten sonra bir diğer tutuklu kavgayı dile getiren bir şiir okumaya başladı. Şiirin bir yerinde;

"Eğer dışarda en şanlı sesiyle ötüyorsa mavzer

Dört bir yanın zindan olsa ne çıkar" diyen tutuklunun sesinin ahengi onu adeta dondurmuştu. Yine okunan bir şiirde şu mısralar çok hoşuna gidiyordu:

"Dayan kitap ile dayan iş ile
Tırnak ile diş ile
Umut ile sevda ile, düş ile
Dayan rüsva etme beni...

Bu koğuşta nöbete başlayalı çok değiştiğini kendisi de farkediyordu. Düşündükçe de çıkmaza giriyor, silahını doğrulttuğu bu yiğit insanlara baktıkça kahroluyordu. Elinden hiçbir şey gelmediği için bunları düşünmemeye çalıştıysa da başaramadı. Tutukluların anaları, eşleri, çocukları geldiğinde yeniden kafasının şişeceğini biliyordu. Gözleri yeniden yaşarmaya başlayınca sırtını duvara döndü...

Birgün daha geçmişti. O gün yine nöbette olduğu süre içerisinde görüş vardı. Tutuklu yakınları gelmişler, hastalarının başında onlarla konuşup, sohbet ediyorlardı. İlk günlerdeki gibi sıkı baskı yoktu. Aileler biraz daha rahat görüşebiliyorlardı. O da bir köşede silahı elinde sessizce konuşulanları dinliyordu. Tutuklu yakınlarından biri devrimcilere *"sizleri unutmayacağız"* deyince yataktaki tutuklulardan biri gülerek *"ohoo! bizden umudu kesmişsiniz bile. Bizde bu inanç olduktan sonra biz daha çok yaşarız"* diye cevapladı. Tutukluların sık sık etraflarına böyle moral vermeleri onda büyük bir saygı uyandırıyor, bu insanlara hayranlık duymaya başlıyordu. O arada odaya giren kır saçlı yüzbaşı ailelere yönelerek *"bakın işte, çocuklarınıza hertürlü yiyecek, tıbbi müdahale öneriyoruz, ama reddediyorlar. Bunları kandıran birkaç robottur. Yoksa sizin çocuklarınız iyidirler, onları ikna etmemize siz de yardımcı olmalısınız"* diyerek, aileleri kışkırtmaya çalışınca, sağdan en son ranzada yatan tutuklunun yerinden bağırarak, *"bunları bize işkence yaparken, arkadaşlarımızı öldürürken düşünseydin"* demesi üzerine kıpkırmızı oldu ve hırsla ona yönelerek, *"terbiyesiz, görüş bitmiştir, haydi herkes dışarı"* diye bağırdı. Sinirlenmiş, titriyordu...

Ertesi gün asker nöbeti devraldığında tutukluların durumunun daha da ağırlaşmış olduğunu gördü. Tıbbi müdahaleyi reddediyorlardı. Kendisinin de sinirleri tamamen tahrip olmuş, sarhoş gibiydi. Doktor içerdeydi. Sağ taraftakilerden birine serum takmak istiyor o çekip çıkarıyordu. Hiç biri müdahaleyi kabul etmiyor, direniyorlardı. Birisi komaya girmiş, durumu oldukça ciddiydi.

Komaya girenin adı Cemal idi. Yaşlı bir anası vardı ve sürekli yanına gelip gidiyordu. Artık tutukluları az çok tanıyordu. Cemal iyi olduğu süre zarfında sürekli arkadaşlarına moral veriyor, konuşmalarıyla askeri de çok etkiliyordu. Diğer arkadaşları başına toplanmış konuşuyor, onu ayıltmaya çalışıyorlardı. Biri: *"Yaşamalısın Cemal"* diyordu. Ama onun yüzünde donuk bir gülümseme vardı. Sanki koğuşta değildi. O anda ya Diyarbakır'ı çevreleyen dağlarda şimayzeri elinde yoldaşlarıyla beraber, ya Siverek'in bir köyünde Halim Hoca olarak halkla sohbet ediyordu. Tüm bunlar feri sönmüş gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. İşte şimdi de örgütlemede baş sorumluluğunu üstlendiği "Kepenk kapatma" eylemindeydi.

Nabzı giderek yavaşlıyordu. Fakat o **nabız dağlardaki binlerce yoldaşıyla,** Partisiyle, halkıyla birlikte atıyordu artık.

Yoldaşının kolunu tutan tutuklu devrimci yavaşça kolu indirdi ve "durdu" dedi. Herkes o an derin bir sessizlik içine girdi. Ağır bir hava odayı doldurmuş kimsede ses çıkaracak güç kalmamıştı sanki. O esnada arada gezen tutuklunun gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Bunu gören asker de kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

Haber diğer odaya gitmiş yatağından kalkabilenler de bu odaya gelmişlerdi. Bir devrimci sessizliği bozarak *"arkadaşımızın anısına bir dakikalık saygı duruşu"* dedi. Ayakta olanlar ayakta, yataktakiler de zorla doğrularak yataklarında yumruklarını öfkeyle sıkıp havaya kaldırdılar. Asker de o havanın etkisiyle yumruğunu kaldırmıştı. Koğuşta ölüm sessizliği ve son saygı duruşu. O anda dünyada herşey durmuştu sanki. Yabancı biri için bitmeyen bir dakika. Askerin beyni zonkluyordu. Bu sessizliğin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu. Birden gür bir sesle irkildi. *"Bir yıldız kaydı, Kürdistan'ın tüm bozkırlarını aydınlattı"* diye başlayan andı biri söylüyor diğerleri tekrarlıyordu. Tüm hastahane, hastahanenin dışındakiler, yoldan geçenler hepsi bu sesle oldukları yerde durmuşlardı. Fark edenler ağlıyordu. Ses hala geliyordu. *"Kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza namusumuz üzerine and içeriz!"* Sonra hep birlikte slogan haykırmaya başladılar. Marşlar okunuyor ve nöbetleşe Cemal'ın başında yumrukları havada O'na karşı son görevlerini yerine getiriyorlardı.

Doktorlar, yüksek rütbeliler kapıya yığılmış ama içeri giremiyorlardı. Asker olduğu yere çakılmış, atılan her slogan adeta beynine balyoz gibi iniyor, beyni patlıyordu. Gözlerinin önünde Cemal canlanıyor, canlı iskeletler, aileler, generaller, işkenceciler, aç anası, çocukları, ölüm, yaşam, direniş ve yine Cemal gözlerinin önünden sırasıyla canlanıyordu. Birden tüm koğuş duvara fırlatılan silahın çıkardığı sesle Asker'e döndü. Asker ayakta durmadan bağırmaya başlamıştı: **"Kahrolsun sömürgecilik, kahrolsun işkence!"** Elini, kolunu, ayaklarını anlamsızca sallıyor, elbiselerini parçalamaya çalışıyor; bir yandan da bağırıyordu: **"Direnmek Yaşamaktır, Kahrolsun İhanet, Namussuz, alçak generaller!"** Elbiseleri parçalanmıştı. Doktorlar ve askerler koşup yetiştiler, kollarını tutup, kolsuz deli gömleğini başına geçirip çıkardılar. Dışardan hala sesi geliyordu. **"Namussuzlar! Kahrolsun işkence!"**

Aradan bir saat kadar zaman geçtikten sonra kır saçlı işkenceci yüzbaşı dışardan bekleyen tutuklu ailelerine *"sizin çocuklarınız benim en iyi askerimi deli ettiler..."* diyordu.

DÜZELTME

Berxwedan'ın 11. sayısının 7. sayfasındaki Haziran Şehitlerimizi Devrimci Enternasyonalist Mücadelemizde Yaşatıyoruz *yazısının orta sütun son paragrafında "Filistin ve Lübnan halklarıyla siyonizme ve enternasyonalizme karşı bir yandan omuz omuza savaşırken; öte yandan..." yazıyor; doğrusu, "Filistin ve Lübnan halklarıyla siyonizme ve emperyalizme karşı bir yandan omuz omuza savaşırken; öte yandan..." olacaktır. Düzeltiriz.*

Impressum:
N. UGUS
"Berxwedan"
Bank Str. 69
4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi
Berxwedan
Bank str. 69
4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

Lübnan'da Yeni Güvenlik Planı

Suriye'nin başkenti Şam'da bir araya gelen Lübnan'daki müslüman örgütlerin liderleri, müslüman gruplar arasındaki çarpışmalara son vermek amacıyla 16 maddelik bir güvenlik planını benimsediler.

Bu girişim, bir yandan Suriye'nin bölgedeki artan fonksiyonunu açığa çıkarırken; diğer yandan da Lübnan sorununun anti-amerikancı bir çözüme doğru gittiğinin ve bölgenin yeni dengelere aday olduğunun da açık bir ifadesidir.

1982 İsrail saldırısından emperyalizm beklediği sonuçları elde edememiş; tam tersine son TWA uçağının kaçırılmasının ardından da görüldüğü gibi ABD bu ülkeye karşı açık tavır almıştır. Bu da açıkça gösteriyor ki; ABD ile Lübnan yönetimleri arasındaki kopuşma hızlanıyor.

Lübnan ile Suriye arasında gün geçtikçe daha olumlu yakınlaşmalar göze çarpmaktadır. Lübnan Devlet Başkanı Emin Cemayel, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad'la ilişkilerini yoğunlaştırmaktadır. Son dönemde Lübnan'da güçler arasında ortaya çıkan çatışmalarda bile Suriye'yi tüm güçler çözümleyici bir konumda görmüşlerdir. Ve sözü edilen Güvenlik Planının uygulanması da Suriye'nin denetiminde gerçekleşmesinde tüm güçler mutabık olmuşlardır. Hatta hıristiyan kesim bile buna tepki göstermemiştir.

Lübnan Direniş Güçleri sonuca ulaşmada kararlı.

Güvenlik Planına göre Batı Beyrut'taki çarpışmaları sona erdirmek için askeri ve politik reformlar ile Lübnan'da yeni bir anayasanın hazırlanması için gerekli hazırlıkların yapılmasını ve Lübnan havaalanında güvenlik önlemlerinin artırılması öngörülüyor. Ayrıca İsrail işgaline karşı direnişin devam etmesi çağrısında bulunulan Güvenlik Planında; Lübnan'da özel milis kuvvetlerinin kaldırılması, ülkedeki tüm silahların teslim edilmesi, ülkede huzur ve düzenin korunması ve Lübnan güvenlik güçlerinin yeniden düzenlenilmesi isteniyor. Oluşturulacak yeni anayasanın Lübnan'daki tüm müslüman grupların eşitliğini güvence altına alması da tasarlanıyor. Yine Beyrut uluslararası havaalanındaki tüm siyasal ve milis güçlerinin de geri çekilmesi öngörülüyor.

Lübnan'daki müslüman örgütlerin liderleri yeni planın uygulanabilmesi için bir komitenin kurulmasını kararlaştırdılar. Oluşturulan yeni komite, Lübnan Başbakanı Reşit Karami başkanlığında Savunma Bakanlığı ile milis güçler temsilcileri ve Lübnan'lı dini liderlerinden teşekkül edecek ve planın yürürlüğe girebilmesi için gerekli koşulları belirleyecektir.

Lübnan Başbakanı Reşit Karami, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad ve Suriye Devlet Başkanı yardımcısı Abdulhalim Haddam'ın başkanlığında düzenlenen bu toplantıda, ABD'nin Lübnan'a yönelik aldığı "önlemler" açıkça kınanmıştır. Toplantıdan çıkan Güvenlik Planı beş ana noktada kendisini gösterecektir. Bunlar: 1) Lübnan'da özel milislerin kaldırılması. 2) Yeni bir anayasanın hazırlanması için çalışmaların başlatılması. 3) Lübnan ordusunun güçlendirilmesi. 4) Filistin mülteci kamplarının güvenliğinin Lübnan ordusu tarafından sağlanması. 5) Beyrut havaalanındaki tüm siyasal ve milis güçlerinin geri çekilmesidir.

Gine'de Darbe Girişiminde Bulunuldu

Gine Devlet Başkanı Albay Lansano Conte'ye karşı bir darbe girişiminde bulunuldu.

Togo'nun başkenti Lome'ye, 16 üyeli Batı Afrika Ekonomik Topluluğunun zirve toplantısına katılmak üzere giden Albay Lansane Conte'ye karşı eğitim işleriyle görevli devlet bakanı ve eski başbakan Albay Diarre Traore tarafından düzenlenen darbe radyo aracılığıyla halka duyuruldu. Ancak bu yayından kısa bir süre sonra Conakry radyosu tarafından yapılan ikinci bir yayından darbe girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığı ve ordunun duruma hakim olduğu bildirildi.

Düzenlenen başarısız darbenin ardından, darbe girişiminde bulunan devlet bakanı Albay Diarre Traore tutuklandı. Ayrıca darbe ile ilgili çok sayıda yetkilinin tutuklandığı ve darbe girişimcileri Conakry radyosunu ele geçirmeye çalışırlarken, enaz 15 kişinin öldürüldüğü ve 100 kişinin de yaralandığı bildirilmektedir. Çeşitli haber kaynaklarına göre geçen aralık ayında başbakanlık görevinden alınan Troare başkanlığında "Ulusal Kalkınma Askeri Komitesi" darbe girişimi sırasında polis tarafından da desteklendi. Askeri yetkililerin açıklamalarına göre, darbe girişimiyle ilişkide bulunan kişilerin bir bölümünün Conakry'deki çeşitli ülkelerin büyükelçiliklerine sığınmış durumdadırlar.

Yine aynı haber kaynaklarına göre Togo'nun başkenti Lome'de bulunan Gine devlet başkanı Albay Lansano Conte, ülkesine döndüğünde sevgi gösterileriyle karşılanmıştır. Conte, darbe girişimi kabileler arasındaki düşmanlığı körüklediğini, bu nedenle halkın etnik çatısmalardan uzak durması gerektiğini belirtmiştir.

Ayrıca darbe girişimiyle ilgili soruşturmanın devam etmesi nedeniyle Gine'nin tüm sınırlarının ve limanlarının kapatıldığı bildirilmektedir.

Batı Afrika'da eski bir Fransız sömürgesi olan Gine, 5,5 milyon nüfusa sahiptir.Gine, Ahmet Seku'nun başlattığı devrim hareketiyle 1958 yılında bağımsızlığını elde etti. Bağımsızlığını elde etmesinden geçen yıl nisan ayında ölmesine kadar devlet başkanlığını Ahmet Seku Ture yaptı. Seku Ture'nin ölümünün ardından ise, Albay Conte ile Albay Traore ortaklaşa darbe yapmışlar ve Askeri Kurtuluş Komitesi'ni işbaşına geçirmişlerdi. Ancak 8 ay sonra geçen yıl aralık ayında devlet başkanı Albay Conte başbakanlığı lağvederek Albay Traore'yi bu görevinden azletmiş ve devlet bakanlığına getirmişti.

Bilinçlilik, Yiğitlik ve Sorumluluk...
Baştarafı syf: 11'de

kalabilirler. Bu, doğrudan doğruya eğer devrimci savaşıma, halklarına, ülkelerine inanç ve bağlılıkları varsa, bu inanç ve bağlılığın onlara kazandırdığı sorumluluk duygusu sonunda gerçekleşir. Aynı biçimde politik gruplar, ya da partiler arasında elbette düşünce ayrılıkları, farklılıkları olacaktır. Bunların her türlü sorumluluk duygusunun üstüne çıkarak ne pahasına olursa olsun diğer grup veya partileri örselemek, ellerinden gelirse yoketmek gibi davranışlara girmeleri devrimci sorumluluk taşımamalarının sonucudur. Örgütleri insanlar oluşturur. Önce tek tek insanlarında devrimci sorumluluk duygusu. bulunmayan bir örgütün elbette örgütsel yapısında da bunu bulmak olanaksızdır. Nasıl ki bir insan eğer kişisel ihtiraslarının kurbanı olarak, sorumluluk duygusundan arınırsa, bir örgütte tümüyle grupsal çıkarlarının göz karartmasıyla devrimci sorumluluktan uzaklaşır. Bu duruma gelindiğinde de gitgide sonu görünmez maceralara sürüklenilir. Elbette grupların, ya da partilerin biribirlerini etkisiz kılmak ve giderek ortadan kaldırmak için illa fiziki yoketme yöntemlerine başvurması gerekmez. Yazarak, asılsız karalamalarda bulunarak, yakıştırmalarda bulunarak, kışkırtarak, gruplaşmalara gidip gerginliği arttırarak ve gücü yetiyorsa silahlı tasfiye yolunu deneyerek... Bunları biribirinden ayırmak olası değil. Eğer bir örgüte karşı düşmanca duygular besleniyorsa demektir ki güç yettiğinde her türlü araca başvurulur. Ama bunlar hiç bir zaman hoş görülecek bir durum değildir ve bu yüzden bir çok halk yıllar yılı bir çok değerli savaş erini kaybetmiş, savaşımın menzili uzamış, inançlı, genç, yiğit bir çok militanın birbirini yok etmesi çok ağır sonuçlar getirmiştir.

Bir çok halk gibi Kürdistan halkının özgürlük savaşımı da uzak ve yakın geçmişte ardında derin izler bırakan kötü olgularla doludur. Bunlar hemen herkesin bildiği şeyler olduğu için üzerinde durmak gerekmez. Ancak böylesi durumların bugün yeniden ortaya çıkması sonucu son derece ağır olaylara, maceralara sürükler... Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletlerin istihbarat örgütleri, güdümünde bulundukları başta CİA olmak üzere diğer emperyalist devletlerin istihbarat örgütleriyle ortaklaşa, Ortadoğu'da yükselmekte olan Kürt ulusal demokratik hareketini geriletmek, örselemek, yok etmek için çeşitli planlar içindedirler. Ortadoğu'daki devrimci örgütler, devrimci sorumluluktan yoksun davranışlarda bulundukları sürece bu güçlerin planlarını uygulama alanına sokmaları daha da kolaylaşır. Onların yapmak istediklerini çoğu kez devrimci örgütler kendi elleriyle yaparlar. Buna özür bulmak hiç bir zaman olanaklı değildir. Emperyalizmin etkinliğini pekiştirmek için kolları sıvadığı Ortadoğu'da onun iyiden iyiye yerleşmesini kolaylaştırıcı gelişmelere olanak vermemek gerekir. Bunun için de devrimci sorumluluğu takınmak her zamandan çok bugün kendisini daha da dayatıyor.

Düşünmeliyiz ve bilmeliyiz ki halkımızın özgürlük savaşımının ön saflarında yer alan insanlar, yüz yıllık bir birikimin meyveleri, halkımızın en onurlu, en yiğit evlatlarıdır. Böylesi bilinçli, yiğit ve özverili insanları yok etme girişiminde bulunmak devrimci sorumlulukla asla bağdaşamayacağı gibi, halk sevgisi, ülke sevgisi, devrimci savaşım bilgilerini de anlamsız kılar. Halkımıza, ülkemize, üretici güçlerimize ve onun kurtuluşuna, insanlığın aydın ve eşit geleceğine inanıyor, buna gönül veriyor, bu bilinçte bulunuyor ve bu savaşımda varolmak istiyorsak silahlarımızı emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve her türden gericiliğe karşı yöneltmeliyiz. Devrimci sorumluluk içinde bilinçli ve yiğit olmak!... İşte asıl sorun burdadır...

Bir Yurtsever Kürt Aydınının dilinden

Baştarafı syf: 12'de

2) Bugün askeri cezaevlerinde işkence altında tutulan yüzlerce sivil yurtseverin Kürt bölgesinde tutuklanması.
3) Halkın asilere yardım etmesini engellemek amacıyla ekonomik geçim ve ürünleri kontrol ederek yerlilerin kendi aralarındaki ulaşımı önlemek için Kürdistan'ın birçok bölgesinde sıkıyönetimin daha da ağırlaştırılması.

4) Yenilgiyle sonuçlanan, politik olarak asilere engel olma girişimi ve ister PKK, isterse diğer örgüt üyesi veya bağımsızlar olsun kendi hesabına çalıştırma girişimi (Bu fiyasko ile sonuçlandı).

5) Hepsinin "asi" ve "bölücü" örgütün üyesi olarak suçlanması. Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi önünde (21 Ocak 1985 tarihinde) 84 kürdün yargılanması. (Le Monde, 22 Ocak 1985) (Gerçekten bunların hiç birisinin gerilla olmadığı, sıradan sivil halktan oldukları bilinmektedir. Hiç bir partizan yakalanamadı).
6) Eski başbakanlardan Ecevit'in Avrupa sosyal-demokrat partilerine ve sosyalist enternasyonale, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini "bölücü Komünist ve Sovyet yanlısı" göstermek ve yurt dışındaki çalışmalarını etkisizleştirmek için rejim tarafından görevlendirilmesi.
7) Ecevit'in bu çalışmalarına paralel olarak Ankara rejimi, kendisini tekrar Türkiye'ye girme çabasında olan Türk sol'unun ılımlı ve gelenekçi güçlerinden Bayan Behice Boran'ın TİP'si ve TKP'nin yönetimine karşı daha anlayışlı ve açık gösteriyor. Komünist harekete karşı siper olduğunu söylemesine karşın, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketini likide etmenin planlarını geliştiren rejim, kendisini Avrupa'nın gözünde ılımlı gösterme çabasında olduğundan dolayı Türk sol'una bir kapıyı açmaktadır.
8) 17 Ekim 1984'te Başbakan Turgut Özal Millet Meclisinde yaptığı bir açıklamada, Bağdat hükümetiyle yapılan anlaşmayı (Türk ordusunun Irak Kürdistan'ı topraklarına girip partizanları yakalaması için izinin verildiği "bölücü asi gruplara karşı ortak eylem" antlaşmasını) izah etti. (Le Monde, 19 Ekim 1984) Bu türden ilk anlaşma değildir bu. Gerçekte HRK güçleri, Mesut ve İdris Barzani'nin PDK'sinin Irak Kürdistan'ındaki bölgelerde olduğu gibi İran'daki PDK'nin üslerinde gerektiğinde yararlanabiliyorlar. Başbakan, aynı zamanda Tahran'la bir benzeri anlaşmanın olacağını bildiriyordu. (Le Monde, 19 Ekim 1984)
9) Gerçekten de 22 Ekim 1984'le beraber, Türk İçişleri Bakanı U. Tanrıyar ve Genel Kurmay Başkan Yardımcısı General Öztorun, Saddam Hüseyin'in kabul ettiğinin benzerini almak için Tahran'da bulunuyorlardı. Bir "hayır"la karşılaştılar. İran Parlamento Başkanı Ayetullah Refsancani, Türk ordusunun topraklarına girmesine izin verilmeyeceği düşüncesindeydi. Tahran parlamentosunun bazı milletvekilleri, İran'ın "Kürt halkına korku vermeyi amaçlayan" herhangi bir anlaşmanın, Türkiye ile imzalanmasının sözkonusu olamayacağını bildirdiler. (Le Monde, 26 Ekim 1984) Baskıcı önlemler, PKK'yi ve direniş mücadelesini likide etmeyi amaçlayan manevralara rağmen gerilla mücadelesi 1984 Ağustos başlarında olduğu gibi, birçok bölgede aynı anda örgütlü bir şekilde 1985'te de devam etti. Rejim, operasyonlar üzerine yazılan yazıları Türk basınında yayınlamayı yasakladı. Şimdilik Ankara, %40'ının Kürt asıllı olduğu düzenli ordu birlikleri yerine, partizanlara karşı, temizleme operasyonlarında "özel güçleri" tercih etmektedir. Onaltı general ve yüksek rütbeli subayın Kürdistan'daki görevinden başka göreve atanması, ordu içinde huzursuzluğun belirtisidir. Kurulmasına izin verilen Halkçı Parti'si başkanı Calp, "Doğu'ya" yaptığı bir geziden sonra "Türkiye'nin tehlikede" olduğunu, fakat hükümetin halka karşı silah kullanmaması gerektiğini vurguladı.

Kürt tarafında çıkarcı ve işbirlikçi bir avuç azınlık hariç, halk, partizanların amacından yanadır. Bu da normal bir durumdur. Yöneticileri Avurpa'ya iltica eden partilerin birçok üyeleri ve bağımsızlar HRK saflarına geçmişlerdir.

GELÊ KURDİSTANÊ NİŞTİMANPERWER

Destpêk rupel: 30

kirin.

17- Di 12ê Nîsanê 1985an de ji hêla Grûba Şehîd Saît li ser rêya Çalê-Hekkarî kemîn hate vegirtin. Panzereke dijmin di vê kemînê de hate perçekirin. 2 leşker jî hatin birîndarkirin.

18- Di 13ê Nîsanê 1985an de li Perwarî li gundê Kosyan ajan-sîxur Gurgîn bi kuştinê hate cezakirin.

19- Di 16ê Nîsanê 1985an de, li Perwarî li gundê Omyanûs êrîş birin ser ajan-muxbîr Abdullah, Ahmet û Meryem. Du kes ji wan hatin kuştin, yek ji wan jî birîndar bû. Ev her sê kesan gilîyê gelek kesan ji Omyanûs kiribûn û wan dabûne girtin.

20- Di 20ê Nîsanê 1985an de, li Hekkarî li gundê Maryûnûs ajan-sîxur Abdulkerîm Kurt bi kuştinê hate cezakirin. Ev kes meznê ajanê mintîqê bû. Bi hêzên kedxwarê-faşîst ne tevî operasyonan dibû, li mintîqê 13 kesî û zêdeyî 70 çekî îxbar kiribû û dabû girtin, 40 kesî îxbar kiribûn, li wan tê gerandin.

21- Di 23ê Nîsanê 1985an li mintîqa Karliova şerekî giran di navbera partîzan û hêzên faşîst de derket. Di vî şerî de gelek leşker hatin kuştin û birîndar ketin. Şervanên me yê qehreman Sînan û Suleyman şehîd ketin, şervanekî me jî birîndar hêsîr bû.

22- Di 1-2ê Gulanê 1985an de li mintîqa qeza Mûtkî şer dinavbera hêzên şoreşger û hêzên kedxwarê-faşîst de derketin. Di van şeran de 2 astsubay, 2 onbaşî û leşkerek hate kuştin, gelek leşker birîndar bûn. Di van şeran de 3 şervanên me yê qehreman şehîd ketin.

23- Di 2ê Gulanê 1985an de li mintîqa Çalê şer di navbera Hêzên Rizgarîyê û hêzên faşîstên-kedxwar de derket. Di vî şerî de asttegmenek, 4 leşker hatin kuştin û 5 leşker birîndar bûn. Di şer de şervanekî me birîndar bû lê birîna wî ne xedare.

24- Di meha Gulanê de Hêzên Rizgarîyê li çîyayên Sêrtê kemîn li hêzên kû operasyonan bikartênin vegirtin. Di şer de asttegmenek û 2 leşker hatin kuştin, gelek leşker jî birîndar bûn.

25- Di dema derbasbûyî de li her hêlên Kurdistan bi sedan civînan de propaganda pêkhat, belavok hatin belavkirin, panqert hatin daleqandin...

Şerê me yê şoreşgerî bê sekin berdewam dike, di ev mehên atî de wê hê şerên girantir pêkwerin.

Arnavutluk Halkı...

Baştarafı syf: 31'de

İtalyan faşist yöneticilerinin Arnavutluk'ta yürüttükleri siyaset tümüyle iflas ettiğinde "Balli Kombitar"ın açık desteğini talep ettiler. Bu amaçla Mart 1943'te gizli bir protokol imzaladılar. Ve bu anlaşma gereği "Balli Kombitar"ın yöneticilerinden birini oluşturdukları hain hükümetin başına getirdiler.

"Balli Kombitar"ın kuruluş amacı Milli Kurtuluş Cephesine karşı mücadeleydi. İşte bu amaçla hareket eden bir birlik artık geri dönülmesi zor bir noktaya gelmişti. Onun tek kullandığı propaganda *"henüz zamanı değil"* parolasıydı. Bu teslimiyetçi parolanın ardından ihanetin gerçek yüzü gizliydi. Bu ihanetçi eğilim bizzat AKP'si önderliğinde Milli Kurtuluş Cephesi saflarında örülen kitlevi birliklerle yükselen savaşımda yerle bir oldu. En son o faşist istilacılarla birlikte kendi öz halkına karşı silah kullandı. Bunun için müfrezeler oluşturdu.

Arnavutluk halkının mücadelesi hiç kuşkusuz ki halklarımıza önemli deneyimler sunmaktadır. Ve bu arada sahte tasfiyeci "sol" birliklere önemli bir uyarıdır. Gerekli dersler çıkarılmak zorundadır. Halkların Milli kurtuluş hareketlerine ve cephelerine karşı kurulan tasfiyeci-yıkıcı birlikler, bu yoldan vazgeçmeleri doğrultusundaki çağrılara uymadıkları takdirde halkların birleşik gücü karşısında kuvvet yoluyla ezilirler.

Allah Şahidiniz Olsun ki...

Baştarafı syf: 10'da

pimini çekiyor ve sloganlar atmaya başlıyor. Bununla beraber bombanın patlamasıyla ikisi de şehit oluyorlar.

Soru: *Devrimcilerin bu direnişi karşısında düşmanın tavrı ve içine girdiği durum ne oldu?*

Cevap: Bizzat olayı gören birinin bu konuda bana anlattıkları şunlardır. "Çatışma esnasında 500 askerin çoğu silahlarını bırakıp uzaklara doğru kaçmaya başlamışlardı. Bir çoğu da kafasını bacaklarının arasına koyarak yere yatmışlardı. Bunların bir çoğu çatışmadan sonra ayağa kalktıklarında altlarını ıslattıkları hiç birimizin gözünden kaçmadı." Zaten bu durum halk içinde çokça konuşulmaktadır. Yaralanan 9 asker helikopterle Antep'e kaldırıldı. Operasyonu yöneten yüzbaşı da akli dengesini yitiriyor. Sürekli olarak *"ateş, ateş, Apocular geliyor, vur, vur"* şeklinde sayıklıyor. Bundan dolayı şimdi Elazığ Akıl Hastahanesine kaldırdılar. Bu, onların ne kadar korktuklarını gösteriyor.

Soru: *Direnişin halk üzerindeki etkisi ne oldu?*

Cevap: Artık değil bugün, uzun yıllar boyunca bu direniş insanlarımızın dilinden düşmeyecektir. Halkın dilinde 5 yiğidin 500 kuklaya karşı cenginden başka bir şey konuşulmuyor. Öyle ki ölen Meço'nun oğlu dahi babasının vurulmasına değil, 5 devrimcinin şehit oluşuna yanmaktadır. Düşmanın cenazelerimize karşı takındığı tavrı gören halkımız cenazelere sahip çıkıp gömüyor. Bir çok köylü, *"benim oğlumdur"* diyerek işkence pahasına cenazelere sahip çıkıyor. Bizzat konuştuğum yaşlı köylüler, *"TC, yaralı askerini helikopterle götürüyor da biz niye vatan evladımıza sahip çıkmayalım"* diyorlardı. Zaten çatışmadan 20 gün sonra devrimciler Kanlıhavşar karakoluna ve ölen izcinin evine bildiri bırakıyorlar. Bunu duyan halk oldukça coşkuluydu. Bildirideki şu cümleler halkın dilinden düşmemektedir: **"Biz toprağız, 5'imiz ölmeyle bitmeyiz. Ama siz tükenmeye mahkumsunuz!"** 5 devrimcinin şehit olmasına halk acıyor ama geleceğe de umutla bakıyor ve kendisini mücadelenin bir parçası olarak görüyor. Eskiden bizler çeşitli çocuk oyunları oynardık. Şimdiki çocuklar, oyunlarında askerlerle devrimciler arasındaki çarpışmaları temel alıyorlar. Yani demek istiyorum ki mücadele, çocukları bile etkilemiştir.

Soru: *Son olarak Kürdistanlı emekçilere söyleyeceğiniz bir şey var mıdır?*

Cevap: İnsan olarak artık mücadeleden başka kurtuluş yolumuz yoktur. Şehit düşen insanlar gerçek yolu bize göstermektedirler. Bizler bu vatan evlatlarımıza sahip çıkmalıyız. Kürt halkının düşmanları çoktur. İçinde hainler de vardır. Ama tüm bunlara karşı biz Kürt halkının da savaşan Başkanımız, Partimiz ve Ordumuz vardır. Artık neden çekinelim, neden korkalım. Tüm Kürdistanlıları ERNK bayrağı altında toplanmaya ve mücadeleye güç vermeye çağırıyorum.

***Yaşasın Bozova Direnişi!**

3.7.1985

Bozova'dan Bir Emekçi

Yoğunlaşan Sömürgeci Zulme Kürdistan Halkı ERNK Önderliğinde Direniş Eylemleriyle Cevap Veriyor...

Baştarafı syf: 1'de

yandan milis çetelerini hızla örgütleyerek "Kürdü Kürde kırdırma" politikasını yeniden uygulamak istemektedir. Başta, Hakkari, Mardin, Siirt, Dersim, Urfa, Bingöl vb. alanlar olmak üzere bir çok köy ve ailenin ya da kişinin sürgün kararlarını çıkarırken, çoğunu da ne iş ve nede ekonomik olarak hiç bir dayanakları bulunmayan alanlara sürgün etmiştir. Mardin ve Siirt çevresinde yol, inşaat vb. bahaneler ileri sürülerek bir çok köylü veya sıradan insanlar adeta üzerlerine zor uygulanarak topraklarını terke zorlanmaktadırlar. Bir çok köylü ailesi sonuna kadar direnip topraklarını terketmezken, bir kısmının da terk etmek zorunda kaldığı gelen haberler arasındadır. Ayrıca Halfeti'nin Cibin ve Ameran (Ömerli) köyünün sürgün kararı çıkarılmış; devrimcileri ele vermez ve devletin yanında "milis çeteleri olarak savaşmazlarsa, tüm köylülerin buradan uzaklaştırılacaklarını açıklayan sömürgeciler köylülerin direnmesi karaşısında geri adım atmışlardır. Köy halkının "bu topraklar atalarımızın topraklarıdır, burada doğduk ve yaşıyoruz, burada ya öleceğiz" demesi üzerine tehditler savurarak köyü terkeden sömürgeci yüzbaşı bu planı uygulamanın hiçte kolay olmadığını anlamış olacak ki bir dönemde olsa bundan vaz geçtiler.

Bir çok alanda oluşturulan milis çetelerin tutmadığı ve çoğunun dağılmakla karşı karşıya olduğu veya dağıldığı bildirilmektedir. Bunun üzerine daha da kudurganlaşan sömürgeciler sıradan halka saldırmaya başladılar. Bir çok köy yeniden operasyondan geçirilirken işkencelerden geçirilen çok sayıda köylünün komalık duruma geldiği söylenmektedir. Ayrıca içlerinde yapılan vahşi işkenceler karşısında dayanamayan bazı köylülerin öldüğü de gelen haberler arasındadır.

Dersim'de eylemlerin yoğunlaşması ve sömürgecilere ağır darbeler indirilmesinin ardından yaygın bir operasyon ve tarama hareketine geçen sömürgeci kolluk kuvvetleri bir çok mıntıkaya giriş ve çıkışı yasaklamış durumdadırlar. Yine gelen haberler arasında Ovacık'ta yoğun çatışmaların olduğu ve sömürgecilerin çok sayıda ölü ve yaralı olarak kayıp verdiği söylenmektedir.

Bingöl'de yürütülen bir operasyondan eli boş dönen sömürgeciler dağda gördükleri küçük yaşta iki çobanı tarayarak katletmişlerdir. Devrimcilerin nerede barındığını soran sömürgeciler, istedikleri yanıtı alamayınca çocuk yaştaki bu iki çobanı kurşuna dizmişlerdir.

Sömürgecilerin artan vahşet ve zulmüne karşın her gün artan bir şekilde halktan destek görerek güçlenen ulusal kurtuluş eylemlerimiz, düşmana ağır darbeler vurarak, daha da gelişmiş düzeylerde sergilenmektedir. Sömürgecilerin "bitirdik, kalmadılar" yaygarasına karşı daha geniş çaplı eylemlerle cevap verilmektedir. Karakol baskınlarından, askeri konvoylara yönelik saldırı eylemlerine kadar, konulan her eylem "kahraman mehmetçik"e büyük korku salarak ağır kayıpların verdirilmesi ile sonuçlandırılmaktadır.

Temmuz ayının ilk haftasında Mardin ilçelerinde meydana gelen eylemlerde, Türk birliklerine çok sayıda kayıp verdirildi. Mardin-Ömerli'de meydana gelen çarpışmada 1 assubay 2'si asker olmak üzere 3 kişi öldürülürken çok sayıda yaralınında olduğu söylenmektedir. Büyük bir askeri güçle hareket eden kolluk kuvvetleri, devrimcilerin çok az olan sayısal gücü karşısında paniğe kapılırken, çoğu askerin de korkudan ateş etme cesareti gösteremediği söylenmektedir. Yine Cizre'de meydana gelen bir saldırıda 15 askerin öldürüldüğü de bildirilmiştir. Ayrıca Mardin'in Mahsert köyü yakınlarında askeri konvoya kurulan bir pusuda bir cemse tamamıyla tahrip edilirken 2 assubay ve 20 askerin öldürüldüğü ya da yaralandığı belirtilmektedir. Operasyon, düzenleyerek köylüler üzerinde işkenceyi yoğunlaştıran bu birliğe karşı düzenlenen eylem yöre halkında coşku yaratmıştır.

Muş'un Bulanık ilçesinde meydana gelen diğer bir olayda ise 10'un üzerinde asker öldürülürken bunun yanında çok sayıda yaralının da olduğu gelen haberler arasındadır.

Dünya basınına da konu olan direniş eylemlerimiz, bir çok gazetede yer alırken, eylemlerin Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşan PKK gerillaları tarafından gerçekleştirildiği de yazılmaktadır. Buna karşı sol maskeli güçlerin suskunluğu hala devam etmektedir. Dünyanın bile adını vermekten çekinmediği eylemler karşısında, adeta deve kuşu misali kafalarını kuma gömerek gerçeklerin üzerini örtmeye çalışan bu güşlerin hiçte başarılı olmadıkları tam tersine tüm çıplaklığıyla ortaya çıktıkları görülmektedir. Eğer gerçekten kendilerine yakıştırdıkları sıfatlara layık olmak istiyorlarsa, gerçeklere yüzlerini kapatmasınlar. Sömürgeciler her gün işkence ve zulmü dayatırken bunun karşısında direniş yükselirken, sessiz kalmak, sömürgeciliğe ve vahşetine onay vermekten başka anlama gelmez.

Sömürgeci-faşist cuntanın tüm komplo saldırılarına rağmen, ulusal kurtuluş eylemlerimiz varlığını sürdürecek, sömürgecilerle birlikte tüm işbirlikçilerini, uşaklarını da yerle bir edecektir. Açılan Ulusal Kurtuluş Savaşı yolu geri dönülmez bir yoldur. Artık halkımız bu yola tüm gücüyle girmiştir. Ve tüm dünyaya da ilan ettiği gibi hiç bir güç onu bu yoldan alıkoyamaz ve döndüremez.

Yaşasın ERNK Önderliğinde Yükselen Ulusal Kurtuluş Eylemlerimiz!

PKK-ERNK Davalarının İlki...

Baştarafı syf: 1'de

çıkarıldığının bir ifadesi olarak kabul edilebilir. Çünkü sömürgeciler, 15 Ağustos sonrasında hızla batan düzenlerini kurtarabilmek için olmadık yöntemlere sarılmış ve hızla yasallaştırdıkları "Pişmanlık Yasası"yla devrimci öncü saflarında karışıklık yaratarak çökertmek istemişlerdi. Ancak gelinen noktada pratik gerçeklik göstermiştir ki, sömürgecilerin bu oyunu da tutmamış, birkaç tane istikrarsız unsur dışında hiçbir HRK kadro ve savaşçısı düşmana teslim olmadığı gibi, hiçbir yurtsever Kürdistanlı da bu tür aldatmaca ve oyunlara itibar etmeyerek boşa çıkarmıştır.

Tek umut olarak sarıldıkları "Pişmanlık Yasası"nın da boşa çıkmasıyla iyice kudurganlaşan sömürgeci barbarlar dışarda ve içerde her türlü baskı ve işkenceyi uygulamasına rağmen, kendi sonunun yakınlaşmasının önüne geçememekte, çılgınca yönelimlerle mücadelemizi boğmak istemektedirler. Ama, PKK kadro ve savaşçılarının politik uyanıklığı, kitlelerle kurdukları sıcak ve kopmaz bağlar hergün daha da pekiştiğinden sömürgecilerin hevesleri kursaklarında kalacak, onlarca devrimci ve yurtseveri idam etseler dahi PKK'yi ve Kürdistan halkını yıldıramayacaklardır.

تقولون عن اقدم شعوب الدنيا (فضلات السيف) وتعتبرونه في ارضه بن ذي وجود ، وتقولون بانكم ستبيدون من اراد ان يكون صاحبا لارضه — فلتعلموا انكم ضمن محاولة خطرة وجريئة جدا ، نطالبكم بالكف عن هذه المحاولة ونحن لانزال في بداية الطريق ، ان كانت تربطكم ابسط الالتزامات مع الامـــة التركية كما تدعون كثيرا ، لاتستمروا بهذا العنف في سياساتكم التي لاطائل تحتها . كفوا عن الحرب بأساليب مكافحي الثوار الذين لامكان لهم في القواعد السياسية ولا في قواعد الحرب ، طبقوا قواعد الحرب ، وفي حال استمراركم فرص مناهضي الثوار ؟ نحن ايضا سيكون جوابنا عنيفا جدا . انتم المسؤولون عما سيهرق من دماء ، تستعدون لنصب المشانق ، وتقومون باستعدادات اكثر سوءا لمواجهة حزب العمال الكوردستاني (PKK) ولكن يجب ان لاتنسوا ان النتيجة هذه المرة لن تكون كالنتيجة التي واجهها الشيخ سعيد وسيد رضـــا ، سيكون الرد رهيبا على نصب كل مشنقة ، سنلفظ فوقكم الغضب والحقد للاخذ بثأر جميع شهدائنا ، ليس في الحاضر ، فقط ، بل وفي الماضي ايضـــا .

لم تعرفوا حدودا للتعريب حتى الآن ولاتعرفون حدودا للاعدام ، انكـم تطبقون ذلك بحق اصغر شبابنا ، ان هذا يتركم وجها لوجه امام هـــذه الهيبــــة .

ان كنتم كجنود لاتستطيعون التهرب من السياسة التي تفرضها الامبرياليـــة والبرجوازية العميلة عليكم ، فعلى الاقل طبقوا قواعد الحرب . لقد اهرقتـم الكثير من الدماء في هذه الارض ، ولكن اذا فرضتم حربا خاصة بتعتيم مكافحة الثوار ، نحن ايضا لن نتخلف عن تطبيق حربنا الشعبية ومن تطوير الاساليب العظيمة المثمرة للثوار الذين ستكسبهم المهارة والغضب رهبة كبيرة ، سنجابهكم بحرب تؤدي بكم الى غلطة اثر غلطة وتغوصكم باستمرار ، لذا فان الاختيار لكم ، نحن جاهزون مهما كان اختياركم ، هذا واعلموا جيدا ايضا بأن الماضي لـن يعيش مرة اخرى ، الاجراس هذه المرة لن تدق لكم ، يثبت هذا تاريخنا الحزبي القريب ، وسوف يثبت اكثر من هذا في المستقبل القريب جدا ، سترون ما تولده سياسة الاستعمار — الاضطهاد الذي لايعرف حدودا وما تعنيه الغلبة في وجدان نهضة الشعب ولكن يجب ان لا يصبح الشعب التركي آلة لذلك ، يجب ان يترك اخطر زعماء الامبريالية لوحدهم . يجب تجريد عصابة قطاع الطرق هذه التـي تعمل على تقتيل شعبينا بعضهما ، والتشهير بها وتركها وحيدة بسياسة الوحدة الصحيحة قبل ان تهرق دماء اخرى ، وقبل ان تكرر ماتسينـــا — النضال المشترك لشعبينا هو اللغة الوحيدة التي يفهمها هؤلاء ، لذا يجب ان لانقع بحساب خاطئ في هذا الموضوع ايضا . والمقاومة تعطي جوابنا . لقد حلت ساعة قرار معايشة التطورات الكثيفة في تاريخنا ، نحن ممثلو هـذه التطورات العاقلة ، المدافعون عنها ، سنفرغ حملات الابادة المعادية مـن

محتواها ، سنهدم تماما محاولات التصفية والتآمر المفروضة ، ولنجابه كافـة العراقيل التي يمكن ان تنبع من ضعفنا ونواقصنا ، انه زمن تطوير جميـع امكانياتنا ، طاقاتنا القادرة على التطوير الثوري ومراحل كهذه محدودة فـي تاريخ الشعوب ، بالحياة والروح يجب استقبال هذا التغيير الذي نعتبره فوق العادة ، لابد من ان نكون لائقين بصفة الطليعة في هذه الحياة ، اتخـذ ثورية ناهضة اساسا داخل حقيقة الشعب الثائر ، تلك ضرورة يفرزها واقع كوردستان ففي كوردستان يثور الشعب قبل ان تثور الطليعة . لذا علينا ان نحافظ تماما وقبل كل شيء على المقاومة في ذاتنا . لقد أصيب العدو بالدهشة والحيرة بجنوده وسياسيه في جبال كوردستان . لا الزحف يسير كما يريد ولا العمليات تصل للنتيجة التي يريدها ، حتى مقاومتنا المحدودة اظهرت ذلك بكل وضوح ، هذا يعنـي ان مقاومة اكبر ستحقق انتصارا اكبر بكثير ، لذا يجب ان نسخر خواصنا بحيث نحقق التطور الفعلي فان تكون اصغر وحداتنا ، قوة منظمة ، متعقلة ، فدائية وجسورة ، امر ضروري كالماء والخبز بالنسبة لشعبنا ، ونحن مجبرون على زرع بذور مجتمع المستقبل في انفسنا من الآن ، وكمثلي الاخلاق والحياة الجديدة ، والادراك النافذ بأن ابسط تقصير هنا قد يؤدي بالشيء الكثير . نجعل مـن انفسنا الطليعة لنحطم بالثورة النظام الفاشي المفروض ، وننهي الازمة التـي نعيشها ، لنتقدم من اجل خلق حزب العمال الكوردستاني (   ) كحـزب متميز بمقاييس الانصار الراشدين ، يتصدى بجسارة لكل انواع القضايا فـي حرب ستنتشر تماما في المرحلة القادمة ، ينتج الفداء والجسارة ، قادر علـى الحرب ومواجهة كافة مشاكله في طريق الحرب الشعبية ، وعلينا ان لاننسى بأن تاريخنا فيما بعد مرتبط بأداء لدور الطليعة ، لذلك ليس هناك مطلب ، رغبة شخصية او اي عائق قادر على منعنا من ان نخطو بنجاح خطوات عظيمة كهذه ، حينما تثور الانسانية تستطيع ان تحول اكثر المصاعب الى اسهل ، يجب ان ننتشر في الانتفاضة باستخدام جميع امكانياتنا الانسانية في اصعب لحظات حياة شعبنا الاجتماعية والقومية ، من اجل ذلك علينا بالالتفاف حول الواجبات الحزبيـة بعزم ومسؤولية فائقة كي لانفسح المجال لأية فكرة واي تصرف خارج هذا علينا ان نعظم وحدة الحزب ، ونسعى لهيمنة روح وحدة كبيرة بين جميع الحزبييـن ، للاستمرار في ابقاء الوحدة والمقاومة ، التنظيم والمقاومة مرتبطان ارتباطا محكما جدا ، علينا استخدام التجمع الذي هو الصفة الاولى للبروليتاريا كأكثر سلاح حسب شعار تنظيم اكثر وفعاليات اكثر . ليس لنا سبيل آخر سوى التسلح بسلاح المنظمة التي ستلعب دورا اكبر مما هو في اي بلد آخر ، يجب كسب الانصار للحزب من اجل اعطاء هذا السلاح حقه ، وتقوية الخط الوطني المنبع اكثر ، وليكسب الحزب ساعة الغلبة ، يجب التمسك بالسلاح بأكثر الايدي ، وخلق تقليد الانصار في كوردستان ، ولهذا الهدف يجب ان نمنح قلوبنا وعقولنا هكذا يقف امامنا هدف : ان نهجم لتحقيق انتصار يليق بالاهداف العظيمة الشريفة في التاريخ ، ان نحقق اهدافا لم تتحقق من قبل . نعاهد شعبنا وشهداءنا ، نحن كحزبيين ، بدخول السنة السابعة ، جميعا وفي مقدمتنا قيادة الحزب ، على استخدام كل نقطة اريقت من دمائنا وكل نفس اخذناه فـي طريق حرية شعبنا واستقلاله ، وعلى استخدام امكانياتنا الانسانية مـن اجل الخلود ومن اجل كسب النصر في الثورة بمسؤولية عالية

* عاش حزب العمال الكوردستاني خالق الملاحم البطولية
* * يسقط الجلادون المستعمرون الفاشست
* * * النصر لشعبنا المقاوم
* * * * المجد لشهداء الثورة الكوردستانية .

٢٧ تشرين الثاني ١٩٨٤

* *
* * * * * * * * * *
* * * * *
* * *
*

جاهزون لتصحيح أخطائنا تجاهكم ان وجدت وتحمل أثقل المسؤليات ولكن يجب عليكم أيضا أن لاتحاولوا منعنا من السير في طريق المقاومة الذى نراه الطريق الصحيح الوحيد الواجب اتباعه . نحن جاهزون حتى النهاية من أجل المقاومة والتعاون والوحدة ، حزبنا جاهز لعمل كل ما تريدونه في طريق المقاومة .

يا شعب تركيا الشقيق والقوى التقدمية ،لنحطم نظام العلاقات التي حاكها المتحكمون في التاريخ بشكل سيء جدا بين شعبين مما أدى الى عبودية أحدهما للآخر ، لم يبق عذاب لم يتعرض له شعب تركيا ،بسبب هؤلاء الطغاة منذ مئات السنين ، سياسة السيف هي المتحكمة بهم منذ مرحلة الهمجية ، منذ مئات السنين يجدون الضغط والاضطهاد ، يرسلون كجنود من ديار الى ديار للقتل والاقتتال ، حتى في الحرب العالمية الثانية التي تعتبر تاريخا قريبا أرسلوا الى المقدمة في سبيل المصالح الامبريالية ،مرة أخرى تفتخر الطبقات الحاكمة التركية الآن كونها تملك أكبر ثاني جيش للامبريالية كما يعرض الشعب التركي من قبل الناطقين باسم الامبريالية كأكثر الشعوب صبرا تجاه سياسة السوق الأوربية المشتركة . ولكنكم يجب أن تظهروا عمق التناقض القائم بين مصالحكم ومصالح طبقاتكم الحاكمة ،وتتكتلوا حول مصالحكم الأساسية بارادتكم الحرة ، وهنا لابدّ من الوصول الى الحقيقة الضرورية من أجل تطوير العلاقات على أساس الحرية والاستقلال مع شريك قدركم شعب كوردستان ولابدّ من تحطيم كل أشكال العلاقات المناقضة لقوى الشعب .

كما لابدّ من رفض كل التاريخ القذر لهذه الشوفينية الشرسة والمتمثلة بالتنكر لوجود الشعوب الأخرى ،ان تاريخ المتحكمين والسلاطين الاقطاعيين ووجهاء البرجوازية التركية ،لا يمكن أن يكون تاريخكم ،اذ لابدّ من تجاوز السياسات اليومية التي اعتمدوا عليها ،فتلك السياسات ليست هي التي تعكس مصالح الشعب ،انها سياسات حلف الناتو (NATO) والسوق الأوربية المشتركة (EG) يجب عليكم أن تتخلوّا عن هذه السياسات التي تفرضها الامبريالية عليكم أن تتوجهوا نحو التنظيم والسياسة والثقافة الديموقراطية الثورية التي وضعت المعادلة لمصالحكم الأصلية ،والتي تدلكم الى طريق التحرر الحقيقي ، وعليكم أن لاتنسوا انكم في وضع تستطيعون فيه القيام بذلك مع شعب كوردستان الذى ترتبطون به كارتباط الظفر باللحم ، كما يجب عليكم أن تجدوا في الشعب الكوردستاني شعبا شغوفا بحريته مثلكم على الأقل فتطويركم للتعاضد على هذا الاساس، ضرورة لابدّ منها لتحرركم . وللتخلّص من الحرص الكائن الآن فكاتفوا مع تحرر شعب كوردستان ، وتحلّوا بالصفات الثورية الى أقصى حدّ ، فشعب كوردستان سوف لن يدخر جهدا من اجل كتافته في المرحلة القادمة ،كما كان في الماضي لنرى في هذا الطريق بشكل قاطع تحرره الشخصي وتأسيس عوالم جديدة ،ليس هناك أمل آخر للتحرير .

نحن لانرشدهم للطرق الزائفة ، لكوننا نكنّ بالاحترام والحب لشعبنا ، نحن أيضا نشعر بالحزن لأنّ حياة مليئة بالصعوبات عديمة الثقة تفرض عليهم في أشدّ فترات حياتهم هيجانا وعاطفية ،وبدافع من هذا الحزن نعمل على فتح باب السعادة الحقيقية ، ونفتح طريق الحياة الشريفة الحرةّ . لا يمكن تجنبّ شعور الحزن اللانهائي لدى وقوع أى شاب في التراب ، هناك المئات من الشبان لكل واحد منهم ملحمته الخاصة في حزب العمّال الكوردستاني ، لو كتبت حياة أى منهم أو نضاله لكانت رواية خالدة ،لكن لا يمكن خلق الحقيقة دون تقديم القرابين ، لقد خلق شعبنا أمثال هؤلاء الأبطال وبأغلبيتهم الساحقة من الشباب . مالذى أحسه هؤلا حينما لفظوا أنفاسهم الاخيرة ذلك فسيؤدى واجباته الأممية عالما بأن تحرره يمر من خلال تحرركم . ان على عدم الوقوع في السلبية وضيق أفق قومية الشعب المظلوم ، وحزبنا سيبرهن على امكانية التآخي وكيفية ضمان النضال المتطورّ بقيادته ، وسيظهر ماهية الحياة التي يجب خلقها ،وماهية الجسر الذى يجب بناءه بين شعبينا ، لابدّ من النضال كتفا لكتف من أجل بناء حياة وضعنا دعائمها معا منذ الآن ، علينا أن نمجدّ وحدتنا على أسس المقاومة الثورية من أجل نضال كهذا . فحزبنا يقدمّ الشيء الكثير في هذا الاتجاه بدخوله السنة السابعة ، انهّ يؤدى الواجبات التي لم تستطع بروليتاريا الأمةّ الظالمة أن تؤديها ،وهنا يقوم الأخ الصغير تجاه الأخ الكبير بما لم يستطع الكبير أن يقوم به من اجل الصغير ، انهّ يثبت في الفكر وجود الرابطة بين تحرر كوردستان الوطني الاجتماعي وتحرر تركيا الاجتماعي ، ومن هنا يريد توجيه شعوبنا نحو التحرر المشترك ، وعلينا نحن أن نفعل ما بوسعنا الى اقصى حد من اجل هذا ، ولكن يجب الكف عن النظرات الخاطئة القديمة ، وترك المواقف المشينة والاستخفاف بحقيقتنا الحزبية والوطنية . أنّ الاستخفاف بالشعب المظلوم وعدم اخذه بجدية يمثل روح الطبقة الحاكمة ، يجب أن نقترف من بعضنا بتواضع اكثر وبعلاقات أكثر تكافؤا والوصول بذلك الى وضع أخلاقي .

كما يجب على الشعوب الفارسية والعربية ايضا أن تظهر موقفا مماثلا في الأقسام الأخرى من كوردستان ومع شعبنا ككل ،ان موقفنا كهذا يرتبط ارتباطا مع الطريق المؤدى الى تحرير كامل الشرق الأوسط وللتغلبّ على التناقضات المتشابكة علينا أن نمجّد هذه الرابطة التي تبدو الآن ضعيفة ولكنها ستقوى في المستقبل فلنحولّها باستمرار الى بكرة تحملّ شعوبنا كلها .

أيتّها الانسانية التقدمية ...

شعبنا اليوم يعيش حياة مخجلة ، فنشر الرماد على الحقيقة ، وبانكارها بتأجيل الواجبات الانسانية يمارس دون حد ، فأنتم ،الذين لاتؤدون واجباتكم بشرف ،اذ يجب تجنّب ارتكاب الأخطاء النابعة من مقولة " أنّ القضية الكردية ليس فيها ناحية تؤخذ بجديّة تامة " فالتخليّ عن المواقف الضعيفة أصبح الآن ضروريا ، لا يتطابق الفكر التقدمي الانساني مع الآراء القديمة والحالية تجاه القضية الكردية ، فعلى المنظومة الاشتراكية وقوى الديموقراطية والتحرر القومي ،أن تؤدى مايقع على عاتقها تجاه شعبنا خاصة ، وشعبنا أيضا يملك اليوم دورا غير صغير في تطوير الانسانية ، كما كان في كل تاريخه القديم . فهو سيحلّ بنفسه عقدة الشرق الأوسط المستعصية ، وبذلك سيضيف الشيء الكثير للانسانية التقدمية ، لذا فان الانسانية التقدمية قادرة على أن تكون صديقة لهذا الشعب انطلاقا من واجباتها الانسانية وقادرة على أن تكون صديقة له من أجل مصالحها أيضا ، يجب أن لاتغلق العيون عن ذبح من قبل الجلاّدين الهمجيين الفاشيين . ولابدّ من قبول شعبنا بعد اليوم كشعب يتحتمّ ضمه لصف الانسانية التقدمية ، وبالثورة يمكن أن نساعدكم لتخطيّ ذلك ، فهذا هو الموقف الصحيح الوحيد . أنّ شعبنا يطالب اليوم بتنفيذ المبادئ الأممية العظيمة ، وهذا ليس طلبا للمساعدة من طرف واحد ،على العكس تماما ،انها ضرورية الشعور بالمسؤلية تجاه الانسانية ،اذ لابد من اعطاء المقابل الضرورى لمطالب شعبنا المتواضعة جدا ولكنها مطالب ملحّة لابدّ من تلبيتها .

أيها الجلادون الهمجيون الفاشست .. تشعرون بانكم أقوياء جدا ، وتعتقدون بانكم قادرون على حلّ كل شيء بالسيف ، تضعون أنفسكم في موقع حماة المجتمع والدولة ، بعملائكم وحراسكم وجيشكم الذى أطلقتموه فى الساحة ، تقولون بأن حساب أى شيء يجب أن يسأل منكم ، وأنتم تدفعون للامبريالية اكثر الحسابات عبودية ،أمّا اتجاه الشعب فتقولون بأن لامسؤلية لديكم ، وحينما يكون شعب كوردستان هو موضوع البحث تقيمونه كأنّنا صهجينة لابد من ذوبانها ضمن قومية البرجوازية التركية فقط، تريدون تعتيم مستقبله وترتكبون أشنع الذنوب تجاه الانسانية وتعملون على اشتراك شعبنا أيضا بذنوبكم هذه، لاشك أن اللغة التي تفهمونها واضحة هي أيضا ، وقد منحتم جوابا باللغة التي تفهمونها وبهذا الجواب سيظل مستمرا . ولكن ان كنتم تشعرون – ولو قليلا – بمسؤلية سكب الدماء ، كفوعن ارتكاب الجرائم الكبيرة التي ارتكبتموها حتى الآن في كوردستان ، لم يعتد أى شرس مثلكم في عصرنا حتى هتلر أيضا ؟

شعورنا الكبير بالاحترام نحوهم ، لا بمعنى الوقوف في وجههم بل على العكس لنكون لا ثقين بهم ، اعترضنا على المواقف والافكار القديمة التي ملأت تلك العصور منذ زمن بعيد . لقد فعلنا ذلك بلا شك لا انكارا لأجدادنا أو لقلة اهتمامنا بهم أو نغمرهم بالمآسي ، بل لنثبت اننا أبناء لا ثقون بهم . وهذه الضرورة هي في نفس الوقت ضرورة يفرضها تاريخ كوردستان وفي مواجهة ضرورة كهذه ، الاولاد المزيفون للشعب هم فقط الذين لا يساهمون ولا يقتربون من النداء الكبير نداء التحرر .

ان أبسط تحليل لخواص عصرنا يؤكد لنا الواجبات الضرورية التي لابدّ لنا من تأديتها أمام شعبنا ، ولقد تمّ احتضان هذه الواجبات ، فعلى شعبنا أن لا يتقبّل المحاولات الناقصة التي هي ثمرة عدم التنظيم الناتج عن جهالة مئات السنين والا ستغلال والاضطهاد المفروضين من قبل العدو يوميا . لدى فرضنا طريق التحرير على شعبنا برمّته ، ارتفع العويل بكل اشكاله وألقيت نداءات على شكل " انقذوا أولادنا من أيدى الآبوجيين " نعم في الحقيقة كان الشبان معنا ، المئات بل الالوف منهم ساروا وسيسيرون معنا حتى النهاية دون ان ترف لهم عين ، كيف يمكن توضيح ذلك ، ان كانوا هم الذين يتركون كبارهم ، ويفضلون المجيء الينا لخلق الحياة في شروط عديمة الرحمة ، آخذين في اعتبارهم الموت في المكان المناسب ، الآباء والأمهات يطعمون أولادهم ولا يأكلون ، يسقونهم ولا يشربون ، ولكن الشبان ينهضون ويأتون الينا ، ان هذا لنابع من أن الطريق التي أشرنا اليها تعبير في الحقيقة عن نداء أصيل ، ما كان لهم أن يأتوا لولم يكن لنا طريق يستحق أن نفديه بأغلى حياة ، فعلى الفئة المسنّة من شعبنا أن لا يحللوا هذه المواقف بخوف وجهالة كالسابق ، يجب أن يتخلّصوا بسرعة من الافكار والتصرفّات اللاعصرية ويلتفوا حول اولادهم بقوّة . لقد اصبحت سياسة التحرير الاجتماعي والوطني من نتاج المسنين ، في دول كثيرة من البلدان الاخرى ، وما حدث عندنا كان على العكس من ذلك ، طبعا هذه هي أيضا ثمرة ظروفنا الاجتماعية . نحن نقم بقيادة أجدادنا ، حتى لو بدى ذلك صعبا بالنسبة لهم ، لقد وجد أبناء وبنات كوردستان الشباب أنفسهم وجها لوجه أمام قيادتهم لآباء وأمهات كوردستان المسنين ، ومع اننا ندرك أن الآباء والأمهات يتعذبون كثيرا جراء ذلك ، ولكن العبودية هي أيضا عذاب مرير ، لذلك ليس أمامنا من سبيل سوى الاتحاد والمقاومة لتخفيف مآسينا . أبناء وبنات شعبنا لم يعودوا يخدعوا أنفسهم بالأوهام الزائفة في هذه المرحلة من تاريخنا ..

ليس هناك ما يمكن أن يمنحه المستعمر لهم ، لا يمكنهم الحصول في ظروف الاستعمار الفاشي لا على العمل ولا على المدرسة ولا المستقبل ولا الدنيا التي يحلمون بها ، ان للشبان احترامنا الكبير انهم يحلمون ويصرفون طاقات عظيمة لخلق الدنيا التي يريدونها ، ليس هناك مكان لمطالب وآمال الشبيبة التقدمية في عالم الفاشية ، هناك المآسي والظلام . وشبيبتنا تعلم أن القيادة ستظل محمولة من قبلها سنوات طويلة أخرى بشكل مطابق لمزايا كوردستان الخاصة ، دون أن تنسى أنها تحمل الدماء النقية للحزب متمسكة بالنضال بكل وكم تركوا خلفهم من اناس تغمرهم الأحزان ، ولكن ليس لدينا من وسيلة سوى تحويل هؤلاء الأبطال الى مقاومة قويّة ، ولا وسيلة لنا أيضا سوى تهدئة شعورنا بالحقد وافراغه في مجابهة الاستعمار والبحث هنا عن الخلود .

أطفال كوردستان يطوؤن الشوارع ، وهناك الشيوخ والشبان أيضا في القرى كما في المدن تمتلىء وتفيض بهم الشوارع ، ولكن ليس لهم من مستقبل في أى عمل ، واين سيعلمون ، ما هي اللغة ـ الثقافة التي سيتعلمونها ، ليست لديهم امكانيات التطبب أو التعلمّ ، والاطفال يتكاثرون باستمرار ، الآباء والأمهات يحبون أطفالهم كثيرا ، ولكن ليست لديهم دنيا ذات آمال يستطيعون أن يعدوهم بها ، وأية دنيا يجهزونها لهم ، يتعرضون للغربة ، يتحملون كل أنواع المصاعب ليكون بوسعهم تقديم شيء لهم ، ولكن ما الذى يستطيعون تقديمه ، الاطفال يحبون وتراد لهم افضل الاشياء دائما ، ولهذا فالثورة فقط افضل سلاح يمكن امتشاقه ، أى قلب يمكن يتحمّل حرمانهم من العمل والمدارس

والتطبيب والتعليم . كيف يمكننا ترك أطفالنا لانصاف الاستعمار الفاشي ؟ . يجب أن نحللّ الحب على هذا الأساس من جديد ، الآباء والامهات حريصون على أطفالهم جدا ، من اجلهم يتعاركون و يتضاربون ولكن ما الذى يستطيعون أن يعدوهم به ، نحن نعتقد ان لا شيء نستطيع تقديمه لهم سوى حقيقة واحدة وهي الثورة .

نحن لن نتصرّف لعواطف الشفقة الزائفة وعيوننا مليئة بالدموع كنتيجة لشعورنا بالاحترام نحوهم ، كي لا ينشؤوا مرضى او متناقضين ، ولمنع وقوعهم في الصدمات النفسية الكبيرة عند محاولتهم القفز الى الحياة .

نقول ستكون لنا حياة ثورية عنيفة ، نفرش أمامهم من الآن شريط ثورة حمراء وسوف يؤمن الأبناء بأنهم أسعد الأبناء لنشأتهم على الأغاني الثورية ، ونحن لكوننا منذ الآن نشعل البلاد ونغمرها طولا وعرضا بشرارة الثورة ، ولأننا ولدنا مع أغاني وأصوات السلاح ، نؤمن بأننا سنؤدى واجباتنا أمام الأبناء على أكمل وجه فنقدمّ لهم أعظم هدية .

هنا ننادى مرةّ أخرى : القوى التي تدعّي بتمثيل شعبنا ، ان كانت صميمية بادعاءاتها ، نعرض عليها أيضا الاتحاد والمقاومة . وطلبنا الوحيد منكم ، هو احترام دماء الشهداء المراقة ، وعدم الاستمرار في التسويد والكفر الذى لن يفيدكم بشيء ، نحن

فواتير لابد من دفعها من أجل التحرير ،في الثورة ليس هناك شيء أكثر طبيعية من ذلك ،ولا مفرّ من أن نعيشها نحن أيضا كما هو الحال في كل الثورات الشيء المهمّ هو أن لا نقع في أخطاء سياسية جديّة ، لا نتخطى فعليا خطوات خاطئة ،لذلك ومن أجل انتهاج الطريق الصحيح ، سنتحكم بارادتنا ونثقل على أنفسنا ، الى أقصى حدّ ،فما زال محفوظا في الذاكرة حتى الآن ،حينما بدأنا نلتقط الكلمات الأولى قالوا " اذا سمعتكم البرجوازية التركية فانها ستحولكم الى دخان في ثلاثة أشهر" وحينما أعلنّا كلمة كوردستان قالوا " انّ هذا تسرّع فالزمن لم يأتِ بعد " وحينما أعلنا عن اسم المنظمّة قالوا " أهذا ممكن ؟الاسم لا يعطى الان " وحينما أطلقت أوّل رصاصة قالوا " ستحدث مجزرة " ولكن خطونا كل هذه الخطوات وها نحن اليوم ،وقد حققنا تطورات جد راقية لم يسبق لها مثيل الا نادرا .
لقد تعرض كل شعب اتجه نحو التحرر الوطني لأبشع المجازر وأصبح شاهدا على المآسي الكبيرة ،كل من ثورات روسيا وفرنسا والصين وفيتنام وكوبا ، واليوم تعطي ثورة السلفادور أمثلة لا تحصى على ذلك ، في بلدان كثيرة لا تزال العظام تستخرج من الحفر ،ولكن لم يتخلّ أى شعب عن حريته واستقلاله بسبب المجازر ، ففي البارحة أعدم الجيش الفاشي التركي بالرصاص الجنود الذين لم يستخدموا أسلحتهم ضد الشعب ، ان "الخونة يطلقون النار على (مهمتجيلر) " ، فهو ما انفك يعمل على ارسال جنوده بالاكراه لمواجهة الشعب والثوار ، لقد قتل الأطفال والنساء في (آروه) بكل حقارة ولكنه لم يهمل القول مرّة أخرى بأنّ " الانفصاليين فعلوا ذلك" يعتقد بأنه بتطبيق الأساليب النموذجية لأعداء الثورة سيغطي على جرائمه ،يريد وضع الشعب تحت التهديد ، حسنا هل نتخلّى عن واجباتنا الأساسية أمام هذا الوضع ؟ على العكس تماما ، سنتمسّك بأهدافنا هذه أكثر فأكثر وسوف نسأل عن كل مجزرة .
سيعيش حزبنا في عامه السابع تطورات أعظم ، فنحن ندخل هذا العام بأعلى مستوى من امكانيات المقاومة ، سنعيش التطورات الأصيلة بعد هذه الأعوام ،أصبحنا الآن نتحكّم بالدولاب المتقدمّ لتاريخنا ، المقود في يدنا ، نسرعه كيف نشاء ونبطئه كيف نشاء ، ليس لدينا أدنى خوف من ذلك .
هل يمكن لأحد أن يمنع تلك العربة من التقدمّ في طريقها الذى دخلته قائلا انها ستنقلب فيما بعد ؟
يجب أن لا يقال لنا أيضا بأننا نسير مسرعين ، نحن كعربة قطار تجرّ في أقصى المؤخرة ، ولا شك أننا مجبرون على التحرك السريع حينما نسيطر على القيادة بأيدينا .
نحن نعلن العام السابع عام حرب طبيةّ للانتقام من قتلتنا ، عام اندلاع حربنا الشعبية ،عام الحساب مع تاريخنا السلبي ، سنعيش عام التفاف شعبنا برغبة فائقة حول الحرية ، تحت راية جبهة التحرير الوطني ، سنعتمد في الأساس على قوتّنا الخاصة لخلق ذلك ، ونؤكد بأنّ قوتنا قادرة على خلق الشيء الكثير .
نحن نظهر الان أمام شعبنا بجبهة ناصعة واعتزاز كبير ، في الماضي لم نقل ما معناه أنّ الزمن لم يكن مناسبا ، أمّا اليوم فاننا نعلن بوضوح ونقول أمام العدو بكل صراحة : سنفرض الحرب الشعبية ونزحف فوق العدو دون رحمة ، ربما كان شعبنا هو الذى يتقبلّ هذا بشجاعة تفوق شجاعة الكثير من الثوريين ،حتى انهّ يفرض الحرب على الطليعة أيضا انهّ على الصواب ، يجب أنّ يفرض ذلك ، وعلى الطليعة ان تؤدى دورها التاريخي بشكل جيدّ ،فلا تتردد عن تطوير الحرب .فالاستبداد الفاشي يريدنا أن نتخلىّ عن الواجبات بالتخويف ، ليس هناك حدود للخوف والتراجع ،افضل دفاع هو الدفاع ضمن المقاومة ، فقط الشعب المقاوم يستطيع تثبيت مواقعه ،يريدون طردنا من اراضينا التي نملكها اكثر من الفي عام ،يبدؤون أولا بهذه المناورات على حدودها ، كلا لن نحقق هذه الرغبة ،سنلتصق بأرضنا بشكل رهيب ، سنظلّ هناك حتى آخر خفقة في قلوبنا حتى لو تجمدت اصابعنا وتجمدّنا على قممها أيضا ،يجب الا ننسى انّ الشجرة لا تحيا في الهواء ، انها تحيا وتقوى فقط بقدر ما تترك جذورا في الارض ، يريدون ان نحيا كشجرة دون جذور ، في ديار أخرى منقطعين عن قيمنا الاصيلة ،على حين انّ الحياة في أرض الوطن هي اكثر الحياة أصالة ، فالبشر سعداء فقط في أوطانهم حتى لو ظلوّا عراة جائعين ،لن نهبط لمستوى تطعيم شعبنا باللاوطنية ، ولكن تحت اسم الطليعة يراد فرض حياة من هذا النوع على شعبنا مع حياة الالتجاء ،لن نقبل هذا ان لم نكن مستسلمين للفساد ولا خطر حياة كوسموبوليتية ،ولم نكن منقطعين عن الانسانية . لقد بدات الانسانية والوجود بالاستقرار على الارض ، وسيظل هذا مستمرا ، فما الذى تستطيع انقاذه مقولة " هيا انقذ نفسك " التي يفرضها العدو ،انه ينظم الهجمات المتكررة على مناطق كثيرة متفرقة من وطننا لخطف افراد شعبنا فيختتم بذلك سياسته التي بدأها منذ مئات السنين ،ولكننا نؤمن بان أفضل حياة يمكن اختيارها هي الحياة في أعالي قمم وطننا قد لا تشبع قمم ديرسم وهكارى أناسنا اقتصاديا ، ولكن لنا مستقبل سنخلقه في جميع هذه المناطق .

اعتمادا على ماضينا وبكل تواضع نقرر أنّ السنوات القادمة ستمّر مليئة بالمقاومة ، بناءا على ذلك يجب أن يستعد كل انسان . فلن نرضى أن يقال لنا بأن الدنيا غير مهيأة بعد . انها دنيا قد توافق على عبوديتنا وتواجه الأمر براحة البال ، نحن لن نحترم دنيا أغمضت عينيها عن أقد سحق لحياة شعب ،ستحترمها بقدر ما نفرض عليها قبول حقيقتنا . لذا سنستصغر دائما الألفاظ الساذجة كعبارات " لن يقبل العالم ، لم يأت الزمن بعد " ولن نقول أبدا بأننا غير جاهزين لهذا العمل ، فداخل النضال يمكن التحضير ،والحرب الشعبية تبدأ بأبسط الاستعدادات ، سنهيء أنفسنا ضمن المقاومة وسنفرض حياة من هذا المبدأ على واقعنا لنصبح مقاتلين أكفاء . يجب أن يرتبط شعب كوردستان المظلوم والمعرّض للجفاء ، منذ الآن وبكل قوتّه بحزبه الذى هو منظمتّه الأصيلة ،لقد بينّا لشعبنا حتى اليوم كل الصعوبات بصورة جزئية وحصلنا على تأييده . لكي يعرف شعبنا طليعته ،ويقرر مع من يكون السير وكيف يكون ،أظهرنا أننا الرجال الثابتون تجاه قضيتّنا والمضمون بأفضل أبنائنا،واثبتنا أننا قادرون على المقاومة والوقوف بأقدام راسخة دون فقدان الايمان حتى في أحرج اللحظات . لقد حملنّا الآباء والأمهات من المآسي ما قد يصعب عليهم تحملهّ ، لم تتحملّ قلوبهم ولا عقولهم ذلك بعدم استعدادهم ،نعم ،لم يمرّ شيوخنا بحرارة التحرر الوطني لا في عقولهم ولا في قلوبهم ،لقد ورثوا التخلفّ الكبير من مئات السنين والتفوا حوله على هذا الشكل . ونحن أبناء الشعب ، كضرورة فرض

تصريح الى الشعب الكردستاني والقوى الثورية الديمقراطية والوطنية والى الراي العام التقدمي

العام السابع للمقاومة الوطنية سيكون عام صداقاتنا ضد العدو وارتقاء أكثر في ذروة نضالنا

لن يرضى شعبنا البتة بهذه الحياة ،ولذلك عليه أن يقف ويقام بحرب شعبية يستنفر فيها كل امكانياته ، فهذه الحرب حياة حقيقية تتوضح فيها وحدها جوانبنا التي يجب أن تحيا عن جوانبنا البالية ،كما يتوضح فيها الضعيف من القوى ، ما الذى سيبقى وما الذى لن يستطيع البقاء .

لقد دخل شعب كوردستان طريق نضاله الأساسي الخاص بشكل لا يمكن دخوله بعد ، لقد شق هذا الطريق بالعناد الصعب في تاريخ النضال القصير لحزب العمال الكوردستاني ، وفي هذا الصدد واجهنا اتهامات كثيرة ،قيل أننا فرضنا هذا الطريق فرضا وأننا أجبرنا الجميع على السير فيه ، وفي هذا الموضوع يجب تذكر موقف المعلم الكبير للبروليتاريا (انجلز) اذ يقول :

" يجب أن تفرض الحرب فرضا على الشعب لتتخطى البروليتاريا الألمانية شعورها بالخجل من شروط العبودية التي وقعت فيها الامة الألمانية في حرب الثلاثين عام ". ففرض ذلك قد ينقذ الشيء الكثير ،مذكرا بذلك غضبه الأصيل في مواجهة البرجوازية الصغيرة التي تنصح الامة الألمانية بالتهرب من العنف . يقول بأن هؤلاء القساوسة لا يعرفون مقدار السوء الذى يرتكبونه في نصحهم بالتهرب من الشدة . اليوم عندنا أيضا الكثير ممن يفرضون سياسة عدم المقاومة ، يجب أن لا نثق أبدا بهؤلاء القساوسة الذين ينصحون بعدم استخدام الشعب لعنفه ، والعكس تماما يجب فرضا بقتال على كل مدينة وقرية وعشيرة وقبيلة وعائلة فبهذا اكتسب حزبنا وجوده ولا بقاء له وراء ذلك .

لقد ارتكبت أخطاء ونواقص كثيرة ولا شك الى أن استقبل هذا اليوم ، ولكننا اكتسبنا تجارب مهمة ولنوضح ابتداء أن أحدا لا يستطيع أن يتهمنا بالذنب لعدم اجادتنا القتال وعدم اكتمال تجربتنا بعد عبودية دامت مئات السنين ، نحن أيضا في وضع نسأل فيه الذين يوجهون لنا هذه الاتهامات عن كيفية شن حرب أفضل ضمن هذه الشروط ، في الواقع اذا كانوا يريدون صداقتنا ، فعليهم أن يقتربوا من حقيقتنا ،لا شك أن لدينا احتراما كبيرا للنقد الموجه بصداقة ، سنظهر كل رشدنا ونشعر بمسؤولية فائقة تجاه الاصدقاء . سنؤدى واجبنا مستخدمين ما لدينا من قوة تجاه شعبنا الذى هو قوتنا الاساسية ،ونتحمل المهمات بمسؤولية أكبر مما كان في الماضي لخلق مستقبلنا على هذا الشكل . وكما سنقوم هذه المرة بمهمة تحقيق الوحدة والتكاتف لدى شعبنا ،بكفاية وكمالا أكثر ،الشيء الذى لم نستطع القيام به بالشكل التام في الماضي

فحزب العمال الكوردستاني (PKK) سواء في قتاله ضد الأعداء أو في مجال كسب الأصدقاء سوف لن يتوانى عن اظهار الرشد الكامل وسوف يتحرك بشعور المسؤولية التام ، كضرورة لارتباطه العميق بالشعب ، وسيبقى ملتزما بالمقاييس الأساسية للأخلاق التي يجب التحلي بها من أجل كسب المستقبل لشعب فقد كل ما لديه . نحن لا نقول بانتفاء النواقص والأخطاء لدى حزب العمال الكوردستاني (PKK) ، اذ يجب أن يكون الشخص انتهازيا ذو وجهين لم يعرف النجاح ليدعي القدرة على الظهور بكامل النظافة ضمن وسط منسوج بالأخطاء ككوردستان . نحن لا نزال نحارب ضد هذه النواقص، وقد يكون أقسى قتال لنا هو في هذا المجال ، وقتالنا هذا بكل سرعته لا زال مستمرا وسيظل مستمرا . اذن ،من يريد أن يكون صديقا لحزب العمال

(PKK) يجب أن لا يحاول التحجج بأخطائنا ، نحن نرى أخطائنا أكثر من غيرنا ونحارب ضدها ،ونؤدى ما علينا ، ولكن على أصدقائنا أيضا أن يدركوا ما عليهم بشكل صحيح ، لا تعني الصداقة ـ في ـ أساسها التطاول على حقائقنا الأساسية من الخارج ، فليكن واضحا أننا لن نعطي أى اعتبار للذين لا يشعرون بالمسؤولية ولا يبدون الاحترام لحقيقة الحياة الثورية للشعوب . نحن نقول ذلك ، لنؤسس الصداقة على هذا الأساس . رؤوس العصابة الفاشية ،تتحدث عن أفخاخ خونة ، والقوى المدعية بالصداقة هي أيضا تتحدث عن عمليات تحريض والأمر الواقع المفروض على الشعب ،وحتى في داخل حزبنا تظهر أشكال لن نقدر على السير معها طويلا ، نحن نعتبر هؤلاء جميعا عبارة عن محاولات لتعتيم قدر شعبنا .

لن نتردد مطلقا عن تنفيذ واجباتنا الأساسية ، مهما كانت نقاط الصعب المعروفة والهجمات المفروضة ، ففي هذا الصدد سيقوم الحزبيون وفي مقدمتهم قيادة الحزب بما هو ضرورى حتى النهاية ، في المرحلة القادمة سندخل حتما طريق الحرب الشعبية ، سيكون هنالك ولا شك الكثير من المآسي وسكب الدماء ،مانها قرابين النصر

DERÎYÊ ZÎMANÎ

Cankurd

Pîşk, pîşkar û pîşkber
Kar, kara û berkar (Verb, subject and object, fiil)

Homêr û Nazê diçin xebatê

Dem havîne. Li Kurdistanê havîn germe. Ro bi tîne û germî çermê mirovan disoje. Homêr û Nazê hevre diçin nava zevî û hêkinan. Genimê deştê mîna porê zêrîn li ber bayê germ diheje. Pale bi dasikên xwe yên avdayî û tûjkirî genimê mala axayê gund diçinin. Axa bi xwe ne li wire. Ew li bajarekî dûre, li ber derya (behrê) rûniştiye. Pale yên Kurd ji xwe re naxebitin. Genim, dasik, şixre û çop yên axayê gundin. Pale ji birçîbûn û zêwirîyê keda destên xwe difiroşin, lê gelek erzan. Berê nola koleyan dixebitîn. Bê maf û bê hebûn. Lê xebata wan dijî zordestîyê di dîrokê de hindek maf ji wan re anîn.
Homêr ji Nazê re got:
- Çima te negot, ku pale îro ya li nav genimê axa ye?.
Nazê bi dilgermî bersiv da:
- Min nizanî bû. Dîya min got: Herin destîyên genimî bicivînin serhev.
- Ez naçim. Ez karê mala axê nakim.
- Başe!. Em kuve herin? Divê em kar bikin.
- Ka em herin kanîyê ji herîyê û gemarê vedin. Kanî ya gişa ye, av bo hemîyaye.
- Divê genim jî yê gişan be.
- Raste... Xebata şoreşvan û pêşmergan bo armanca wekhevîyê ye.
Homêr û Nazê pîyên xwe vemalandin û bi hevre kanî paqij dikirin. Nazê serê xwe rakir û got:
- Çima serbaz ji nav gund narin?.
- Kuve herin?! Ewan ji çolê ditirsin. Li çîya pêşmerge digerin.
- Dizanim, dipirsim, çima ewan naçin gundên xwe, alikarîya dê û bavên xwe nakin, ma ne ewan jî kurên pale û gundîyane?!
- Raste!, lê bê serbaz û lêşker wê çawa faşistên Tirk welatê me zeptbikin û gelê me birçî bikin?. Gava ez mezin bibim, ez naçim leşkerîya Tirkan.
- Heya wê demê emê aza bibin. Lê diho min bihîst, ku du serbaz Kurd ji komika nav gund revîyane.
Homêr bi gurmistê li milê wê da û gotê:
- Dizanim..., lê nebêje... Nebêje...
Homêr û Nazê tevîya roja xwe di paqijkirina kanîyê de borandin, gelek axaftinên nû ji hevre gotin, lê kes nizane ewan van axaftinên welatparêzîyê ji kûderê dibihîsin.

• • • • • • • • • • • • • •

Pevek (Cumle-Sentence) di zimanê Kurdî de du cure ne:

1)- Peveka navî, wek: Homêr ciwane Nazo çelenge
  Ez li mal im Simo şoreşvane...

Em dibînin, ku ne pîşk û ne jî pîşkber di van pevekan (hevokan) de hene, tenê pîşkar heye (Homêr, Nazo, ez, Simo...).

2)- Peveka pîşkî, wek: Homêr diçe kargahê
  Nazê û Homêr kanîya avê pak dikin
  Gulîn bizin nedît.

Em dibînin, ku di van pevekan de pîşkar heye (Homêr, Nazê û Gulîn...) û bi wan re pîşk jî heye (diçe, dikin, dît...) û di van hevokan de pîşkber (berkar) heye (Kargeh, kanî û bizin...).

Pîşkar

Di peveka kurdî de, pîşkar berî pîşk tê. Ew jî nave an bernave.
Navê mirovekî, sewalekî, tiştekî, geyakî an jî ramanekî ye, wek: Mirov- **Zîlanê** stranek got.
  Sewal- **Hespê** min di pêş hespan de dibeze.
  Tişt- **Kevir** bi ser lingê min de hate xwar.
  Geya- **Çayir** li ber avê şîn dibe.
  Raman- **Serxwebûn** daxwaza me ye.
Bernav, wek: Ez diçim mal. **Tu** mirovekî başî.
  Ew... Em... Hun... Ewan...
Di van hevokan de, pîşkar di destpêka gotinê de hatîye, xweya û nasbere.
Lê hindek caran jî pîşkar di pevekê de nenase, wek:
  Kevir hilbûne. Gul weşîne. Gurî kuştîye...
Di vir de, ne xweya ye kê kevir hilkirîye, gul çinîye an weşandîye û kê gur kuştîye.
Lê hindek caran hevok wilo saz dibe:
  Kevir bi destê Cano hilbûye (an hatîye hilkirin).
  Gul ji alîyê rêwî ve hatîye weşandin.
1)- Kevir: Berkare (Pîşkber e). Bi destê: Pêrbeste.
  Cano: Pîşkare. Hilbûye: Pişkber e.
2)- Gul. Pîşkber e. Ji alîyê... ve: Pêrbeste.
  Hatîve: Pişkê alîkare Weşandin: mak a Pîşke.
Em dibînin, ku di pevekên wilo de, bê pêrbesı û pîşka alîkar pevek naye têgihêştin.
Pîşkar bi pirsa: kî û kê tê nasîn, wek:
Kî hatîye mala we?
Tu bersivê didî: - **Çolo** hatîye mala me.
An jî: **Kê** dunya hejand?
Bersiv: - **Şoreşvanan** dunya hejand.
(Di hindek cîyan, bi rêya **Kî** û di hindek deran de bi rêya kê, pîşkar di pevekê de tê naskirin, lê em wan cîyan di rojeke dîtir de ji serhev derxînin...).

Pîşkber (Berkar)

Pîşkber, ewê ku kar di pevekê de bi serî de hatîye, wek: Min **gul** firoşt. Homêr **helbestek** got.
  Nazê **taştê** xwar. Rustem **kovî** girt.
  Mazlum **rê** bi xwîna xwe vekir.
Gava em li van pevekan binêrin, emê kanibin pîşkber (berkar) bi pirsa (çi?) nas bikin: Min çi firoşt? Gul.
  Homêr çi got? Helbestek. Nazê çi xwar? Taştê.
  Rustem çi girt? Kovî.
  Mazlum çi bi xwîna xwe vekir? Rê (rêg, rêk, rah...)
Hinde caran jî pevekek dikeve cîyê berkar (pîşkber), wek: • Homêr got: **"Ez karê mala axê nakim"**.
  Pirs: Homêr çi got?
  Bersiv: Ez nacim karê mala axê.
Weke ku em bêjin: Homêr gotinek got.
Pîşkber jî di pevekê hinde caran cîyê xwe diguhêre. Û dêmenê pevekê bi rengekî dî dibe, wek:
  Helbestek hat gotin.
1) Di vir pîşkar nexweya ye, kîye: Kî helbestek got?
  Bersiv: Nizanim, an jî helbestek ji alîyê mirovekî de hate gotin.
2) Di vir pîşkber (berkar) hatîye destpêka axaftinê.
3) Bê pîşka alîkar pevek naye têgihêştin: hat.
4)Pîşk (got) bû mak (gotin).

Ji Buroya HRK a Çapxanî IV

GELÊ KURDİSTANÊ NİŞTİMANPERWER

Em di Enîya Rizgarîya Netewî de Yekbibin û Li Dijî Kedxwarîya Tirk bi Mêranî Şer Bikin!

Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan îroj dewreka hijd û girîng dijî. Gelê Kurdistan kû gihaye rêkxistinê xwe yê rastî îroj hê bi biryartir, bi mêranî û bi hêvî şer dike. Ev şerê kû her roj bi daxilbûna kesên nûh xurttir dibe, hinbihin dikeve merheleyekî kû hemû gel daxil bûye. Hemû leyistok û pîkolîyên dijmin nikare vî şerî bide seknandin û bide rawestandin. Ev şerê ji deh salan ve ye di pêşkêşîya PKK de ji bo hebûn û rizgarîyê berdewam dike, bi beyanîya Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan gihîştîyê merhelek nûh. Bi vî awahî gelê me biryara xwe ji bo berdewamîya tekoşînê da, û îroj gelê me ji bo rizgarîya netewî jiberêve radibe serxwe.

Hêzên Rizgarîyê kû birêvebîre tekoşîna rizgarîya gelê me ye bi pêkanînên şoreşgerî girsên gel li nav şerê Enya Rizgarîya Netewî de ditevgirînin û bangî yekîtîya di vê rêya bi şeref de dikin. Ji bo vê armancê di mehên derbasbûyî de van bûyeran pêkanîye:

1- Di şerekî di navbera Dîyarbekir û Lîcê de, yê di nava Hêzên Rizgarîyê û hêzên ceşê faşîst de qewîmîye de, usttegmenek (serleşker) û 2 leşker hatine kuştin, gelek leşker birîndar bûne.

2- Piştî gilîkirina sîxurekî refek partîzanên me di 7ê Sebatê 1985an de di navbera Şîrwan û gundên Madenê de ji hêla hêzên ceşên faşist had dorgirtin. Di ev şerê 2 rojan berdewamkir de 8 leşker hatin kuştin, gelek jî birîndar bûn. Li gel xilbebûna hêzên dijmin û daxwaza "xwe bidin dest" hogirên me, partîzanên qehreman Kemal, Hogir û Ali piştî berxwedanek bi rûmet şehîd bûn û 3 partîzanên me jî birîndar bûn.

3- Li Nisêbînê sîxur Nurî Akad ji hêla hêzên me ve bi kuştinê hate ceza kirin.

4- Li Midyadê li gundê Çelik mala sîxur Hasan Îhsan û A. Halim Çiçek hate bombekirin. Van kesan cara dawî 2 partizanên me ixbarî hêzên ceşên faşist kiribûn.

5- Li gundê Midyadê Kerboran Hêzên Rizgarîyê kemîn li pêşiya sixur Tevfik Vural vegirtin. Di vî şerî de sixur birîndar bû, 2 kesê li kêleka wî jî hatin kuştin. Wekî din jî terempêla wî a xusûsî hate perçekirin.

6- Di 24ê Sebatê 1985an de li Çalê li gundê Biyader ajan-sixur Abdurrahman Erdal bi kuştinê hate cezakirin. Ev kes ji bo kesên sîxur bitevgirîne xebatê dikir. 10 kesan û havanekê (topa biçûk) dabû girtin.

7- Di Adarê de li dora Erûh li gundê Zivinga Çikaka li dijî hêzên kedxware-faşîst kemîn hate vegirtin. Di şer de 2 leşker hatin kuştin û gelek jî birîndarbûn.

8- Dîsa di Adarê de li gundê Erûh Mêrgê ajan-sîxur Îbrahîm û Xatûnê bi kuştinê hatin cezakirin.

9- Di 23ê Sebatê 1985an de li Gurpinar li gundê Çarçele ajan-sîxur Nesreddîn ji hêla Hêzên Rizgarîyê ve hate cezakirin.

10- Li Cizîrê li gundê Baziftê ajan-sîxur muxtar, Îmam û şêx Murat ji hêla Hêzên Rizgarîyê ve hatin cezakirin.

11- Di 5ê Adarê 1985an de li Midîyadê li gundê Kerboran di şerê di navbera Hêzên Rizgarîyê û hêzên kedxwarên faşîst de astsubayek (serleşker) hate kuştin û gelek leşker jî birîndar bûn. Di şer de tekoşerekî me yê jêhatî şehîd bû.

12- Îxbar li Grûba Şehîd Edîp Solmaz bû û di 9ê Adarê 1985an de di navbera Kulp-Sason de dora wan ji hêla hêzên ceşê faşîst hate girtin. Tekoşerên me li gel hemû bangên "xwebide dest" şer kirin, ev şer bi seeta dom kir. Di şer de subayek, 2 astsubay û sîxur hate kuştin. Wekî din jî gelek leşker hatin kuştin an jî birîndar bûn. Hinek ajansan bahsa kuştina 25 leşkerî û zêdetir birîndaran kirin. Di şer de 8 partîzan û welatparêzên ta nuqta xwîna xwe a dawî diberxwedan -yek jî wan pîrek bû- û şehîd ketin.

13- Di şeva 21ê Adarê 1985an de Grûba Şehîd Saît êrîşî ser qereqola mintîqa Çalê-Deştan kir. Di vê êrîşê de 2 leşker hatin kuştin, milîsek û nêzî 10 leşkerî jî birîndar bûn.

14- Di 24ê Adarê 1985an de li gundê Çalê Kinyaniş sîxur Ahmedê Galê bi kuştinê hate cezakirin.

15- Di 17ê Adarê 1985an de li mintîqa Şirnaqê şer di navbera şoreşger û hêzên ordîya faşîst de derket. Di ev şerê bi seeta domkir de leşkerek mir û yek jî birîndar bû. Di şer de 6 şervanên me jî birîndar hêsir bûn.

16- Di 3ê Nîsanê 1985an de, Grûba Şehît Çetîn Akkurt li ser rêya Şirnaqê kemîn vegirt. Terempêleka ket nav mintîqa kemînê hate qirşûn kirin. Ji van kesên di tetempêlêdebûn qaymaqam birîndar bû, usttegmenek, polîsek, doktorek, hemşîrek û şoforê terempêlê hatin kuştin. Ev serokên Şirnaqê hemû fenên dij-şoreşgeran plan dikirin bûn. Di vî şerî de G-3yk, MP-5ek, 2 demaçê çardederp û fîşekên aydê van çekan hatin bidest

Davî rupel: 22'de ye

Baştarafı syf: 32'de

Kurtuluş Komitesi" içerisinde bağımsız komünist grubu kurdular. Artık Arnavutluk'taki işçi-köylü hareketi içinde komünistler ön plana çıkıyordu. Buna Balkan Komünist Federasyonu aracılığıyla Komintern'in de etkin desteği oluyordu. Birçok bölgede komünist gruplar oluştuğu halde bütün bunlar henüz tek çatı altında birleşmiş değillerdi.

Zogo yönetimi hergün biraz daha fazla İtalyan faşizmine teslim oluyordu. İtalya Arnavutluğu askeri olarak işgal edeceği kesinleşmişti. Ancak Zogo yönetimi buna karşı direnişi örgütlemek bir yana, komünistlerin ve yurtseverlerin avına çıktı.

7 Nisan 1939'da faşist İtalyan orduları Arnavutluğa saldırdı. Komünistler ve yurtseverler elde silah direnmelerine rağmen çok üstün olan düşman güçleri bu direnişi ezdi. Bu, Arnavutluk halkı için faşist esaretin başlangıcı olacaktı. Bu anlar Arnavut halkı için kader tayin edici anlardı. Küçük ve zayıf bir halk olmasına rağmen, çok daha üstün güçlere sahip düşmana karşı direnişi örgütleyip halk olarak ayağa kalkacak mıydı; yoksa teslim olup tarih sahnesinden silinirken komşu halklara karşı faşist saldırılarda bir üs mü olacaktı. Zira *"İtalyan hükümeti, Arnavutluğu komşu Balkan ülkelerine karşı saldırılarında bir üs haline getirmek üzere hummalı bir faaliyete başladı. Bu amaçla yeni stratejik yollar, kışlalar, hava alanları, tahkimat vs. yaptırdı."*(AEP. Tarihi)

Ne var ki güçlü bir direniş hareketi için komünistlerin birliği ve tüm ulusun milli cephesini yaratmak şarttı. *"Bu görevin yerine getirilmesi, faşizme karşı ortak mücadele programını ortaya koyacak ve mücadele için halkı harekete geçirecek ve örgütleyecek devrimci bir önderliğin olmasına bağlıydı."*(AEP. Tarihi) Ve 8-14 Kasım 1941 tarihleri arasında komünist grupların düzenlediği ortak bir toplantıda Komünist Partisi kurma kararı alındı.

Ülkenin içinde bulunduğu dönemde partinin stratejik hedefi, *"Arnavutluk halkının milli bağımsızlığı için ve faşizmden arınmış bir Arnavutluk'ta demokratik halk hükümeti için mücadele"* biçiminde tespit edilmişti.

Faşist işgalin cenderesini en ağır yaşayan işçiler ve köylüler mücadelenin temel güçleriydi. Toplumdaki diğer yurtsever sınıf ve katmanlar da milli bağımsızlık istiyorlardı. Bu uğurda bir mücadelede öncü güç tüm sınıf ve katmanları harekete geçirmek zorundaydı ve AEP şu çağrıyı yaptı: *"... Hür Arnavutluğu isteyen bütün milliyetçilerle, faşizmle savaşmak isteyen bütün namuslu Arnavutlarla birleşelim."* Böylelikle Milli Kurtuluş Cephesi düşüncesi öne sürülmüş oldu. Hemen belirtelim ki bu ortamda faşizme karşı mücadele edecek başka bir sınıfın siyasal partisi mevcut değildi. Cephe fikrini öne süren, kararını alan ve adım adım hayata geçiren bizzat Komünist Partisiydi. Ana mücadele şekli olarak silahlı ayaklanma tespit edildi. Ancak bunun yanısıra grevler, faşizme karşı gösteriler, sabotajlar ve düşmanı teşhir eden (yazılı ve sözlü) propaganda araçları da kullanıldı. Fakat bütün mücadele biçimlerinin esas amacı halkı genel silahlı ayaklanmaya hazırlamaktı. Ne var ki *"Silahlı mücadelenin hazırlanması için mutlaka* **silahlı kuvvetlerin,** *yani* **Milli Kurtuluş Ordusu**"nun hazırlanması şarttı.

Fakat, *"... Silahlı ayaklanmanın ani ve genel bir patlama şeklinde olmasına ihtilalci halk ordusunun bir anda kurulmasına imkan yoktu. Silahlı ayaklanmanın geliştirilmesi ve Milli Kurtuluş Ordusunun meydana getirilmesi uzun bir süreç içinde olacaktı. Bu düşünce, partizan hareketinin örgütlendirilmesi"*'ni zorunlu kılıyordu. Ayrıca, *"faşizme karşı kurtuluş savaşı için ayaklanan 'bütün Balkan halklarıyla, özellikle Sırp, Yunan, Karadağ ve Makedonya halklarıyla dostluğu ve mücadeleci güçbirliğini geliştirmek' de bir görev olarak"* tespit edildi.

Şubat 1942'de Parti Merkez Komitesi, Milli Kurtuluş Şuralarının kurulması için talimat verdi. Milli Kurtuluş Şuraları, faşizme karşı savaşta halkı örgütlendirmek ve harekete geçirmekle görevli idi, ve gelecekteki hükümetin ilk taslak organlarıydı.

"Milli Kurtuluş Şuraları, partinin geniş halk kitleleriyle birleşmesini sağlayan son derece önemli merkezler ve aynı zamanda Milli Kurtuluş Cephesinde kitleleri birleştiren bir bağ olacaklardı". İşte tam da bu dönemde parti içinde bir yıkıcı hizip faaliyeti geliştirildi. Yıkıcılar *"diğer Komünist grupların eski üyeleri arasından haris, koltukçu, mevki düşkünü ve kendini beğenmiş unsurların memnuniyetsizliklerini maksatlı olarak körüklüyor ve onları elde etmeye çalışıyorlardı. Onları kışkırtarak, parti'de sorumlu mevkilere getirilmemelerinin hesabını sormalarını, bu mevkilerin kendi kabiliyetlerine ve üstünlüklerine bakılarak onlara verilmesi gerektiğini söylüyorlardı!"* Partinin kitleleri ayağa kaldırma hazırlığı içinde bulunduğu bir dönemde, yıkıcı eğilim, kadroları partiye karşı mücadeleye çağırıyordu. Bu dönemde partinin gerçekleşen olağanüstü toplantısı parti birliğini güçlendirerek bu yıkıcı eğilimi ezmeyi başardı.

Toplantı mücadeleye hız kazandırdı. Doğrudan parti yönetimi altında bir çok köyde ilk Milli Kurtuluş Şuraları kuruldu.

16 Eylül 1942 yılında AKP'si Peza'da Milli Kurtuluş Kongresini topladı. Peza Kongresi Milli Kurtuluş Cephesinin ve Halk iktidarının temelini attı. Milli Kurtuluş Cephesinde birleştirilen Şuralar aracılığıyla partizan savaşı şiddetlenecekti.

"Partizan müfrezelerinin kuruluşu genellikle şu yolu izledi: Parti bölge komiteleri, şehir gerilla takımlarının mücadelelerinde pişmiş belli sayıda parti üyelerini, genç komünistleri ve parti taraftarlarını partizan müfrezeleri kurmakla görevlendirerek kırlara ya da dağlara gönderdiler. Gerilla birlikleri bu çekirdeklerin etrafında genellikle köylülerden kuruldu. Köyler, partizan müfrezelerinin başlıca kaynakları ve üsleriydi".

"Her gerilla müfrezesi içinde, o birliğin kalbi olan bir parti hücresi vardı."

Parti önderliğindeki Milli Kurtuluş Cephesi saflarında mücadele yükseliyordu. Faşist istilacılar halkın gücüyle başedemiyorlardı. Yerli gericiler arasında da çözülüş ve siyasi bunalım arttı. Peza Kongresi ve Milli Kurtuluş Cephesinin ilanı onların sahte milliyetçi maskelerini indirdi. Bu noktada alalacele devrime karşı bir tasfiyeci sahte "Milli" birlik oluşturdular. Millilikle hiç bir alakası olmayan ve devrimin yükseldiği bir dönemde kurulan bu birliğe "Balli Kombitar" (Milli Cephe) adını verdiler. *"Doğrudan doğruya Milli Kurtuluş Cephesine karşı kurulan bu örgütün başına sahte yurtsever Mithat Fraşiri'yi getirdiler".*

"Balli Kombitar"ın tek amacı, halkı ve özellikle köylülüğü komünist partisinden koparmak, Milli Kurtuluş Cephesini parçalamak, Milli Kurtuluş Hareketini ezmekti. Bunun için ise işgalcilerle işbirliği yapmak zorundaydı. Milli Kurtuluş Savaşı geliştikçe onun iğrenç hain gerçek yüzü de daha iyi açığa çıkıyordu. Ona karşı mücadele konusunda AKP'si şu taktiği belirledi: *"Partimizin haysiyetine kıl kadar da olsa dokunulmasına ve Milli Kurtuluş Savaşımımızın yoluna taş konmasına izin vermemeliyiz... onların (Balicilerin) saldırılarını durdurmak için önce mantık ve ikna yoluna, ancak ondan sonra kuvvet kullanma yoluna başvurmalıyız."*

Devamı syf: 22'de

Milli Kurtulus Cephesinde Birleşen Arnavut Halkı Komplocu Birlikleri Parçalayarak Zafer Kazandı

Arnavutluk halkının yabancı tahakküme karşı mücadelesinde, tarihinden devraldığı ateşli yurtseverliği bağımsızlığına bağlılık tutkusu önemli bir rol oynamıştır. Bu mücadele içinde Arnavutluk halkı ve onun devrimcileri çokça engelle boğuşmak zorunda kalmışlardır. Azgın saldırılar düzenlenmiş; yurtsever Arnavutluk halkının milli cephesine karşı, sahte tasfiyeci "milli" cepheler oluşturulmuş; parti ve cephe içinde yıkıcı düşman faaliyetleri körüklenmiştir. Ancak tüm bunlara rağmen zafer Arnavutluk halkının olmuştur.

Bu tarihi gelişmeleri kavramak için o halkın tarihsel, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel durumuna, bölgenin önemine ve genelde dünyadaki gelişmelere kısaca da olsa değinmek gerekir.

Tüm Balkanlarda olduğu gibi Arnavutluk da sömürgeci Türk Osmanlı egemenliği altında 500 yılı aşkın bir süre kalmıştır. Bağımsızlığını ancak Balkan Savaşları döneminde 1912 yılında elde etmiştir. Bu dönem "AEP Tarihi" kitabında şöyle ifade edilir: *"Arnavutluk'ta Osmanlı hakimiyeti 500 yıl kadar sürdü. Osmanlı hakimiyeti dönemi feodal askeri bir rejimin, hunharca milli baskının amansız derebeylik zulmü, aralıksız yıkıcı savaşların, eğitim ve kültür alanında büyük gerilemenin hüküm sürdüğü dönemdi. Fakat bu aynı zamanda Arnavutluk halkının özgürlük ve milli bağımsızlığı maddi ve manevi ilerleme ve sosyal adalet yolunda inatla mücadele ettiği bir dönemdi. Bu mücadele Kasım 1912'de Arnavutluk'un bağımsızlığını kazanmasını sağlayan temel etkendir."*

Burada hemen ifade etmek gerekir ki; Arnavutluk halkının bağımsızlığını kazanmasında temel etken kendi öz gücü olmakla birlikte genelde Balkanlardaki milli hareketlerin kendi ülkelerinde verdikleri mücadelelerle ortak düşmana darbeler indirmesinin objektif olarak muazzam bir enternasyonalist dayanışmayı ifade etmesi ve egemen güç olan feodal Osmanlı sömürgeciliğinin korkunç bir çöküntü içinde bulunması önemli etkenleri oluşturur. Ve yine belirtelim ki Osmanlı sömürgeciliği Islam dinine mensup olan Arnavutluk halkının içinde de (kısmen hıristiyanlar da mevcuttur) din ve mezhep çelişkilerini alabildiğine körüklemiş, diğer Balkan halklarına karşı bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istemiştir. Ancak bundan kısmi başarılar elde etmiş olmakla birlikte o dönemde o sahadaki gelişmeler bu politikanın bir Ortadoğu'daki kadar başarılı olmasına olanak tanımamıştır.

Evet, küçücük bir halk bile mücadelede kararlı olduğunda zaferi kesindir. Ve bu mücadele ülke ve bölgede tüm sınıf ve katmanların mücadeleleri olması itibariyle adeta cephe biçiminde yürütülen bir milli mücadele olmuştur.

Bağımsızlığını elde eden Arnavutluk'ta iktidarı büyük toprak sahipleri ve burjuvazi ele geçirdi. Sosyo-ekonomik yapısına bakıldığında geri kalmış bir tarım ülkesiydi. Kapitalist ilişkilerin gelişim düzeyi çok düşüktü. Ortaçağdan kalan gerilikler henüz varlığını korumaktaydı. Şehirlerde egemen üretim tarzı, küçük el sanatları üretimiydi. Ancak büyük şehirlerde daha XIX. yy'da manifaktür üretimi ortaya çıkmıştı. Bu işletmelerin herbiri ortalama 10-15 ücretli işçi çalıştırıyordu. Amansız sömürü altında bulunan çıraklar daha XX. yy'ın başında imalathane sahiplerine karşı mücadelelerini başlattılar.

İşte bu yıllarda Rusya'da gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi'nin doğurduğu SSCB en güçlü etkisini Balkan halkları üzerinde duyurdu. Arnavutluk'un yanı başında bulunan Slav halkları proletarya önderliğindeki mücadelelerini yükseltiyorlardı. Bu tarihsel deneyimleri onları yakın işbirliğinde birleştiriyordu. Balkanlar güçlü sosyal dönüşümlerin eşiğindeydi. İşte bu gelişmelerden kaçınılmaz bir şekilde Arnavutluk da etkileniyordu. İşçi hareketleri ülke çapında genişliyordu. Yoksul ve baskı altındaki köylülüğün toprak mücadelesi şiddetlenmişti. Gelişen bu demokratik hareketin örgütleyecisi daha çok "Baskimi" (Birlik) örgütünde toplanan demokratlardı. Örgüt daha çok küçük-burjuva aydınlardan oluşuyordu. Gelişen hareketler ülkenin siyasal yaşamını canlandırdı. Demokratik hareketin önderlerinden Avni Rüstem'in gerici toprak ağaları tarafından öldürülmesi, halk kitlelerinde "bardağı taşıran son damla" oldu. Ayaklanma patlak verdi. Mayıs'ta başlayan ayaklanma 10 Haziran'da devrimci güçlerin zaferiyle sonuçlandı. Fan Noli yönetiminde bir burjuva demokratik hükümet kuruldu.

Önemli demokratik girişimlerde bulunan bu yönetimin ömrü uzun sürmedi. Komşu halklarda devrimci gelişmeler faşist darbelerle ezilmeye başlamıştı bile. Nitekim emperyalistler ve gerici komşu devletler hemen harekete geçtiler. Bundan güç alan ülke içindeki gericiler de harekete geçtiler ve *"24 Aralık 1924 tarihinde, Ahmet Zogo'nun yönettiği karşı devrimci güçler Yugoslavya üzerinden gelerek, gerici Sırp ve Beyaz Rus ordularının desteğiyle Tiran'a girdiler. Fan Noli hükümetini devirdiler ve Ahmet Zogo başa geçti."* Böylelikle Balkanlarda bir devrimci mevzi daha yıkılmış oluyordu. 1925 Ocak ayında Zogo Arnavutluk'u Cumhuriyet, kendisini de Cumhur başkanı ilan etti. 1928'de ise Cumhuriyet krallığa dönüşerek Zogo Arnavutluk kralı oldu. Bu tarihlerden sonra izlenen gayri milli siyasetle Arnavutluk İtalya'nın yarı-sömürgesi haline geldi.

İtalyan sermayesi girdiği Arnavutluk'ta zorunlu olarak kapitalist ilişkileri ilerletti. İşçi sınıfının önderliğinde tüm halkın katılacağı bir mücadelenin koşulları hergün biraz daha fazla güçleniyordu. Bu yıllarda birçok bölgede işçi örgütleri kuruldu. 1928'de işçi ve zanaatkarların en ileri unsurları Korça'da ilk komünist hücreyi kurdular. Kısa sürede bu tip hücreler çoğaldı. 1929 Haziranında kömünist hücrelerin temsilcileri ortak bir toplantı düzenlediler. Toplantı yeni hücreler kurma kararı aldı. Siyasi eğitim yapan bu hücreler aracılığıyla komünist düşünceler kitleler arasında yaygınlaştırılacaktı. Böylelikle Haziran Toplantısı ilk örgütlü komünist hareketi başlattı. Mücadele daha ileri boyutlar aldı. Ayrıca bu dönemde eski "Başkimi" üyelerinden bir grup Sovyetler Birliği'ne gitmişti. Bunlardan bazıları komünist düşünceyi benimseyerek Komintern'in okullarında eğitim gördüler. Ağustos 1928'de merkezi Moskova'da bulunan Arnavutluk Komünist Grubu'nu kurdular ve ülkeye taşırarak daha önce kurulan "Milli

Devamı syf: 31'de